

Εβδομάς

ΕΤΟΣ 12^{ΟΝ}
ΑΡΙΘ. 579

Σ' ΑΥΤΟ ΤΟ ΦΥΛΛΟ

ANNA ΠΑΥΛΟΒΝΑ

Ένα αὐτοτελές ρομάντσο

ΜΟΔΕΣ

Πολύ παρεξέτράψαν της μόδας αϊ θελήσεις
και είνε πιθανόν
βαδίζων απέρисκετος εντός των Αθηνών
να συναντήσει θηλέα μ' εξάλλους εμφανίσεις.
— αν, αναγνώστα μου, ρωτάς —
Τας εμφανίσεις δε αυτές
— αν, αναγνώστα μου, ρωτάς —
τάς υπομένουν όλες τους, διότι κατά πόδα
ακολουθούν τη μόδα.
κι' η μόδα κάθε χρόνο
'Η μόδα μεταβάλλεται κάθε χρόνο
ζητά την προηγούμενη και γινώσκει
ως αντίληψις έχουσαν και θέση εκποδών.
Ως προς αυτό το ζήτημα
χωρίς αμφιβολίας
πώς βέβαια γρηάζεται αυτή η αλλαγή
που δίνει στην αμφίεση μεγάλην ποικιλίαν.
μά' όχι και να ντύνεται το πλείστον των θηλέων
με τέτοιο τρόπον άκοσμον, οϊκτρον και φρίκα.
(λέον.)

που σου θυμίζει πάραυτα κι' άνευ αϊτίου άλλου
την θρυλικήν παρέλκον του πάλαι Καρναβάλου!
Της μόδας τα προστάγματα κατήντησαν εύτρα
διότι κάθε άνθρωπος ενδέχεται να δι
πολλές να περιφέρονται με κάτι παλιοκάπελα
που τις κυττάς κι' αισθάνεσαι μία πικρία τόσο
που δεν εύρέθηκε κανείς για να τις κάσσει
(πελά)

Εβδομαδιαίος

Λιζέμε

ΑΕΡΑΜΥΝΑ

“Ας είναι καλά ο συντάκτης της στήλης των «Νέων και Περιέργων» της πρωινής εφημερίδας. Δεν αφήνει να παρέλθω ημέρα χωρίς να μάς μεταδώσει κάτι το συνταρακτικό. Ίδου δε τι μάς έπληροφόρησε προχθές:

“Όσοι θέλουν να σωθούν από τους κώνωπες, δεν έχουν παρά να τρέφουν κονίλους εις την οικίαν των ή εις τὸ κτήμα των. Παρατηρήθη ὅτι εἰς τὰς ἐλώδεις ἐκτάσεις τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς, ὅπου βρίθουν οἱ κώνωπες, ὡς μόνον μέσον πρὸς ἀπαλλαγὴν ἐκ τῶν ὀχληρῶν αὐτῶν ἐντόμων ἀπεδείχθη τὸ κουνέλι. “Όσοι ἔχουν εἰς τὸ δωμάτιόν των ἕνα κονίλον, δὲν ἐνοχλοῦνται ποτὲ ἀπὸ τοὺς κώνωπας. Οἱ ξενοδοχοὶ τοποθετοῦν εἰς ἕκαστον δωμάτιον ἕνα κουνέλι καὶ οὐδέποτε οἱ πελάται των παρεπονέθησαν διὰ τὰ κουνούπια. Οἱ κώνωπες προτιμοῦν τὸ δέρμα τοῦ κονίλου ἀπὸ τὸ δέρμα τοῦ ἀνθρώπου.”

“Ας καταγγέλουν, λοιπόν, οἱ Ἀθηναῖοι καί, γενικώτερον, οἱ Ἕλληνες τίς κουνουπιέρες, τὸ φλίτ καὶ τὰ λοιπὰ ὄπλα τῆς, ἀντικωνωπικῆς παθητικῆς ἀεραμύνης. Δίγα κουνέλια ἀρκοῦν, τὰ ὅποια μάλιστα παρουσιάζουν καὶ τὸ πλεονέκτημα — ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ φλίτ καὶ τίς κουνουπιέρες — ὅτι... τρώγονται μετὰ τὴν χρῆσιν!

ΑΠΟΡΟΥΜΕΝ

Καὶ αὐτὸ ἀπὸ τὴν στήλην τῶν «Νέων καὶ Περιέργων»:

«Αἱ ἐφημερίδες τοῦ Λονδίνου δημοσιεύουν τὴν φωτογραφίαν τῆς διασῆμου κομῆσης Ρεβεντλόου ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἀφαιρέσεως ἐνὸς ὁδόντος τῆς. Ἡ κόμησσα παρέμεινεν εἰς μίαν κλινικὴν ἐπὶ πέντε ἡμέρας καὶ ἡ ἐξαγωγή τοῦ ὁδόντος ἐστούργησεν εἰς τὴν πλουσιωτέραν τῶν γυναικῶν 125 στερλίνας. Ἐξ αὐτῶν 55 στερλίνας ἔλαθεν ὁ ὁδοντίατρος καὶ 10 στερλίνας ἕνας φαρμακοποιός, ὅστις ἀνέλαβε δι' ἀνασθητικῶν ἰδιότης τοῦ ἐφευρέσεως τὴν ἀνώδυνον ἐξαγωγήν τοῦ ὁδόντος».

Ἡ γενναιοδωρία τῆς κομῆσης Ρεβεντλόου εἶναι πράγματι ἐξαιρετική. Καὶ πόσον ἐξαιρετικὴ πού ἀπορῶμεν πῶς... δὲν ἐπῆραμε κι' ἐμεῖς κάτι τι ἀπὸ τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ... ἱστορικοῦ ὁδόντος τῆς διασῆμου κομῆσης!

Ποχρεώσεις

Υποχρεώσεις

Εἰς ἐποχὴν πού ἡ νεότης ἀθετεῖ κατὰ σύστημα τὰς αἰσθηματικὰς τῆς ὑποχρεώσεις, τὸ γῆρας ἐξακολουθεῖ νὰ μένη ἀπολύτως συνεπὲς εἰς τὰς ὑποσχέσεις του. Θέλετε παράδειγμα; Τὸ δανιζομαὶ ἀπὸ τὰς εἰδήσεις μίας ναλλικῆς ἐφημερίδος καὶ σὰς τὸ παραθέτω:

«Εἰς Χόβι, μικρὴν πόλιν τῆς Ἀγγλίας παρὰ τὰς ἀκτὰς τῆς Μάγχης, ὁ Οὐίλλιαμ Λόουντορ, 70 ἐτῶν, ἐνυμφεύθη τὴν συνουμῆλικόν του Φλοράνς Γκράιν, μετὰ τῆς ὁποίας εἶχαν ἀνταλλάξει ὑπόσχεσιν γάμου τὸ ἔτος 1878. Ἦσαν τότε γείτονες καὶ ἐπῆγιναν μαζί εἰς τὸ σχολεῖον. Μετὰ 5 ἔτη ὁ Λόουντορ ἀνεχώρησε διὰ τὴν Αὐστραλίαν, ὁπότεν ἐπέστρεψε πλουσιώτατος πρὸ δεκαετίας περίπου. Μὴ λησμονήσας ποτὲ τὴν ὑπόσχεσιν γάμου, τὴν ὁποίαν ἔδωκεν, ἀνεζήτη πανταχοῦ, τὴν Φλοράνς, τὴν ὁποίαν τέλος συνήντησεν εἰς ἕνα ξενοδοχεῖον τῆς Σκωτίας, μετὰ μίας θυγατρὸς τῆς, διότι ἐν τῷ μεταξύ ἡ Φλοράνς εἶχε νυμφευθῇ καὶ εἶχε γυναικί. Ὁ Λόουντορ τὴν ἀνεγνώρισεν ἀμέσως καὶ τῆς ὑπένυψε τὴν ὑπόσχεσιν τὴν ὁποίαν τοῦ εἶχε δώσει ὅταν ἦσαν καὶ οἱ δύο δέκα ἐτῶν. Ἡ Φλοράνς, πιστὴ καὶ αὐτὴ πρὸς τὴν ὑπόσχεσιν τῆς, ἐδέχθη νὰ τὸν νυμφευθῇ. Οἱ γάμοι ἐγιναν τὴν παρευθοῦσαν ἐβδομάδα.»

Ἡ περίπτωση εἶναι πραγματικὰ θαυμαστὴ καὶ δὲν θὰ ἦταν ἀσκοπὸ νὰ τεθῇ εἰς γνῶσιν τῆς σημερινῆς νεότητος πρὸς σχετικὴν συμμόρφωσιν. 1878—1938. Ἐξήντα ὁλόκληρα χρόνια, κατὰ τὰ ὅποια ἕνα αἰσθηματικὸ φυλόγνηκε ἀκέραιο, σὲ μίαν, ἐν ἑνὶ καὶ σὲ δύο καρδιῆς, γιὰ νὰ δώσῃ τελικῶς εἰς τοὺς κατόχους του — ἔστω καί... θεωρητικῶς — τὴν ἀπόλαυσιν τῆς ποθητῆς ἐνώσεως μετὰ τὰ δεσμὰ τοῦ ὑμεναίου.

Γιὰ κοπιάστε νὰ τὸ πῆτε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα στὸν κ. Κοκό, τὸν ἀντιπροσωπευτικὸν τύπον τῆς ὁλεθρίας, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, σημερινῆς νεολαίας.

— Τυγ-ζ-έντεγεσσάν, θὰ σὰς πῇ. Πυγσωπικῶς ὅμως τὸ βγίσκω πολὺ κοινὸ. “Α, μὲν σὲν! Ὁ ἕως θέλει ἐναλλάγεις. Σ’ ἐξήντα χρόνια... Σ’ ἐξήντα χρόνια, τὸν κακὸ σου τὸν καιρὸ, κ. Κοκό, καὶ νὰ μὲ συμπαθᾷς! Φυσικὰ, γιὰ σέ-να ἀποτελεῖ γεγονὸς ἐξωφρενικὸ αὐτὴ ἡ ἱστορία, γιὰτὶ συνήθισες νὰ ἐξενᾷς τὸ ἀπόγευμα, π.ε. εἶχες ὑποσχεθῇ τὸ μεσημέρι.

— Ἐγώ, γυυσὴ μου, εἶπα νὰ σὲ παντρευτῶ; — Βέβαια. — Καὶ δὲν τὸ θυμάμαι, μὲν ἀμούγι! “Ω, μὲν Ντιέ, τί μυαλό!

Δὲν εἶναι ὅμως ἔτσι, κ. Κοκό. Δὲν εἶναι ἔτσι. Πρέπει νὰ ὑπάρχῃ καὶ κάποια ἀνθρωπιά στὴ ζωὴ, κάποια συνέπεια, κάποιοι σεβασμοί. Δὲν σοῦ λέω νὰ φτάσῃς τὸν Οὐίλλιαμ Λόουντορ, ὁ-σοῦ δὲν ἔγω τὴν ἀξίωσι νὰ μιμηθῇ ἡ φιότη, ἡ Βιβὴ καὶ ἡ Τζόαν τὴν Φλοράνς Γκράινς Κανείς δὲν σοῦ λέει τέτοιο πρᾶγμα.

Γιὰ νὰ δικαιουσαι ὅμως νὰ χρησιμοποιῆς, καὶ νὰ νέμεσαι τὸν τίτλον τοῦ ἀνθρώπου, πρέπει νὰ μάθῃς νὰ σέβασαι τίς ὑποσχέσεις καὶ τίς ὑποχρεώσεις σου καὶ νὰ μὴν θεωρῇς κατόρθωμά σου τὸ ὅτι μπορεῖς κάποτε νὰ τίς ἀποφύγῃς. “Όταν τὸ καταλάβῃς αὐτό, κ. Κοκό, τότε ἀσφαλῶς θὰ ἐννοήσῃς καὶ τὴν σημασίαν τοῦ ὀψίμου γάμου πού ἐγινε στὴ μικρὴ πόλιν Χόβ τῆς Ἀγγλίας, κοντὰ στὶς ἀκτὲς τῆς Μάγχης. “Εγὼ ἐν τούτοις τὴν πεποιθήσιν ὅτι, δυστυχῶς, δὲν θὰ τὴν ἐννοήσῃς ποτέ!

Δ. Γαλ.

Λιζέμε

ΑΗΔΙΕΣ

Κινηματογραφικὴ στήλη, καλῶς πληροφορημένη — κατὰ τὰ φαινόμενα — περιέγραφε ὡς ἔξῃς τὰ τῆς ἐπιστροφῆς τῆς Γκρέτας Γκάρμπο εἰς Ἀμερικήν:

«Ἡ Γκρέτα Γκάρμπο ἔφθασεν εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην, «Φυσικὰ», τὴν ἐπολιόρμησαν σμύνη δημοσιογράφων, πρὸς τοὺς ὁποίους αὐτὴν τὴν φορὰν ἡ καλλιτέχνης τῆς ὀθόνης δὲν ἐφάνη καθόλου φειδωλὴ εἰς ἀνακινώσεις. Ἀπῆντησεν εἰς ὅλα τὰ ἐρωτήματα πού τῆς ἔθεσαν, ἐκτὸς ἐκείνων πού ἐσχετίζοντο μετὰ τὸν μουσικόν Στοκχόλμ, μετὰ τὸν ὁποῖον συνεταξίδευσεν εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ παρεθέρισεν εἰς διαφόρους λουτροπόλεις. Τὴν παρεκάλεσαν νὰ τοὺς εἰπῇ τοὺλάχιστον ἂν αὐτὴ καὶ ὁ μουσικὸς ἐνυμφεύθησαν. Καὶ ἡ Γκρέτα Γκάρμπο ἀπῆντησεν ἐμμέσως: “Ἀν εἴχαμε παντρευθῇ θὰ τὸ ἐξύρατε σὲς πού τίς δὲν σὰς διαφεύγει. Ἐρωτηθεῖσα ἂν τῆς ἀρέσουν τὰ παιδιά, ἀπῆντησεν ὅτι τὰ λατρεῖ, ἰλλὰ... δὲν θέλει ν’ ἀποκτήσῃ ἰδικά της, διότι φοβεῖται μὴ γίνῃ πόλεμος καὶ σκοτωθῇ κανένα».

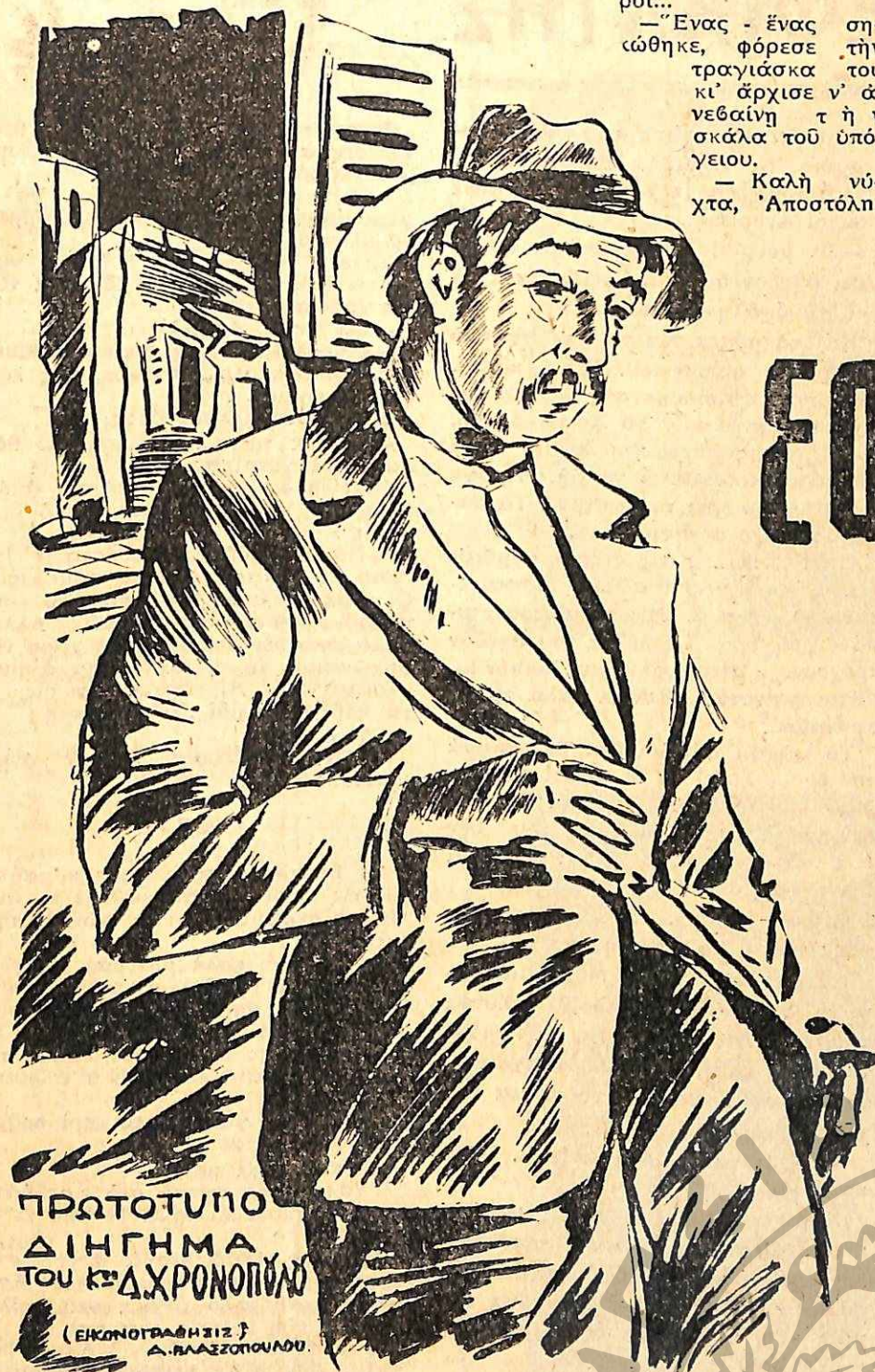
Συγκινητικὰ, βεβαίως, εἶναι αὐτὰ τὰ πράγματα, ἀλλὰ πόσον ἀνεξηγητῶς μοραῖα καὶ μυστηριώδη, πού φοβούμεθα ζωηρῶς ὅτι πειράζουσι εἰς τὸ στομάχι. Τὸ δικό μας, δηλαδή...

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

Ἡ παράδοξος εἰδήσις μετεδόθη τηλεγραφικῶς ἀπὸ τὸν ἐν Θεσσαλονίκῃ ἀνταποκριτὴν ἀθηναϊκῆς ἐφημερίδος, ὡς ἀκολούθως:

«Κατὰ τηλεγράφημα ἐκ Βόλου, ὁ ἐργάτης Γ. Δαδατσόγλου, ἐτῶν 60, πατὴρ 8 τέκνων, ἐνῶ ἡσυχάζετο μετὰ τὸ ἄννημα βαρελίου, ἐφρονέθη συνεπεῖα ἐκρήξεως ὑπολειμμάτων ἐκρηκτικῶν ὑλῶν, εὐρισκομένων ἐντὸς τοῦ βαρελίου».

Ὑποθέτομεν, ὅτι, γενικῶς, οὐδεμία ἀντίρρησης θὰ ὑπάρχῃ ἐπὶ τοῦ ὅτι τὸ γεγονός τῆς ὑπάρξεως ἐκρηκτικῶν ὑλῶν ἐντὸς βαρελίου εἶναι πολὺ σόλοικον. Καὶ εἰκάζομεν, ἐν συνεχείᾳ, ὅτι, ἂν τὰ πράγματα δὲν ἀποκλείεται νὰ εὐρεθῇ προσεχῶς κρασί ἐντὸς σφαιρᾶς πυρὸδ-λου ἢ ἐλγὲς ἐντὸς ὀβίδος!

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ
ΔΙΗΓΗΜΑ
ΤΟΥ Κ. Δ. ΧΡΟΝΟΠΟΥ

(ΕΙΚΟΝΟΤΡΑΦΗΣΙΣ)
Α. ΠΑΛΑΣΤΟΠΟΥΛΟΥ

— ΑΝΤΕ παιδιά καὶ θὰ κλείσω-με... “Εντεκα ἡ ὥρα κι’ ὁ πολιτισμῶνς δὲ χωρατεύει θάχουμε πάλι φταίσιμα...

Ἡ παρέα δὲν περίμενε νὰ ξαναπῇ τὴ κουβέντα ὁ κύρ Ἀποστόλης, ὁ ταβερνιάρης. Τίς προάλλες, ὁ χριστιανός, ἔτσι γιὰ τὸ χατήρι τῆς παρέας πλήρως πρόστιμο. Δὲν ἦταν λοιπὸν σωστὸ νὰ μεινουμε.

“Υστερα ὅλοι ἦσαν σκοτωμένοι ἀπ’ τὴ δουλειά, ζαλισμένοι ἀπ’ τὸ πιάτο, νυσταγμένοι. Ἐπρεπε νὰ τοῦ δίνουν.

— Πάμε, κουμπάρε;

— Πάμε...

Στὸ σωστὸ κανεὶς δὲν ἦταν «κουμπάρος». Ἀλλὰ τὸ εἶχαν ἔτσι, σὰν προσαγόρευση γεμάτη οικειότητα, σύνδεσμο, φιλία. Στὰ νειάτα τους ἔλεγε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο «ἀδερφέ».

— Γεῖά σας, παιδιά... Βγήκαν ὅλοι μαζί καὶ προχώρησαν μερικὰ θέματα παρέα. Στὴν πρώτη γωνία ἀρχίσαν νὰ χωρίζον-ται. Καθένας γιὰ τὸ σπίτι του. Καὶ στὸ τέλος ἀπέμεινε μόνος του, τραβώντας ἀργὰ-ἀργὰ κατὰ τὴ γειτονιά του ὁ Μανώλης ὁ Μαργαρῆς.

“Οχι! Δὲν ἦταν πτωμένος ἀπὸψε ὁ Μανώλης. “Όλα κι’ ὅλα. Πέντ’ ἐ-ξη ποτηράκια στράγγιξε, ἔτσι γιὰ νὰ πᾶνε κάτω τὰ φαρμάκια, κουβέντισαν λίγο καὶ τώρα πάει γιὰ ὕπνο. Μὲ τὰ μεζεδάκια μάλιστα χόρτασε, ὅπως πολλὲς φορές κι’ ἐ-τσι δὲν θὰ φῇ τίποτα στὸ σπίτι— ἂν ὑπάρχῃ δηλαδή.

— Θάχουμε καὶ οἰκονομία ψιθυρί-

τώρα ἐγινέν κουμπά-ροι...

— “Ενας - ἕνας ση-ώθηκε, φόρεσε τὴν τραγιάσκα του κι’ ἀρχισε ν’ ἀνεβαίνει τὴ ν σκάλα τοῦ ὑπό-γειου.

— Καλὴ νύ-χτα, Ἀποστόλη.

ζεῖ καὶ γελάει κάτω ἀπὸ τὰ μου-στάκια του.

Περπατάει. Καὶ τὸ μυαλό του τώ-ρα γυρίζει στὸ σπίτι του:

— “Ωχ!.. Παναγία μου!.. “Όλα γκρίνια καὶ κακὸ... Τὰ ἴδια Παντε-λάκη μου, τὰ ἴδια Παντελῆ μου. Πά-λε μουρμούρα... Πάλε μούτρα..

Πῆγε νὰ τσακιστῇ σὲ μιὰ κοτρόνα πού θρέθηκε καταμεσῆς τοῦ δρόμου. —Κύττα κόσμος, μουρμούρισε. Σοῦ

ΞΟΦΙΑΝΤΗΣ

θάναι μιὰ τέτοια πέτρα στὸ δρόμο σου καὶ δὲν σκέφτεται πῶς μπορεῖς νὰ φᾶς τὰ μούτρα σου...

Κι’ ὕστερα πάλι ἡ σκέψη του γυ-ρίζει στὰ βάσανα τοῦ σπιτιοῦ. —Μ’ ἔφαγε ἡ γρουσουζιά... Μ’ ἔ-φαγε καὶ θὰ μὲ φᾶ ἄκόμα. Καὶ νὰ ἦταν αὐτὴ μονάχα!... Ἐχουμε καὶ τὰ παιδιά ἑλάνει... Ἡ βασιλικούλα ντὲ, πού ἀνοίξε μιὰ πῆχυ γλώσσα... Τί Μωρὴ τὸν πατέρα σου θρίζεις;... Τί νὰ σοῦ κάνω ὅμως... Δὲν φταῖς ἐσύ. Ἡ μάνα σου ἡ προκομὴν φταίει πού σοῦ τ’ ἀνοίξε. Αὐριο θὰ σηκώσῃ κεφάλι κι’ ὁ Γιάνος... Φτοῦ!..

Περνάει τώρα ἀνάμεσα ἀπ’ τὸν δρόμο πού τὸν διορβάνει κάποιο συ-νεργεῖο “Ενα καζάνι στυστό, ἕνας ἑδοστρωτήρας σταματισμένος. Βου-νὰ ἀπὸ πέτρες.

—Τί τὰ θέλουνε καὶ τὰ φτιάνουνε... Πάλε θὰ χαλάσουνε... Πάλε τὰ ἴδια θάχουμε... Ράβε εὐλανε, δουλειά νὰ μὴ σοῦ λείπῃ...

Στὶς σκέψεις του τώρα μπερδεύει τὸ σπιτικό του:

—Τί νὰ σοῦ κάνω πού εἶνε τὰ παι-διά!... Θὰ τὴν τσάκισα τὴν γρου-σουζιά!..

Στρίβει τὴν γωνιά κατόπι, περ-νάει ἀπὸ κάποιο στενὸ καὶ παίρνει τὸ μακρὸ δρόμο. Αὐτὸς τὸν θνάζει στὴν γειτονιά του γραμμὴ. Μηχα-νικά ἀνάβει τὸ τελευταῖο του τσιγά-ρο καὶ σιγανότραγουδᾷ:

“Αν εἶσαι μάντ-ρ καὶ ποτεῖς
ἢ κα σ’ Ἄν’ ἀπ’
νὰ μὲ δῆς...

Τὴν μοναξιά τοῦ νυχτερινοῦ σκο-ταδιοῦ κόβουν τὰ φωτισμένα παν-τζούρια ἐνὸς σπιτιοῦ. Ὁ Μαργαρῆς κυττάζει. Στὴν πόρτα, πού εἶνε ὁρ-θάνοιχη εἶνε κολλημένο ἕνα νεκρῶ-σιμο.

Χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ κ’ ἡσυχάζει. Κολ-λάει τὴν μύτη του στὴ χαρτί.

—Ποιὸς νὰ πέθανε ἄραγε;

Ἡ ἀντάγεια πού ἀφῆναν τὰ φῶ-

ταμένα παράθυρα τὴν ὁρᾷ. Καὶ

διαβάσει σιγά-σιγά.

«Σταυρούλα Μιχαλά, έτών 17».

«Αρχισε πάλι να προχωρή μουρ-
μουρίζοντας :

—Τί να κάνης!... Έτσι είναι ο πα-
ληόκοσμος...

Ξαφνικά θύμωσε με τον εαυτό του.
Τί θέλει και κάθεται και χαζεύει
στις ξένες πόρτες. Άνθρωποι είμα-
στε και πεθαίνουμε... Έ και ύστε-
ρις ;...

Τώρα δυσανεκτήθηκε γι' αυτά που
έλεγε μέσα του :

—Άνθρώποι είμαστε.. Δέ λέω..

Και το μυαλό του εκεί. Άν πέθαι-
νε κανένας δικός του ; Το κορίτσι
του ; Το παιδί του ;...

Κοντοστάθηκε στο δρόμο. Για σκέ-
ψου... Καθώς πήγαινε τώρα να δει
τά παράθυρα του φτωχού χαμόστι-
του που καθόταν, φωτισμένα, την πόρ-
τα όρθανοίχη κι' ένα νεκρώσιμο
κολλημένο στον τοίχο : «Βασιλική
Μαργαρή, έτών 18».

«Αρχισε να προχωρή, αλλά πάλι
αναστήθηκε. Κι' αν ήταν αληθινά ;
Άν γινόταν έτσι ;... Άνθρώποι εί-
μαστε θλέπει. Ό ένας πηγαίνει, ο
άλλος έρχεται. Κανείς δεν ξέρει τί
τόν περιμένει...

Μουρμουρίζει :

—Γιά σκέψου... Άπ' όξω το χαρτί,
από μέσα κλάμματα... Και τους κα-
θρέφτες θά τους έχουν σκεπάσει με
άσπρα πανιά. Εκείνο τον παλιό, τον
τσακισμένο καθρέφτη που τον αγό-
ρασε τότες που παντρεύθηκε. Κι' ή
Βασιλικούλα ;... Ναι !... Νάτην !...
Στην κάσα, κίτρινη σαν το φλουρί
και μ' ένα στεφάνι λεμονιάς στο κε-
φάλι...

Σηκώθηκε ή τρίχα του καθώς περ-
πατούσε. Μονομιάς είδε μπροστά του
μέσα στη φτωχική καμαρούλα ένα
φέρετρο, δυο λαμπάδες... Ύστερα
τίναξε το κεφάλι :

—Φοτ' να πάρη ο διάολος... Τί κά-
θουμαι και λέω !... Φαντασίες.. Ό-
νειράτα !... Μπορεί τώρα να γίνου-
νε τέτοια πράγματα ; Έτσι πεθαί-
νει ο κόσμος ;... Ναι δέ σου λέω.. Άν-
θρώποι είμαστε...

Κι' όμως ! Όσο κι' αν προσπαθή
να βγάλη απ' το μυαλό του αυτή την
άρρωστη σκέψη, ή ιδέα ότι στο φτω-
χικό του θ' απαντήσει λείψανο καρ-
φώθηκε στο μυαλό του. Δεν έφευγε.
Του κάκου πολέμησε να την διώξη.

Τίποτα. Στην φαντασία του, στα
μάτια του, στο λογισμό του κυριαρ-
χοῦσαν δυο παράθυρα φωτισμένα κι'
ένα νεκρώσιμο κολλημένο στον τοί-
χο : «Βασιλική Μαργαρή, έτών 18».

Σιγανοτραγουδά καθώς προχωρεί
στα σηκκάκια της γειτονιάς του.

«Άν είσαι μάννα
και πονείς
έλα στ' Άνάπλι
να με δής...
με το γαρούφαλλο στ' αυτί...

Δέ θαρρεύσαι !... Η ιδέα δεν φεύ-
γει. Προσπάθησε ο Μανώλης, αλλά
του κάκου. Τά μάτια του επιμένουν
στο θλιβερό όραμα. Την θλέπουν

ΕΦΙΑΛΤΗΣ

πάντα την κάσα μέσα στο σπίτι. Στο-
λισμένη. Κι' ακριβή. Ά! Όχι. Δεν
είνε από τις πρόστυχες κι' άς είμαστε
φτωχοί άνθρωποι.

—Θέ μου, τί έπαθα άπόψε, ξεφω-
νίζει σχεδόν δυνατά. Η Παναγιά να
μου το βγάλη σε καλό...

Και τά μάτια του τά σηκώνει στο
τέλος του σοκκακιού. Εκεί κοντά,
λίγο πριν φθάσουμε στη γωνιά που
είνε το σπίτι του, το φτωχικό του.
Ο Μανώλης έχει γουρλώσει τώρα
τά μάτια του. Θέλει να δει. Άραγε
ή πόρτα του έχει νεκρώσιμο ; Τά πα-
ράθυρα είναι φωτισμένα ;...

Ναι ! Ναι !... Κάτι τέτοιο συμβαί-
νει. Κάποιο χαρτί σά να διαφαίνε-
ται από μακριά. Η καρδιά του χτυ-
πάει γρήγορα. Τά πόδια του σχεδόν
τρέχουν. Ήταν αλήθεια λοιπόν ;...
Έτσι φαίνεται... Βλέπει καλά το νε-
κρώσιμο...

Το κεφάλι του βουίζει. Τά γόνατά
του έχουν λυθεί κι' οι άρμοι τών χε-
ριών του πονούν. Πνίγεται. Προχω-
ρεί γρήγορα μα το θήμα του δεν
είνε πιά σταθερό. Βιάζεται να δει τί
έγινε, να μάθη...

Φτάνει, έφτασε. Ξαφνικά τινάζε-
ται. Τίποτα. Το σπίτι ήσυχ.

Κανένα νεκρώσιμο. Μόνο μιά με-
γάλη σκιά. Τίποτ' άλλο, άπολύτως
τίποτε. Άνακουφίστηκε, ή καρδιά
του πήγε στον τόπο της, τά γονατά
του στυλωθήκανε και το στόμα του
χαμογέλασε :

—Όνειράτα !... Φαντασίες !... Σε
καλό μου άπόψε...

Σπρώχνει την πόρτα και μπαίνει
μέσα. Ο σκύλος που τον κατάλαβε
έρχεται κοντά του και τρίβεται στα
πόδια του. Του απαντάει μ' ένα του
χάδι κι' ενώ χτυπάει την πόρτα του
σιγανοτραγουδά :

«Άν είσαι μάννα
και πονείς
έλα στ' Άνάπλι
να με δής...

—ΕΗ—

Κάποιες παντόφλες σέρνονται, μιά
κλειδαριά τρίζει κι' ο Μανώλης
μπαίνει στο σπίτι του.

—Έλα που να μη σώσης... Πάλε
μεσάνυχτα μου κουβαλιέσαι.. Μπε-
κρούλιακα...

Είνε ή γυναίκα του, ή ίδια ή γυ-
ναίκα του, όπως πάντα έδώ και τό-
σα χρόνια.

—Δεν ήπια.. Λιγούλακι..

—Λιγούλακι ! Κάθε βράδυ τά ίδια
λές. Κοπρόσκυλο... Μπέκρο, πās και
φαρμακώνεις...

Αυτός δεν άλλαξε ύφος :

—Άσε με τώρα... Να κοιμηθώ θέ-
λω μωρέ γυναίκα...

Εκείνη δαιμονίστηκε με την άπά-
θειά του και έβαλε φωνές πιο δυ-
νατές :

—Νά κοιμηθής ;... Μεθύστακα !...
Μόνο τά μούτρα σου λογαριάζεις...
Οι άλλοι θλέπεις δεν θέλουν να κοι-
μηθούν.. Μα για να σου πώ.. Άλλη
βολά εγώ δεν σου κάνω τί χάρη να
σηκώνωμαι να σ' άνοίγω τά άγρια
μεσάνυχτα... Ά, νάρχεσαι νωρίς, ή
να φιάξεις κλειδί... Τ' άκουσες ;

—Τ' άκουσα.

—Όχι τ' άκουσα... Να το κάνης
κρασκανάτα...

—ΕΗ—

Η Βασιλικούλα ξύπνησε κι' αυτή
απ' τις φωνές. Άνασηκώθηκε κι' αύ-
τη στο στρώμα της και φώναξε της
μάννας της :

—Άς τονε καλές μητέρα... Τι φω-
νάζεις τώρα ;... Θέλεις να ξυπνήση ο
κόσμος, να σηκώσουμε τη γειτονιά
στο ποδάρι ; Έλα να πέσης... Τί
να του κάνης πιά.. Κάθε βράδυ τά
λές και τά ξανά λές.. Δεν σ' άκούει..
Άς τονε...

Έσβυσε ή γυναίκα το κερί πουχε
ανάψει κι' έπεσε :

—Καλά, είπε μόνο.

Ύστερα ξανάπεσε στο κρεβάτι
της και κουκουλώθηκε. Το ίδιο κι' ή
κόρη.

Εκείνος άργά, άργά πήγε στο
κρεβάτι του εκεί στη γωνιά. Ένα
γλυκό χαμόγελο άνθιζε στα χείλη
του. Τί τον ένοιαζε για ό,τι του έ-
λεγαν, τί τον πείραζε για ό,τι άκου-
γε !... Δεν έδινε πεντάρα τσακιστή.

Άπόψε ήταν εύτυχισμένος. Ένοι-
ωθε κάποια χαρά να πλημμυρίξη τά
στήθια του. Άς έλεγαν ό,τι ήθε-
λαν, άς τον έβριζαν... Του φτάνει
πώς δεν είδε τά παράθυρά του φω-
τισμένα μέσα στά μεσάνυχτα, πώς
δεν βρήκε την πόρτα του όρθανοί-
χη, πώς δεν άπάντησε κανένα νε-
κρώσιμο στον τοίχο. Αυτό και μόνο
του άρκει, κι' όλα τάλλα δεν έχουν
σημασία.

Έπέταξε τά παπούτσια του και έ-
πεσε στο κρεβάτι. Εύτυχισμένος έ-
κλεισε τά μάτια, ενώ τά χείλη του
σιγανοψιθύριζαν τραγουδιστά :

«Άν είσαι μάνο
και πονείς
έλα στ' Άνάπλι
να με δής...

ΔΗΜ. Ν. ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΣ.

Πλήρης συνεννόησης

(Ένας διάλογος μεταξύ
δύο κουφών)

Δ ΥΟ κουφοί ανταμώνουν σ' ένα
καφενείο. Χαιρετιώνται μ, έγ-
καρδιότητα και άφοῦ πίνουν
τόν καφέ τους, λέγει ο πρώτος
στον δεύτερο :

—Τί θά κάνουμε τώρα ;

—Πώς ;

—Τί θά κάνουμε τώρα ;

—Τί είπες ;

—Τί θά κάνουμε τώρα ;

—Δεν άκουσα καλά.

—Τί θά κάνουμε τώρα ;

—Πώς είπες ;

—Τί θά κάνουμε τώρα ; Παίζουμε
καμιά κοντσίνα ;

—Τί ;

—Παίζουμε καμιά κοντσίνα έ

—Πώς είπες ; Ραφίνα ;

—Παίζουμε καμιά κοντσίνα ;

—Κοντσίνα ; Να παίξουμε κοντσί-
να ;

—Τί είπες ;

—Νά παίξουμε κοντσίνα !

—Πώς ; Ναι... Γκασρόν, φέρε μας
μιά τράπουλα !

Το γκασρόν φέρνει την τράπουλα,
άλλ' οι πελάτες που κάθονται στα γύ-
ρω τραπέζια άρχίζουν να ένοχλούν-
ται από τις άγριοφωνάρες τών δυο
κουφών.

—Τί θά παίξουμε ;

—Πώς ;

—Κόψε !

—Στά πόσα ;

—Διακόσια ;

—Άνακάτεψε τά χαρτιά !

Δεν άκούω ! Μίλα δυνατότερα !

—Τί είπες ;

—Πολύ βρώμικα χαρτιά.

—Τί ;

Κάποιος πελάτης που έχει χάσει την
ύπομνη του, σηκώνεται και πηγαί-
νει στον διευθυντή του καφενείου. Ο
διευθυντής του καφενείου παραδέχεται
το δικηο του κι' άποφασίζει να θέση
τέρμα στις φωνασκίες τών δυο κω-
φών.

—Μέ συγχωρήτε, κύριοι, πάει και
τους λέγει. Οι πελάτες ζητούν να
σταματήσετε το παιχνίδι !

—Πώς ; Τί ;

—Οι πελάτες ζητούν να σταματήσε-
τε το παιχνίδι. Δεν μπορούν να σās
άκούν !

—Πώς ;

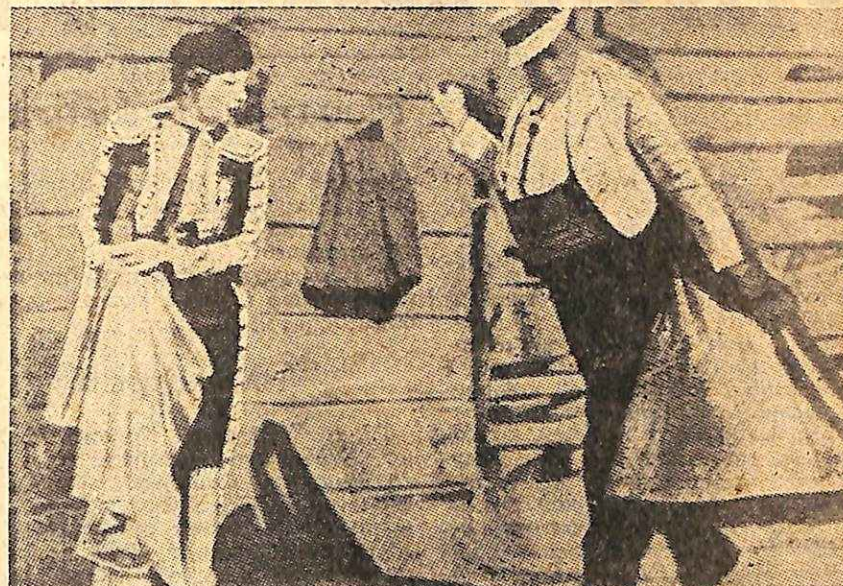
—Νά πάψετε το παιχνίδι.

—Ά !

Ο διευθυντής παίρνει τά χαρτιά κι'
άπομακρύνεται.

—Και τώρα τί θά κάνουμε ; Λέ-
γει ο ένας χωρίς να έχη πολυκαταλά-
βει γιατί του πήραν τά χαρτιά, Άς
συζητήσουμε πολιτικά...

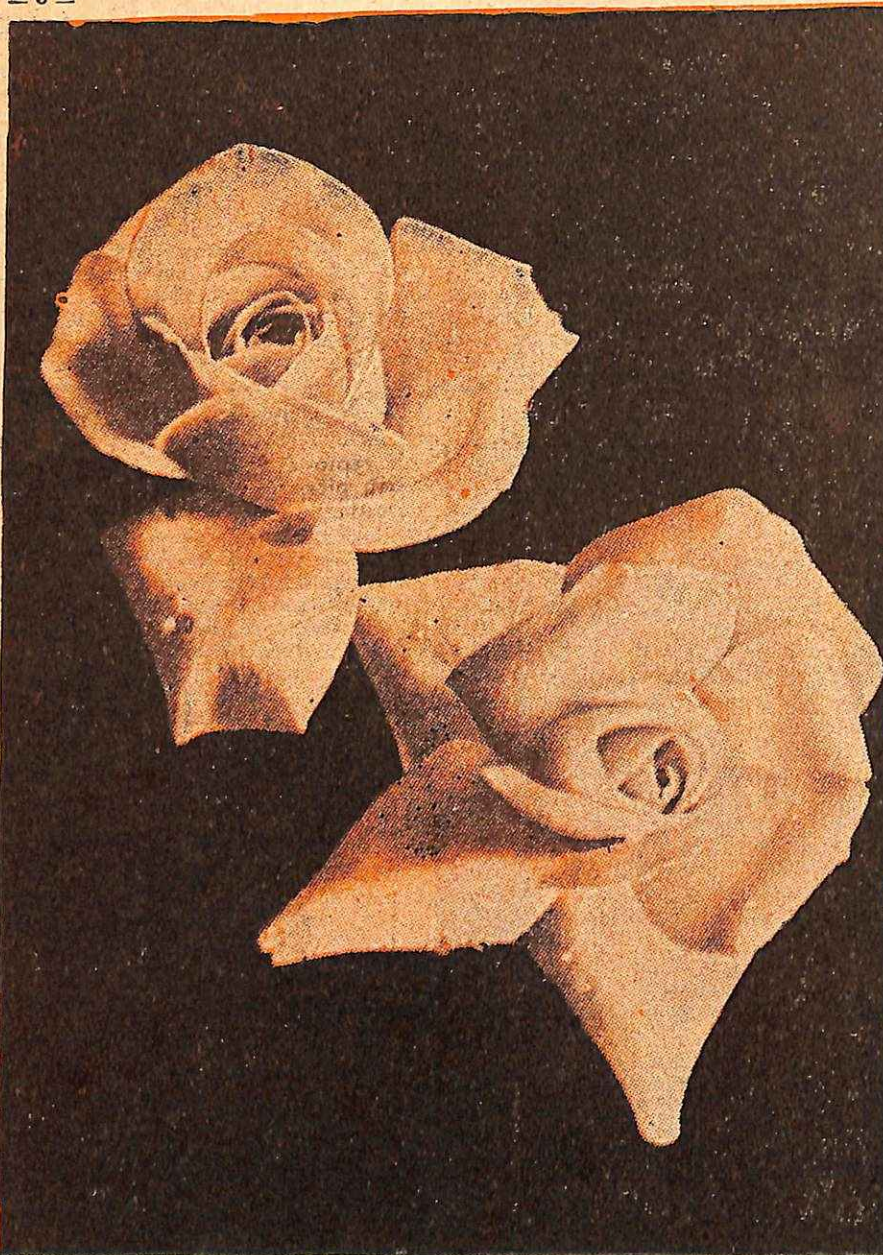
ΦΩΤΟ-ΡΕΠΟΡΤΑΖ

Στην Ισπανία, παρά τον άμείλικτο άδελφοκτόνο πόλεμο, ή ζωή
δεν χάνει τά δικαιώματά της, και οι Ισπανοί έξασκοιουθούν να
διασκεδάσουν —δταν μπορούν— σάν να μη συμβαίνει τίποτα. Φυσι-
κά, ή μεγαλύτερη διασκέδασή τους είναι πάντα οι ταυρομαχίες,
στις οποίες λαμβάνουν μέρος και γυναίκες. Στην εικόνα μας φαί-
νεται μιά θελκτικώτατη νεαρή ταυρομάχος, ή δόνα Ρούθ Πιρέζ.

Η Ρόζμαρυ Λάιν είναι μιά χαριτωμένη θηλυκή «κλόουν» που έ-
σημείωσε τέτοια καταπληκτική έπιτυχία στη παράδοση σ' αυτό «νού-
μερο», ώστε δέχθηκε αρκετές προτάσεις να παίξη στον κινηματο-
γράφο. Φυσικά, έσπευσε άμέσως να δειχθί και έγκατέλειψε το
ταίρκο. Δεν άποκλείεται δέ να την θαυμάσουμε προσεχώς σε κα-
νένα άμερικάνικο φίλμ.

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

«Η Χρύσα κι' η Φανή Μαργέτη κόρες μίας πλούσιας απ' τὰ Πετράλωνα, μένουν θοφανές μικρές, και, για νὰ ζήσουνε, μπαίνουν υπηρέτριες σ' ἕνα σπίτι. Ὁ γυιὸς τοῦ σπιτιοῦ αὐτοῦ, ὁ Μάρκος, βλέποντας τὴ Χρύσα νὰ μεγαλώνει καὶ νὰ γίνεται κοριτσόπουλο μὲ καμπύλες, προληπτικές, τὴς εἴχεται, κι' ἕνα θρόνο, βρίσκοντάς την μονάχη στὸ καμαράκι ὅπου κοιμήται, τὴν κάνει ἐρωμένη του. Ὑστερ' ἀπὸ κάποιο καιρὸ, κι' ἐπειδὴ οἱ καμπύλες τῆς Χρύσας ἀρχίζουν νὰ μεγαλώνουν, ὁ Μάρκος φροντίζει νὰ διαχωρίσει τὰ δύο κορίτσια ἀπ' τὸ σπίτι του. Ἡ Χρύσα σὲ λίγο γεννᾷ, στὸ Δημόσιο Μαιευτήριο, μὰ ὅταν βγαίνει ἀπ' ἐκεῖ μέσα μὲ τὴ Φανή δίπλα τῆς, κάποια κρῖα χειμωνιάτικη μέρα, νοιώθει πὼς τὸ παιδί αὐτὸ θὰ τῆς γίνη μεγάλο φόρτωμα. Γιατί, παντοῦ ὅπου πάνε νὰ γυροφέρνουνε σπῆτι τίς διώχνουν ἐνοχλημένοι ὅλοι, ἀπὸ τίς κλάψες τοῦ μοροῦ. Ἀπ' τὴ δὶς πὸ τίς κλάψες τῆς βγαίνει ἡ μοῖρα, ποὺ κολλητὴ αὐτὴ θέση τὴ βγάξει ἡ μοῖρα, ποὺ κάνει τὸ παιδάκι νὰ πεθάνῃ ἀπ' τὸ κρῖο, τὴν πρώτη νύχτα ποὺ περνοῦν οἱ δύο ἀδελφές στὸ δρόμο, τὸ ἀφήνουνε σὲ μιά

πέρτα νεκρὸ, καὶ φεύγουνε ἀπ' τὸ φόβο μὴν τίς πιάσουνε γιὰ φόνισσες. Βρίσκουν ἕνα ἡμιὑπόγειο δωματίκι, κι' εγκαθίστανται κεῖ μέσα. Ἡ Χρύσα παίρνει τὸν εὐκολὸ κατήφορο, κρατώντας ὁμῶς τὴ Φανή μὲ μανιὰ στὴν περιωπὴ τῆς ἡθικῆς κοπέλλας. Περνοῦν τὰ χρόνια. Οἱ δύο ἀδελφές, προστατευόμενες ἀπ' τὸν Ἄγγελον Χρυσάνη, τὸ φίλο τῆς Χρύσας προσλαμβάνονται στὸ

μαζέττο τοῦ καλοκαιρινοῦ θεάτρου «Κοσμικόν». Ἐκεῖ ἡ Φανή συνδέεται ἐντελῶς ρομαντικά κι' ἀθῶα, μὲ τὸν πιανίστα τοῦ θιάσου, τὸ Λεωνίδα Μιχαήλ, ποὺ μαζί του κάνει τολμηρὰ ὄνειρα γιὰ τὸ μέλλον. Μιά νύχτα—στὴν περμεῖρα μιᾶς καινούργιας ἐπιθεωρήσεως—ἡ πρωταγωνίστρια τοῦ θιάσου Ζιζὴ Διαμάντη, νευριασμένη γιατί σκόνταψε ἄπάνω στὸ πόδι τῆς Φανῆς ποὺ δρισκώτανε δίπλα τῆς, τὴν ἀρχίζει στὸ ξύλο καὶ τῆς ματώνει τὰ χέρια καὶ τὰ μοῦτρα. Ὁ δημοσιογράφος Ἄγγελος Χρυσάνης, ποὺ τὸν τελευταῖο καιρὸ δείχνει πὼς τοῦ ἀρέσει περισσότερο ἡ Φανή ἀπ' τὴ Χρύσα, στὴ μύτρα ὅπου μαζεῦνται ὅλοι μετὰ τὴν παράσταση, ἀπειλεῖ ὅτι θ' ἀρχίσῃ ἕναν πόλεμο στὶς ἐφημερίδες ἐναντίον τῆς Ζιζῆς Διαμάντη. Ἡ Χρύσα κι' ἡ Φανή τὸν παρακαλοῦνε νὰ μὴν τὸ κάνει. Στὸ τέλος, ἡ Χρύσα φεύγει μαζί του, κι' ὁ Λεωνίδας συνοδεύει τὴ Φανή, ὅπως κάνει συνῶα στὸ σπίτι τῆς. Σημεριώματα ἐπιστρέφει σπῆτι καὶ ἡ Χρύσα. Ἀλλὰ εἶχε χάσει. Ὁ Χρυσάνης τῆς εἶχε κάνει μιὰ φοβερὴ σκηνὴ. Τῆς δῆλωσε ἀναφανδὸν ὅτι τὴν εἶχε βαρεθῇ καὶ ὅτι ἤθελε τὴν Φανή. Τὴν ἄλλη νύχτα μετὰ τὴν παράσταση ὁ Χρυσάνης τίς περιμένει στὴν ἐξοδὸ τῶν παρασκηνίων, μαζί μ' ἕνα φίλο του, διουήχανο κρασιῶν, τὸν Γεωργιόπουλο, ὁ ὁποῖος τίς παίρνει μὲ τὸ αὐτοκίνητό του καὶ τίς πάει στὴν Βουλιαγμένη. Ἐκεῖ, σ' ἕνα κέντρο, βρίσκουν τὴν Διαμάντη μὲ τὴν παρέα τῆς. Γίνεται ἕνα ἐπεισόδιο, κατὰ τὸ ὁποῖο ἡ Διαμάντη γαστρονομίζει τὸν Χρυσάνη. Στὴν ἐπιστροφή εἶναι ὅλοι μεθυμένοι, καὶ ὁ Χρυσάνης ἐπωφελεῖται γιὰ νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν Φανή στὸ σπίτι τῆς, ἐνῶ ὁ Γεωργιόπουλος φροντίζει νὰ ἀπομακρυνθῇ τὴν Χρύσα. Στὸ σπίτι τῆς Φανῆς ὁ Χρυσάνης τῆς ἐπιτίθεται καὶ προσπαθεῖ νὰ τὴν κάνει δική του. Τὴν σώζει τὴν τελευταία σκεδὸν στιγμὴ ἡ ἐπέμβαση τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ τῆς Λεωνίδα, ὁ ὁποῖος πετὰ τὸ Χρυσάνη ἔξω.

6ον

Ὁ Λεωνίδας τὴν κύτταξε στὰ μάτια, κι' εἶπε μὲ ἄγρια ἀποφασιστικότητα:
—Ἄν δὲ μοῦχες ὀρκιστῇ

πρωτύτερα, αὐτὴ τὴ στιγμὴ ὁ Χρυσάνης θάτανε πεθαμένος!... Ἡ Φανή, χαμογέλασε, μὲ λατρεία. —Μὰ καλὰ, τοῦ εἶπε, δὲ συλλογιέσαι πὼς ὁ Χρυσάνης μπορεῖ νὰ σοῦ κάνει κακό; Πὼς μπορεῖ νὰ σὲ διώξῃ ἀπ' τὸ «Κοσμικόν»; Ὁ Λεωνίδας τῆς ἀποκρίθηκε ἡσυχᾶ:
—Ἀφοῦ δὲ συλλογίστηκα πὼς θὰ

πήγαίνα φυλακή...

Ἡ Φανή τοῦ πήρε τὸ χέρι ποὺ τῆς χαιδεύε τα μαλλιά, καὶ τοῦ τὸ φίλησε. Ἐκεῖνος ἀκούμπησε τὸ κεφάλι του πολὺ κοντὰ στὸ δικό της, ἐνῶ ἔξω ἡ αὐγὴ νικοῦσε σιγά-σιγά τὴ νύχτα καὶ μὲ τὸ ξημέρωμα ἀρχίσανε νὰ ξυπνοῦν ἕνας-ἕνας οἱ θόρυβοι τοῦ δρόμου.

—Μὰ πές μου, τὸν ρώτησε κείνη στὸ τέλος, πὼς ἦτανε νὰ βρεθῇς ἐδῶ τὴν ὥρα ποὺ φώναξα βοήθεια;

—Σὰς εἶδα νὰ μπαίνετε στὸ αὐτοκίνητο, ἔκανα μιὰ βόλτα, κι' ὕστερα ἦρθα καὶ κάθησα ἐδῶ ἀπέναντι στὸ καφεενεῖο ποὺ θρίσκεται στὴ γωνιά. Περίμενα ὅρες ὀλόκληρες, γεμάτος ἀγωνία, καὶ φαντάζεσαι πῶς πόσο χτύπησε ἡ καρδιά μου ὅταν εἶδα τὸ αὐτοκίνητο νὰ σταματῇ, νὰ κατεβαίνετε ἐσὺ μὲ ὁ Χρυσάνης, ν' ἀνοίγετε τὴν πόρτα, καὶ νὰ μπαίνετε μέσα...

—Γιατί δὲ χτύπησες ἀμέσως τὸ κουδούνι;

—Ὁ Λεωνίδας χαμήλωσε τὰ μάτια: —Συγχώρεσέ με, Φανή... Νόμισα ὁμῶς ὅτι εἶχε μὴν με τὴ θέλησή σου. Πὼς τὸν προτιμοῦσες ἀπὸ μένα...

Ἡ Φανή τοῦ χαιδεῖ μ' ἕνα ἀπαλὸ κίνημα τὰ μαλλιά.

—Τόσο λίγο σ' ἀγαπᾶω, λοιπόν;..

—Συγχώρεσέ με, Φανή... τῆς ἀποκρίθηκε. Ἡ καρδιά τοῦ ἄντρα ποὺ ἀγαπάει, ἀμφιβάλλει πάντα...

Ἡ Φανή τῆς ξανακούστηκε σοβαρὴ μὲς στὴ σιωπὴ ποὺ μεσολάβησε γιὰ λίγο:

—Ὁχι, Λεωνίδα... Νὰ μ' ἀγαπᾶς, μὰ νὰ μὴν ἀμφιβάλλῃς. Εἶμαι δικιά σου, μόνο δικιά σου... Κατάλαβε το. Κι' ἂν δὲν εἶνε ἀκόμα τὸ σῶμα μου δικό σου, εἴν' ὁμῶς ἡ ψυχὴ μου... Καὶ θὰ μείνῃ...

Τοῦ φάνηκε τόσο ἐξαιρετικὴ, τόσο σπουδαία, αὐτὴ ἡ ἀπλὴ διαβεβαίωση, οὔτε ζοῦσε στὸ περιβάλλον ποὺ δὲν εἶχε οὔτε τὴν ἀνάλογη μόρφωση, οὔτε ζοῦσε στὸ περιβάλλον ποὺ θὰ τῆς ἐξασφάλιζε μὲ τὸ παράδειγμα αὐτοῦ τὸν ἴσιο δρόμο, ποὺ, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ, τὴν ἄρπαξε στὰ χέρια του, τῆς ἀναποδογύρισε τὸ κεφάλι, καὶ τῆς φίλησε πολλές-πολλές φορές τὸ στόμα. Ἐκεῖνη ἔγκα-

Τῆς Νύχτας

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ
ΑΘΗΝΑΪΚΟ
ΡΟΜΑΝΤΣΟ
ΤΟΥ ΚΟΥ
ΧΡ.Κ.ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

μαρὰ τοῦ χώλ. Βλέποντάς τον εἶται κοιμισμένον, ἡ Φανή ἐνοίωσε μίαν ἀ-

—Φανή τῆς ἀποκρίθηκε μὲ μιὰ φωνὴ ὅχι καὶ πολὺ σταθερῇ. Ἐγὼ θὰ ξαπαύωω στὸ χώλ... Στὸ ντιβάνι... Ἐσὺ κοιμήσου στὸ κρεββάτι σου... Θὰ τὰ ξαναποῦμε σάν ἐμπνέσης. Καληνύχτα, ἡ, πιδ καλὰ, καλημέρα...

—Καλημέρα...

Ἡ φωνὴ τοῦ ξανακούστηκε, τόσο σιγανὴ αὐτὴ τὴ φορά, ποὺ ἡ μπαλλarina οὐλοῦν μόλις τὴν ἀκούσε ἀπ' τὸ χώρισμα τῆς πόρτας:

—Καί, Φανή... Κλείδωσε τὴν πόρτα... Στὸ ζητάω γιὰ χάρη... Στὸ ζητάω γιὰ τὴν ἀγάπη μας...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 7ον.

Ἡ Φανή κοιμήθηκε μ' ἕναν ὕπνο βαρὺ καὶ μονοκόματο, σὰ θάνατο, ποὺ οὔτε ἐφιάλτες τὸν τάραξαν, οὔτε γλυκὰ ὄνειρα τὸν ναυούριαν. Ὁταν ἀνοίξε τὰ μάτια της, ἐνοίωσε ὅλα τῆς τὰ μέλη νὰ θαρραίνονε σὰ νεκρωμένα. Τὸ κεφάλι τῆς θούλιζε, καὶ τὰ βλέφαρά της ἦταν ἀσκήκωτα. Ἐκανε μιὰ προσπάθεια, κι' ἀνασηκώθηκε στὸ κρεββάτι της. Σιγά-σιγά ἀρχισε νὰ διαγράφεται στὸ σκοτισμένο της μυαλὸ νὰ διαγράφεται ἄχνά ὅλ' ἡ περασμένη νύχτα μὲ τίς ἐφιαλτικές της λεπτομέρειες. Καθὼς εἶχε πέσει ντυμένη στὸ κρεββάτι, τὸ φουστάνι της, κουρελιασμένο στὸ μέρος τοῦ στήθους, ἦρθε νὰ τῆς θυμίσῃ τὴ θιακή ἐπαφὴ τοῦ Χρυσάνη μὲ τὸ κορμί της, καὶ νὰ τῆς ξαναφέρῃ τὸ ἴδιο συναίσθημα τῆς ἀπερίγραπτης ἀηδίας ποὺ εἶχε νοιώσει ἐδῶ καὶ λίγες ὥρες!

Κατέβηκε ἀπ' τὸ κρεββάτι καὶ φόρεσε τὰ πράσινα μικροσκοπικά πασουμάκια της, ποὺ, κυνηγημένα ἀπ' τὴ θύελλα τῆς νύχτας, εἶχανε σκορπίσει τὸ ἕνα δῶ, τὸ ἄλλο ἐκεῖ. Ὑστερα, διευθύνθηκε πρὸς τὴν πόρτα, τὴν ἐκλείδωσε καὶ βγήκε στὸ χώλ. Ὁ Λεωνίδας, κοιμόταν ἀκόμα, πεσμένος μ' ὅλα τὰ ρούχα ἄπάνω στὸ ντιβάνι. Ἡ Φανή τὸν ζύγωσε μὲ μικρὰ θεματάκια ποὺ προσπαθοῦσε νὰ πνίξῃ τὸν ἦχο τοῦ ὅσο μορῶσε περισσότερο, καὶ τὸν κύτταξε μὲ μίαν ἀφάνταστη τρυφερότητα. Τὸ πρόσωπό του ἦτανε χλωμὸ, κι' ὁ ἰδρώτας κολλοῦσε τὰ μαλλιά του, στὸ μέτωπο, καὶ στοὺς κροτάφους. Ἡ ἀνάσα του ἦταν ἥσυχ καὶ σιγανή, καὶ τὸ ἕνα του χέρι κρεμόταν κάτω ἀπ' τὸ ντιβάνι, σχεδὸν ὡς τὰ μάρ-

πέραντη-εὐγνώμοσυνη νὰ ξεχειλίσῃ τὴ καρδιά της, μὲ τὴ σκέψη ὅτι μέσα σ' αὐτὰ τὰ σοσομικά παρυκκηνία, εἶχε βρεθῇ ἕνας ἀνθρώπος ἀδύνατος, σχεδὸν παιδί, ποὺ ἀπὸ Δαυὶδ εἶχε καταφέρει ἀπ' τὸν ἔρωτά του γιὰ κείνην νὰ ὑψωθῇ σάν ἀπειλητικὸς Γολιάθ ἐναντίον τοῦ σύμπαντος, γιὰ νὰ τὴν διεκδικήσῃ μὲ μανία. Κι' ὕστερα, τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ ἀγαπημένη του γυναίκα ἦταν ἔτοιμη νὰ πέσῃ στὴν ἀγκαλιά του, σάν δίκαιο ἐπαθλο τῆς ἀφοσιώσεώς του, ἐκεῖνος εἶχε προτιμήσει νὰ παρεμβάλῃ ἀνάμεσα στοὺς δύο τοὺς τὸ ξύλο μιᾶς πόρτας καὶ τὸ σίδερο μιᾶς κλειδαριάς, θέλοντας βέβαια νὰ τῆς δείξῃ μ' αὐτὸ πὼς δὲν τὴν εἶχε σώσει ἀπ' τὰ χέρια ἑνὸς ἄλλου μὲ μόνο σκοπὸ νὰ τὴν ρίξῃ στὰ δικά του, καὶ πὼς τὸ κορμὶ της δὲν ἤθελε νὰ τὸ κερδίσῃ ἀπὸ εὐγνώμοσυνη, μὰ μόνον ἀπὸ ἔρωτα. Ἦτανε τόσο μεγάλη, τόσο ὑπεράνθρωπη αὐτὴ ἡ θυσία, ποὺ ἡ Φανή ἡ μικρὴ κι' ἀσήμαντη γυναίκα οὐλοῦσε συνήθισαι νὰ θεωρῇ τὸ πέσιμό της ὅχι σάν κάτι δυνητικό, μὰ σάν κάτι ποὺ μόνον ἡ ἡμερομηνία τοῦ δὲν ἦτο ἀκριβῶς καθωρισμένη, ἐνοίωσε ξαφνικά τὸ τοῦλινον ριντῶ τῶν δακρύων νὰ πέφτῃ μέσα ἀπ' τὰ βλέφαρά της, καὶ νὰ τῆς σκεπάζῃ τὴν ὄραση. Κι' ἕνα καφὸ δάκρυ, δραπετεύοντας μὲς ἀπ' τὴν κώχη τοῦ ματιοῦ της, ἀργοκύλησε πᾶνω στὸ πρόσωπο τοῦ κοιμισμένου νέου. Ὁ Λεωνίδας ἔκανε μίαν ἀπότομη κίνηση, κι' ἀνοίξε τὰ μάτια. Ἡ Φανή κάθησε στὸ ντιβάνι, καὶ σκύβοντας τὸ κεφάλι, πέρασε τὰ χεῖλιά της πᾶνω ἀπ' τὰ μαλλιά του.

—Ἀγάπη μου... τοῦ μουρμούρισε πολὺ σιγὰ καὶ τὸ μουρμούρισμά της αὐτὸ ἔφτασε σάν ἕνα ἀπαλῶτα-το θαλασσινὸ κύμα ὡς τὰ αὐτιά του, ἀνίσχυρο νὰ χτυπήσῃ μ' ὀρμή, κι' ἱκανὸ μόνο νὰ φιλήσῃ μὲ τὸν ἦχο του.

Στὴ στιγμὴ ὁ Λεωνίδας πετάχτηκε ὀρθός.

—Πὼς εἶσαι;.. Μπόρεσες νὰ κοιμηθῇς;.. τὴ ρώτησε μὲ μιὰ φωνὴ γεμάτη ἀγωνία.

—Κοιμήθηκα σάν πεθαμένη... τοῦ ἀποκρίθηκε.

Κι' ἀλήθεια: Ἐνας κίνδυνος ποὺ μὰς ἀπειλεῖ, μοιάζει μὲ τὸ πιδ δυνατὸ διεγερτικό, καὶ διώχνει μακριὰ τὸν ὕπνο. Ἐνας κίνδυνος ποὺ ἀποφεύγουμε, εἶνε τὸ πιδ δυνατό καὶ ἀποφασιστικό, κι' ἐνεργεῖ στὶς αἰσθήσεις μας πιδ αἰγούρα κι' ἀπ' τὸ πιδ ἔντονο ναρκωτικό.

—Ἐχω τὴν ἐλπίδα πὼς ὁ Χρυσάνης θ' ἀπογοητευθῇ ὕστερα ἀπὸ τὸ ἀποψινὸ ἔκανε ὁ Λεωνίδας.

Ἡ Φανή κοῦνησε μελαγχολικά τὸ κεφάλι της:

—Ὁ Χρυσάνης δὲν εἶν' ἄνθρωπος ποὺ ἀπογοητεύεται εὐκόλα... τοῦ ἀποκρίθηκε. Ἐχει πείσμα, κι' ἀπ' τὸ πείσμα του αὐτὸ ἀντλεῖ μιὰ τεράστια δύναμη. Αὐτὸ ποὺ δὲν πέτυχε ἀπόψε, ποῖος ξέρει ἂν δὲν τὸ πετύχῃ αὔριο...

Στὰ μάτια τοῦ Λεωνίδα ἀντιφύγιστῇκε μιὰ ἀποφασιστικότητα. Τῆς ἔπιασε τὸ χέρι, καὶ τῆς ἀποκρίθηκε, σφίγγοντας το μὲ μιὰ πυρετικὴ δύναμη:
—Φανίτσα, ἔξεραι καλὰ πὼς δὲν εἶμαι τίποτα, καὶ τὸ χειρότερο εἶνε πὼς τὸ ξέρω κι' ἐγὼ... Ἀπ' τὴ ζωὴ δὲ γύρεψα παρὰ μονάχα ἕνα πράγμα: Ἐμένα... Ἄν ἐσὺ θελήσεις ν'

μα, πού λες και προσπαθούσε, ει-
σχωρώντας μέσ' απ' τις κόρες των δι-
κων του ματιών, να ενώση με μιάν
αδιάσπαστη δύναμη την καρδιά του
με τη δική της.
'Εκείνη την ώρα ακούστηκε ο θό-
σος...

—'Αγάπη μου! το
μουρούσε πάλι
αγά...

με γι' απόψε... 'Εσύ όμως, γιά πέ-
μας, πώς είσαι έτσι;... Τι έγινε;
Της Χρύσας τα μάτια έστυλώθηκαν
αγριμένα κι' άπλανη σε μιάν γωνιά
του ταβανιού. Γιά λίγη ώρα δέ μπο-
ρεσε να μιλήσει. 'Υστερα όμως, με
φράσεις κοφτές, και με φωνή άτονη,
ψιθύρισε σά να μονολογούσε:

—'Όταν ξύπνησα ύστερ' από κε-
νο τό καταραμένο δηλητήριο πο'υχα
ρουφήξει, βρέθηκα σ' ένα μεγάλο
κρεβάτι μ' έναν άντρα, π' ούτε τόν
θυμόμουνα καλά-καλά, στο πλει-
ρό μου... Τό σκοτάδι είχε άρχει
να σκορπίζεται απ' τό φώς της ήμέ-
ρας πού γλυστρούσε θαμπά μέσ' απ'-
τά μισόκλειστα ρολλά των παραθύ-
ρων... 'Ενοιώθα τό κεφάλι μου, τή
χέρια μου και τά πόδια μου σαν ξε-
νά, και τό μυαλό μου σταματημένο
έντελως. 'Ο άντρας πού βρισκότανε
εξαπλωμένος δίπλα μου, ροχάλιζε
δυνατά, κι' έσφιγγε ακόμα στά δά-
χτυλά του αυτό τό καταραμένο κου-
τάκι με τήν άσπρη σκόνη, πού μ' εί-
χε ρίξει στόν ύπνο τόσες ώρες... Ξα-
φνικά, μιá σκέψη τρύπησε τό σκοτι-
σμένο μου μυαλό σαν πυρωμένο
σπαθί: Πώς βρισκόσουν άνυπεράστι-
στη στά χέρια του Χρυσάνη... 'Η
σκέψη αυτή μονάχα μουδωσε δύναμη
να πεταχτώ απ' τό κρεβάτι... 'Ο
Γεωργόπουλος τότε ξύπνησε, μ' άρ-
πάξε απ' τό χέρι, και με έσανατρά-
βηξε στό κρεβάτι... 'Η συναίσθηση
πώς αυτός ο άνθρωπος ήταν ή αιτία
δλου του άποφινού κακού μ' έκανε
νά τόν σπρώξω, και χτυπώντας τον
νά προσπαθήσω να του ξεφύγω... 'Ε-
κείνος τότε μ' άρπαξε δυνατά απ'-
τά μαλλιά, τόσο δυνατά πού μιá με-
γάλη τούφα τους έμεινε στά χέρια
του και με τ' άλλο του χέρι άρπασε
νά με χτυπή άλύπητα στό κεφάλι,
στό λαιμό, στό στήθος, παντού...

—'Η Φανή έκλαιγε με λυγμούς:

—'Αδελφούλα μου, ψιθύρισε.

Με τά μάτια σπηλωμένα στό ίδιο α-
καθόριστο σημείο του ταβανιού, ή
Χρύσα έμεινε γιά λίγες στιγμές σιω-
πηλή. 'Υστερα συνέχισε με χαμηλή
φωνή, σαν αυτόματο:

—'Ότον κουράστηκε να χτυπή έ-
πεσε σ' έναν ύπνο βαθύ... Τότε ση-
κώθηκα και γώ απ' τό κρεβάτι,
ντύθηκα, φτιάχτηκα όπως μπορούσα
με χέρια πού τρέμανε, κι' έφυγα...

Καλά πού βρέθηκε ένα ταξί έξω απ',
τήν πόρτα του, άλλωστε θάπρεπε
στό πεζοδρόμιο... Μιά άγωνία μου-
σφιγγε τό λαιμό... Σ' είχα άφίσει
με τό Χρυσάνη... 'Η άγωνία αυτή
μου πέρασε τώρα... Τώρα είμ' ευτυ-
χισμένη... Είμ' ευτυχισμένη...

Στό σπηλωμένο βλέμμα της έλαμ-
πε τώρα ή χαρά. Αυθόρμητα, απ'-
τή μιá μεριά ο Λεωνίδας, απ' την
άλλη ή Φανή την άγκαλιάσανε. Και
δύο λέξεις οι ίδιες, βγήκανε ταυτό-
χρονα απ' τά χείλια τους:

—'Αδελφούλα μου....

('Η συνέχεια στο έπόμενο)

Τα εΰθυμια του δικαστηρίου 'Ο φιλόζωος

ΤΟΥ Κ. ΔΗΜ. ΨΑΘΑ

Ο ΤΑΝ κάτι τό φοβερό. Κανείς δέν
λέει ότι ή εποχή μας είναι εποχή
γαλήνης. Καί στην κορυφή του
'Υμηττού ν' ανέβης θά σε κυνη-
γά ή θύελλα. Αυτό πού συνέβαινε όμως με
τόν κατηγορούμενον ήταν κάτι τό άνηκου-
στον. Μάρτυρες έσπευσαν από όλα τά
σημεία της γειτονιάς, πού ήταν άπωσδή-
ποτε πλησιέστερα στό σπίτι του και πε-
ριέγραψαν με φρίκη τούς δαιμονιώδεις
θορύβους πού εξαπέλυε.

—Πρώτον, είχε τρείς σκύλους.

—Μάλιστα.

—Δεύτερον, είχε πέντε γάτους.

—'Όραϊν.

—Τρίτον, είχε δυό παπαγάλους.

—Προχώρει.

—Τέταρτον, είχε δέκα κόττες.

—Λέγε...

—Πέμπτον, είχε τρείς κοκόρους.

—Μάλιστα.

—'Εκτον, είχε είκοσι κουνέλλια.

—'Αλλο;

—Κάντε τήν πρόσθεση, κύριε πρόε-
δρε. 'Εχουμε και λέμε: Τρείς σκύλοι,
πέντε γάτοι, δυό παπαγάλοι, δέκα κό-
ττες, τρείς κοκόροι, είκοσι κουνέλλια. 'Α-
πό μιá φωνή να βάζουν, σκέψου τί κα-
σάρια κάνουν. 'Εάν όμως και φωνάζουν
όλα όμοι;

—Χαλασμός!

—Αυτό είναι!

(Αυτό ήταν. Χαλασμός γινόταν στό
σπίτι του κατηγορουμένου, χαλασμός
πού μία, δύο, τρείς, ύμενε ή γειτονιά.
'Αλλά στό τέλος δέν μπόρεσε ν' άνθεξη.
Διαδύματα επανειλημμένα έγιναν. Νό-
τες υπεβλήθησαν. Διπλωματικές διακοι-
νώσεις απέστάλησαν. 'Ακούη και τελε-
σίγραφα με προθεσμίαν άπειρητικήν:
'Εάν και έφ' όσον κ. Μπαλαούρο δέν ση-
κωθείς να φύγης εκ της γειτονιάς να
δοῦμε ήσυχία και ύπνο, θά σου τά σπά-
σουμε τά μούτρα και θά τό κάνουμε τό
σπίτι σου Τσερσολοδωχία).

—Τελεσιγραφικώς λοιπόν!

—'Αμέ;

—Και τί σ' άπήντησε;

—Νά μ' άφίστετε ήσυχο!

—Λοιπόν.

—Λοιπόν, τί να γίνη; Σηκώνομαι έ-
γώ και του παγαίνω δεύτερον τελεσί-
γραφον και τού λέω: 'Εως εδώ και μη
παρεχει, κ. Μπαλαούρο. Θά πάσω μέσα
στό σπίτι σου και θά τά κάνω γής Μα-
ριάμ!

(Δέν είναι άνθρωπος ο όμιλων. Είναι
άπειλή. 'Εχει, δηλαδή, ύφος πού τρομο-
κρατεί. Μπαράτα πού πανικοβάλλουν. Μά-
τια πού παγώνουν. Φρούδια πού πέφτουν
ώς μαύρα σύννεφα στά μάτια και κρύ-
βουν μπράν έτοιμη να ξεσπάσει).

—Και τί μου άπήντησε σ' αυτά νομί-
ζει;

—Τί;

—Ν' άφίσης σε περικαλώ τά ζωα ή-
συχα, διότι είναι άδελφοί σου! Μ' έννόη-
σες κ. πρόεδρε; 'Αδελφός μου ο γάτος!
'Αδελφός μου ο σκύλος! 'Αδελφός μου,

τώρα, ο παπαγάλος, ο κόκορας, άδελφή
μου, ή κόττα! 'Ανέθηκε τό αίμα στο κα-
φάλι μου.

—Και τού έπετέθηκε;

—Μπα! 'Εφυγα γιά να μη τόν κάνω
μακαρίτη.

'Ο πρόεδρος στρέφεται προς τόν φιλό-
ζωον:

—'Ελα εδώ.

—Παρόν.

—Πλησίαισε.

Πλησιάζει. Είναι άνθρωπος με μορ-
φήν άγιου. Μορφή άσκητου. Χέρια σταυ-
ρωμένα.

—Τί γάτες, σκύλους, παπαγάλους,

—Τί γάτες, σκύλους, παπαγάλους,

—Τί γάτες, σκύλους, παπαγάλους,

—Τί γάτες, σκύλους, παπαγάλους,

—Τί γάτες, σκύλους, παπαγάλους,

—Τί γάτες, σκύλους, παπαγάλους,

—Τί γάτες, σκύλους, παπαγάλους,

—Τί γάτες, σκύλους, παπαγάλους,

—Τί γάτες, σκύλους, παπαγάλους,

—Τί γάτες, σκύλους, παπαγάλους,

—Τί γάτες, σκύλους, παπαγάλους,

—Τί γάτες, σκύλους, παπαγάλους,

—Τί γάτες, σκύλους, παπαγάλους,

—Τί γάτες, σκύλους, παπαγάλους,

—Τί γάτες, σκύλους, παπαγάλους,

—Τί γάτες, σκύλους, παπαγάλους,

—Τί γάτες, σκύλους, παπαγάλους,

—Τί γάτες, σκύλους, παπαγάλους,

—Τί γάτες, σκύλους, παπαγάλους,

—Τί γάτες, σκύλους, παπαγάλους,

—Τί γάτες, σκύλους, παπαγάλους,

—Τί γάτες, σκύλους, παπαγάλους,

—Τί γάτες, σκύλους, παπαγάλους,

—Τί γάτες, σκύλους, παπαγάλους,

—Τί γάτες, σκύλους, παπαγάλους,

—Τί γάτες, σκύλους, παπαγάλους,

—Τί γάτες, σκύλους, παπαγάλους,

—Τί γάτες, σκύλους, παπαγάλους,

—Τί γάτες, σκύλους, παπαγάλους,

—Τί γάτες, σκύλους, παπαγάλους,

—Τί γάτες, σκύλους, παπαγάλους,

—Τί γάτες, σκύλους, παπαγάλους,

—Τί γάτες, σκύλους, παπαγάλους,

—Τί γάτες, σκύλους, παπαγάλους,

—Τί γάτες, σκύλους, παπαγάλους,

—Τί γάτες, σκύλους, παπαγάλους,

—Τί γάτες, σκύλους, παπαγάλους,

—Τί γάτες, σκύλους, παπαγάλους,

—Τί γάτες, σκύλους, παπαγάλους,

—Τί γάτες, σκύλους, παπαγάλους,

—Τί γάτες, σκύλους, παπαγάλους,

—Τί γάτες, σκύλους, παπαγάλους,

—Τί γάτες, σκύλους, παπαγάλους,

—Τί γάτες, σκύλους, παπαγάλους,

—Τί γάτες, σκύλους, παπαγάλους,

—Τί γάτες, σκύλους, παπαγάλους,

—Τί γάτες, σκύλους, παπαγάλους,

—Τί γάτες, σκύλους, παπαγάλους,

—Τί γάτες, σκύλους, παπαγάλους,

—Τί γάτες, σκύλους, παπαγάλους,

—Τί γάτες, σκύλους, παπαγάλους,

—Τί γάτες, σκύλους, παπαγάλους,

—Τί γάτες, σκύλους, παπαγάλους,

—Τί γάτες, σκύλους, παπαγάλους,

—Αυτός (δείχνει τόν θηριώδη άνθρω-
πον) δέν έμεινετο εναντίον τών ζώων.

—'Αλλά;

—'Εναντίον τών σκύλων μου.

—Διότι έχαυγίζαν συνεχώς;

—'Όχι. Διότι έχαυγίζαν ιδιαιτέρως

αυτόν και παρ' όλίγον μιάν νύκτα να τόν
κατεσπάρσασαν!

—Τό λές κι' όλα!

—Βεβαίως.

—Μίλα καθαρότερα.

—Θά όμιλήσω. Μιάν νύκτα κ. πρόε-
δρε, ο κύριος αυτός (δείχνει τόν θηριώ-
δη άνθρωπον) μπήκε στό σπίτι μου να

κλέψη κόττες!

Τινάζεται ο θηριώδης:

—'Εγώ κόττες;

—Πάψε!

—Μου λές πως κλέβω κόττες.

—Σιωπή! Λοιπόν;

—Λοιπόν, άκούω φοβερόν θόρυβον εις

τήν αυλήν. Θά ήτο περίπου μεσονύκτιον.

Οι σκύλοι μου γαυγίζαν λυσσώδως. 'Ε-

σσηκώθηκα από τής κλίνης μου, διότι αν-

σκήωθηκα από τής κλίνης μου, διότι αν-

σκήωθηκα από τής κλίνης μου, διότι αν-

σκήωθηκα από τής κλίνης μου, διότι αν-

σκήωθηκα από τής κλίνης μου, διότι αν-

σκήωθηκα από τής κλίνης μου, διότι αν-

σκήωθηκα από τής κλίνης μου, διότι αν-

σκήωθηκα από τής κλίνης μου, διότι αν-

σκήωθηκα από τής κλίνης μου, διότι αν-

σκήωθηκα από τής κλίνης μου, διότι αν-

σκήωθηκα από τής κλίνης μου, διότι αν-

σκήωθηκα από τής κλίνης μου, διότι αν-

σκήωθηκα από τής κλίνης μου, διότι αν-

σκήωθηκα από τής κλίνης μου, διότι αν-

σκήωθηκα από τής κλίνης μου, διότι αν-

σκήωθηκα από τής κλίνης μου, διότι αν-

σκήωθηκα από τής κλίνης μου, διότι αν-

σκήωθηκα από τής κλίνης μου, διότι αν-

σκήωθηκα από τής κλίνης μου, διότι αν-

σκήωθηκα από τής κλίνης μου, διότι αν-

σκήωθηκα από τής κλίνης μου, διότι αν-

σκήωθηκα από τής κλίνης μου, διότι αν-

σκήωθηκα από τής κλίνης μου, διότι αν-

σκήωθηκα από τής κλίνης μου, διότι αν-

σκήωθηκα από τής κλίνης μου, διότι αν-

σκήωθηκα από τής κλίνης μου, διότι αν-

σκήωθηκα από τής κλίνης μου, διότι αν-

σκήωθηκα από τής κλίνης μου, διότι αν-

σκήωθηκα από τής κλίνης μου, διότι αν-

σκήωθηκα από τής κλίνης μου, διότι αν-

σκήωθηκα από τής κλίνης μου, διότι αν-

σκήωθηκα από τής κλίνης μου, διότι αν-

σκήωθηκα από τής κλίνης μου, διότι αν-

σκήωθηκα από τής κλίνης μου, διότι αν-

σκήωθηκα από τής κλίνης μου, διότι αν-

σκήωθηκα από τής κλίνης μου, διότι αν-

σκήωθηκα από τής κλίνης μου, διότι αν-

σκήωθηκα από τής κλίνης μου, διότι αν-

σκήωθηκα από τής κλίνης μου, διότι αν-

σκήωθηκα από τής κλίνης μου, διότι αν-

σκήωθηκα από τής κλίνης μου, διότι αν-

σκήωθηκα από τής κλίνης μου, διότι αν-

σκήωθηκα από τής κλίνης μου, διότι αν-

σκήωθηκα από τής κλίνης μου, διότι αν-

σκήωθηκα από τής κλίνης μου, διότι αν-

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ ΩΣ ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΣΟΒΑΡΕΣ ΚΥΒΕΝΤΕΣ

Κυοβέντες του Βάθρακα

Διαμαρτυρία

'Αδερφάκι διαφεντή,

Μά τί είν' αυτά μωρ' ἀδερφέ μου; Τί δουλειά, σέ περιχαλῶ, ἔχει στήν 'Αθήνα ὁ Χάρης ὁ Μπόρας; Μοῦ τῶπε στήν ταβέρνα τοῦ Μένιου ὁ Μιστόκλης ὁ Μέγκλας καί μοῦφυγε τὸ καπέλλο!

—Θάβῃ ὁ Μπόρας, Βάθρακα!
—Ποίος, ρέ; 'Εκαίνοσ ὁ κοίλαρᾶς μὲ τὸ φάρο;
—Ποιὸ φάρο;
—Τῇ φαλάκρᾳ, μωρ' ἀδερφέ μου! Αὐτὸς δὲν εἶναι;
—Ναί, ναί, ναί, ναί...

—Εἶσαι βέβαιος;
—Ναί, ναί, ναί, ναί...

Καί μοῦ φεύγει τὸ καπέλλο, ρέ φίλε! Μὰ τὸ Μπόρα βόηκανε νὰ φέρουνε; Χάθηκε, δηλαδὴ τις, τίποτε καλλίτερο; Δὲν ἀνοίγανε τὰ στραβά τοὺς νὰ βροῦνε τὴ Δωροθέα τοῦ Λαμούρα ἢ τὴ Λίλιαν Χάρβαλον, καί νὰ μᾶς τις φέρουνε;

Τί νὰ σοῦ πῶ, μωρ' ἀδερφέ μου... Μένω κατάπληγτος ἀπὸ κεφαλή μέχρι πόδια! Μὰ τὸ Χάρη τὸ Μπόρα βόηκανε νὰ φέρουνε; Κουτόχορτο φάγανε; Μνήστητί μου, Κύριε!...

Διατελῶ κάργα θυωμένους
ΒΑΘΡΑΚΑΣ

Αἰνίγματα

Εἶναι ἄσπρο τὸ πρωτὶ καὶ τ' ἀπόγευμα μαυρίζει. Καὶ τὸ κρέας τ' ἀγαπᾷ, καὶ τὴν 'Αρτα φοβερίζει!

Τί εἶνε
(Λύσις: 'Ο πολυέλιος)

'Η ζωὴ του ξενιτᾶ μέχρι τὸ Τριῶδι. Μοιάζει καὶ σὰν ἄνθρωπος, εἶναι καὶ σὰν βῶδι.

Τί εἶνε;
(Λύσις: Τὸ αὐγοτάραχον)

'Εχει θέλῃσιν πολλὴν καὶ, ὅ,τι θέλει κάνει, καὶ πολὺ-πολὺ συχνὰ βγαίνει στὸ σεργιάνι.

Τί εἶνε;
(Λύσις: 'Η σκρηδαλιά).

Μὲ δυὸ λόγια

Θεατρικὰ νέα

«MONTIAD»

Χαζά
Ζαζά.
Καρπαζά!

«ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ»

Πρίμα.
Χρῆμα!

«ΑΝΔΡΕΑΔΗ»

Λεφτά!
Ζηλευτά.
Τ' εἶν' αὐτά;

«INTEAL»

'Απαλά.
'Ομαλά.
Καλά.
'Αλλά;...

ΑΘΗΝΑ-Ι-ΚΑ ΣΚΙΤΣΑ

ΣΙΝΕΜΑ

Χειρονομία.
Λυσθυμία.
'Αλλη μία.
Ζημία.
'Αστυνομία!

ΡΕΣΤΩΡΑΝ

— Μοσχαράκι, πανέ!
— Ναί.
— Τῶχει;
— 'Οχι!...

—EE—

Γιὰ νὰ εὐτυχίσετε
στὸν γάμο σας πρέπει!...

...νὰ λέγεσθε Πεπεφρῆς καὶ νὰ νυμφευθῇτε μιὰ γυναῖκα πού νὰ λέγεται Γενοβέφα ἢ τουλάχιστον Καικιλία.
...νὰ μὴν ἔχετε ὑπερβῇ τὸ 1590ν ἔτος τῆς ἡλικίας σας.
...νὰ καθαρίζετε τὴν ὁδοντόπασταν καὶ νὰ χρησιμοποιήτε τὰ δόντια σας.
...νὰ ἀγαπᾶτε τὸν πασσατέμπον καὶ τὸ ἀτζέμι πιλάφι.

...νὰ ὁμιλῇτε ἀπαίστως τὴν ἀραβο-ρωσσογαλικήν.

...νὰ καπνίζετε σιγαρέττα ἐκ θαυνοκο-πυρίτιδος.

...νὰ ἔχετε παρευρεθῇ αὐτοπροσώπως ἢ δι' ἀντιπροσώπου σας εἰς τὴν ἐν Λεύκτραις μάχην.

...νὰ κατέχεσθε τοῦ τροχιοδρομίου μὲ τὸ μέτωπο ἐστραμμένον πρὸς βορᾶν.

...νὰ πίνετε καθημερινῶς βορικών ὀξὺ διαλελυμένον ἐντὸς ἰσχυρᾶς διαλύσεως θειούχου ὑδρογόνου.

...νὰ ἔχετε ἀποθάνει πρὸ τῆς 8ης 'Οκτωβρίου τοῦ σωτηρίου ἔτους 1872.

Γράμματα τοῦ Τζανέττου

Προτάσεις

Σιὸρ ντιρεττόρο τῇ «'Εβδομάς»,

Στὸ φινελίσσιμο ἐξαμπλῆριο τῇ «'Εβδομάδας», ἀδιάβασα ἓνα ἐπιστολῆριο τοῦ Βάθρακα, καὶ ἀγνωμάτισα πὼς οὐλα τὰ δίκαια εἶναι μὲ τὸ μέρος του. Βάρτονε,

τῶγισ μου, νὰ κἀνῃ τὸν ἀτζέντε τῇ πολιτίσας, τῶμου καὶ κειὸς ὁ Μενέλαος ὁ Πανταχρυσῶν τὰς εἶναι τὸ γκραντίσιμο μπαίγνιο τῇ ἀνθρωπότητας!

Πὼς τὸ ἐδιάλεξες, τζογοῦλα μου, ἐφτὸ τὸ μόνολο γιὰ κομισάριο; Κατὰ πὼς κἀνω νὰ τὸ σκεφτῶ, μὲ πᾶναι ἀπερσιζία καὶ πᾶει νὰ μοῦ ξεφύγῃ τὸ τσερβέλο, μὰ τὸν 'Αγιο!...

Κι' ὄντας, μάτια μου, δὲν ἔρχεται στὸ γούστο σου ὁ Βάθρακας γιὰ τούτη τὴ δουλειά, στείλε μου μῆνυμα ν' ἀνοίξω μπατάλιο μὲ τσοῦ κλέφτες, πού νὰ χαλάσῃ ὁ κόσμος! Καὶ κατὰ πὼς θ' ἀφορᾶ τὴ βελαδία μου καὶ τὸ ψηλό μου, δὲ θὰ στέκεται μπροστά μου, οὔτε κι' ὁ «μιζεράμπιλες» ὁ 'Ιαδέρης τοῦ Βιχτώρα 'Ιὸγκῶ! Νάισκε, πού σοῦ λέω!...

Μὲ τιμὴ κι' ὑπόληψι

ΤΖΑΝΕΤΤΟΣ

Γὰ ψαῖδρα

Κάποτε ἓνας νέος συνήντησε μίαν νέαν εἰς τὸν κήπον τοῦ Λουξεμβούργου. 'Η νέα μόλις εἶδε τὸν νέον ἐμειδίασε. Τότε ἐκεῖνος ἐπροχώρησε, φώναξε ἓνα ταξί, μῆνις μέσα καὶ εἶπε στὸν σωφῆρ:
— 'Αλκαμένους 354, σὲ παρακαλῶ!...

—EE—

Στὸ κουρεῖο.

— Μαλλιά;

— 'Οχι... ξύρισμα!!

—EE—

'Ο Μπίλ πηγαίνοντας στὸν δρόμο θλέ-πει τὸν φίλο του Μπούλ.

— Καλημέρα, Μπούλ, τοῦ λέει.

'Ο ἄλλος τὸν κυττάζει μειδιώντας σκέπτεται λίγο καὶ ἀπιντᾷ:

— Καλημέρα, Μπίλ!...

'Ο κινηματογραφικὸς φακὸς μᾶς παρουσιάζει:

“Ένα δράμα στὴ θάλασσα...”

Ὁταν πρὸ ἡμερῶν τὸ Τσεχοσλοβακικὸν ζήτημα κόντιψε νὰ προκαλέσῃ ἓναν νέο παγκόσμιον πόλεμον, ὅλοι οἱ λαοὶ ἐξεδήλωσαν τὴν πιὸ μεγάλη συνκίνηση καὶ τὴν πιὸ ἔντονη θέληση νὰ περιφρουρηθῇ ἡ εἰρήνη τοῦ κόσμου. 'Η ἀνθρωπότης ξαναθυμήθηκε τὴ φρίκη τοῦ τελευταίου παγκοσμίου πολέμου, ἀναλογίσθηκε ὅτι ἡ περίφημη ἐπιστημονικὴ πρόοδος τῶν τελευταίων ἐτῶν θὰ ἔκονε τὸν πόλεμον αὐτὸ δέκα φορές χειρότερον ἀπὸ τὸν προηγούμενον, καὶ αἰσθάθηκε ὅτι κάθε θυσία θὰ ἦταν μικρὴ προκειμένου νὰ ἀποφευχθῇ τὸ νέο μακελλεῖο.

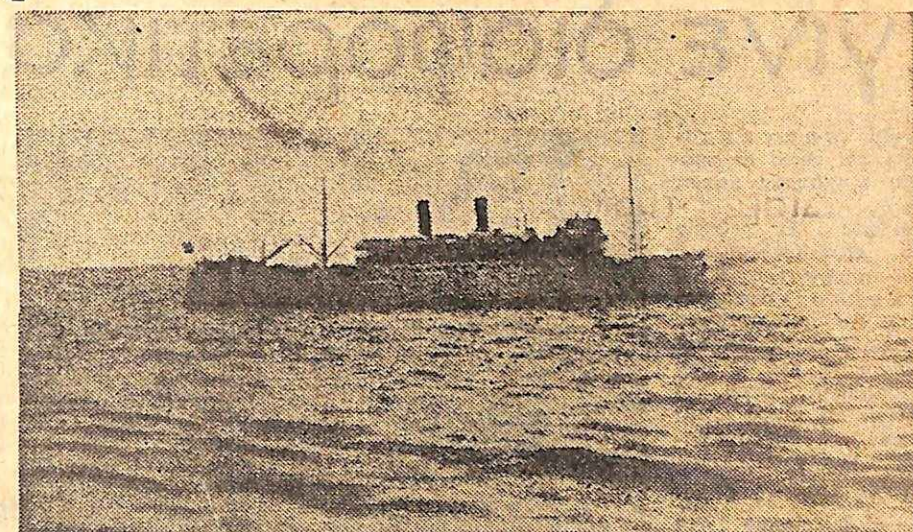
Κι' ὅμως, σχεδὸν κοντὰ στὴν περιοχή μας, στὴ Μεσόγειο, ἀπὸ δύο χρόνια τώρα μαίνεται ὁ πόλεμος, καὶ ἡ 'Ισπανία, χωρισμένη σὲ δύο στρατόπεδα ἀλλήλοσπαράσσεται. 'Οπως δὲ εἶναι γνωστὸ, γιὰ λόγους πολιτικῆς ἰδεολογίας, ὠρισμένα ξένα Κράτη ὑποστηρίζουν μὲ ἐθελοντάς, πυρομαχικά καὶ τρόφιμα καὶ τίς δύο ἀντιμαχόμενες ἰσπανικὰς παρατάξεις.

Φυσικά, ἡ μία μερὶς τῆς 'Ισπανίας προσπαθεῖ νὰ ἀποκλείσῃ τὴν ἐνίσχυση τῆς ἄλλης, καὶ πολλές φορές ἰσπανικὰ ὑποβρύχια κατεβύθισαν ἐμπορικὰ πλοῖα πού μετέφεραν πυρομαχικά στοὺς ἀντιπάλους. Τὰ θαλάσσια αὐτὰ δράματα τὰ παρακολουθήσαμε συχνὰ στὰ κινηματογραφικὰ ζοῦρνάλ. Τίς φάσεις ἑνὸς τέτοιου δράματος μᾶς παρουσιάζει σήμερον στίς ἐν-αντι εἰκόνες ὁ κινηματογραφικὸς φακός.

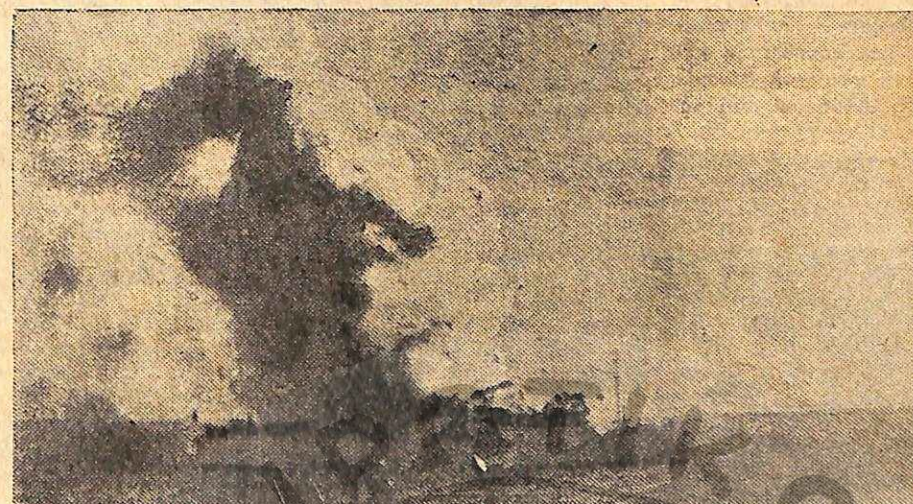
Τὸ ἐμπορικὸ πλοῖο ταξιδεύει ἡρεμὰ στὰ γαλανὰ νερά τῆς Μεσογείου, τίποτα δὲν τὸ διακρίνει ἀπὸ τὰ ἄλλα συνηθισμένα ἐμπορικὰ πλοῖα. Κι' ὅμως τὸ κύτος του εἶναι γεμᾶτο πυρομαχικά καὶ τρόφιμα γιὰ τοὺς πολεμιστάς. Καὶ ἡ καμπίνας του κοτέχονται ἀπὸ ἄνδρες διαφόρων ἐθνικοτήτων πού πᾶνε νὰ λάβουν μέρος στὸν ἀγῶνα ὡς ἐθελονταὶ στίς περίφημες λεγεῶνες τῶν ξένων.

Ἐξαφν, ἓνας ἐκκωφαντικὸς κρότος ἀκούεται. 'Ακολουθεῖ μιὰ δαιμονιώδης ἐκκρήξις, καὶ τεράστια νέφη καπνοῦ ὑψώνονται ὡς τὸν οὐρανόν. Δὲν ἔξρει κανεὶς ἂν κανένα ἐχθρικὸ ὑποβρύχιο ἐτορπίλιστὸ πλοῖο, ἢ ἂν προσέκρουσε σὲ καμμιὰ νάρκη. Οἱ ἐκκρήξεις τῶν πυρομαχικῶν πού βρίσκονται στὸ κύτος συνεχίζονται ἀλλεπάλληλες καὶ σὲ λίγο ἡ νέφουρα τοῦ πλοίου ἀνατινάσσεται στὸν ἀέρα, τὰ φουγάρα τειμαχίζονται καὶ οἱ φλόγες γλύφουν τὸ σκάφος.

Σὲ λίγο, μὲ τρομακτικὴ ταχύτητα, τὸ πλοῖο χάνεται μέσα στὰ νερά. Λίγα ναυάγια ἀπιπλέουν γιὰ μερικὲς ὥρες...

Τὸ ἐμπορικὸ πλοῖο ταξιδεύει ἡρεμὰ στὰ γαλανὰ νερά τῆς Μεσογείου.

Ξαφνικὰ ἓνας ἐκκωφαντικὸς κρότος, μιὰ ἐκκρήξις, καὶ τεράστια νέφη ὑψώνονται.

Ἐπειτα ἀπὸ εἴκοσι λεπτά δὲν ἐπιπλέουν παρὰ τὰ λίγα αὐτὰ ναυάγια...

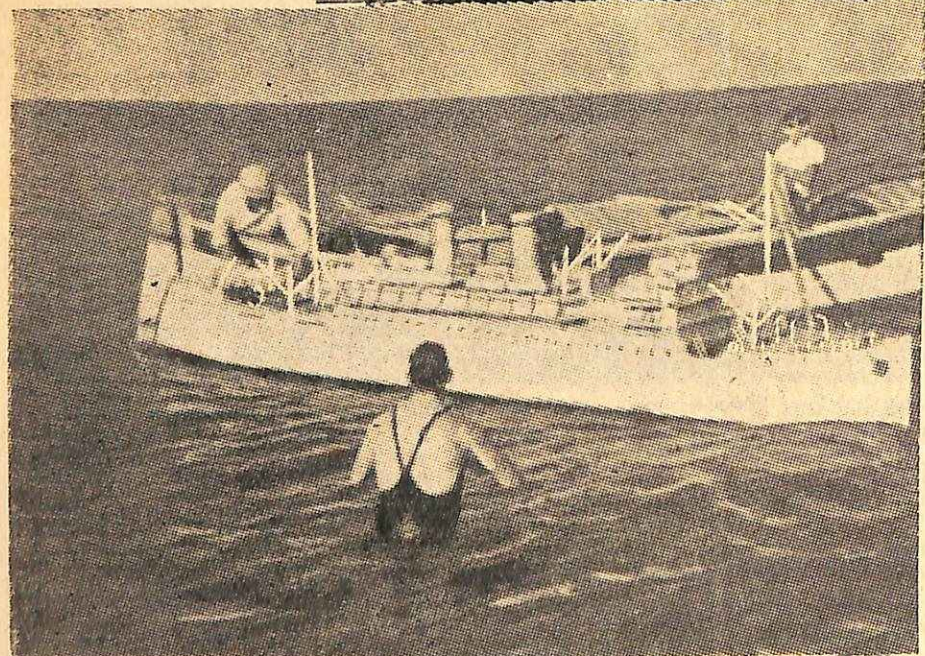
...στὴν πραγματι-

Κόττητα το «δράμα» Έγινε διαφορετικά

Στην πραγματικότητα όμως τα πράγματα συντέθηκαν κάπως αλλιώς.

Δηλαδή: Ο ρεζισέρ του κινηματογραφικού οίκου προήγγειλε ένα ψεύτικο βαποράκι μήκους τεσσάρων μέτρων, το άρμάτωσε τέλεια και το έφερε σε μία οιαδήποτε παραλία, όπου το γαζεύουν τα μικρά παιδιά και οι άεργοι.

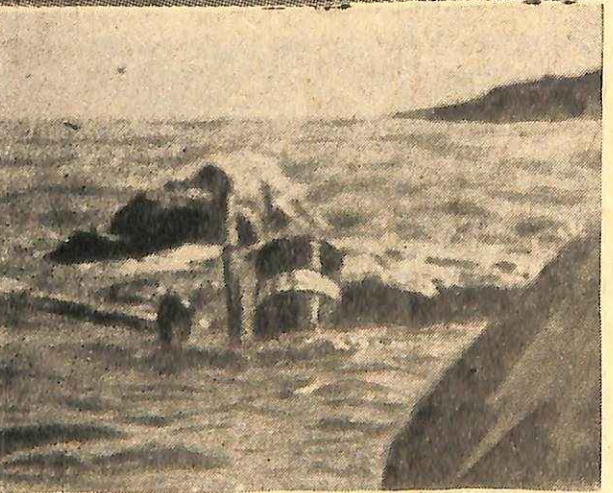
Α) Στο λίγο το βαποράκι «καθελκύεται» στη θάλασσα, ενώ οι υπάλληλοι του ρεζισέρ το συνοδεύουν κολυμπώντας, κα. τοποθετούν μέσα ένα φυσίγγιο δυναμίτιδος. Ανάδουν μετά το

φύτιλι της δυναμίτιδος, και σπρώχνουν το βαποράκι στ' ανοιχτά. (Εικόνες μεσαία).

Γ. Η δυναμίτις πήρε φωτιά, και το μικρό βαποράκι τινάχτηκε στον αέρα. Το φουγάρο του ξέπεσε στην παραλία. (Εικόνες τελευταία).

Ο φωτορεπόρτερ τα φωτογράφησε όλα αυτά και τα εμφανίζει σε «γρήγορο πλάνο», δηλαδή σε πρώτο πλάνο με γάλα, όπως φαίνονται στην προηγούμενη σελίδα μας. Οι θεαταί δεν μπορούν να αντιληφθούν το

Αγγλικό χιούμορ

Ένας νεαρός Λονδρέζος πήγε με μερικούς φίλους να περάσει τις διακοπές στο Γιορκσάιρ. Στο ταξίδι όμως κρουαζιέρας κι' όταν έφτασε εκεί αναγκάστηκε να πέσει στο κρεβάτι.

Η προσωρινή σπιτονοικοκυρά του όμως σκέφθηκε ότι έπρεπε να κάμει στον άρρωστο νοική της κάτι για το κρύο. Τού έφτιαξε, λοιπόν, ένα κέικ κι' ανέθηκε τις σκάλες.

—Δοκιμάστε αυτό, τούπε. Θα τ'αγαπήσει το κρύο.

Έπειτα από λίγη ώρα ξαναεπισκέφθηκε τον άρρωστο στο δωμάτιο και τον ρώτησε:

—Το φάγατε;

—Να το φάω μου είπατε; μουρμούρισε κατάπληκτος. Έγώ νόμιζα πως ήταν τούβλο και τώδεκα στο στόμα μου!

—Τον πρόστυχο, φώναζε καταγνακτική η άξιολύπητη δις Τ. Να με ρωτήσει αν θυμάμαι το φοβερό κρύο του χειμώνα του 1895. Σκέψου!...

Και ο κ. Ρ. που την άκουσε:

—Είμαι βέβαιος ότι δεν ήθελε να σας θίξη, αγαπητή. Πιθανόν να μην ήξερε ότι η μνήμη σας δεν σας βοηθά.

—Μπράβο, παιδί μου, είπε ο παπάζ στο παιδάκι που του ένευσε την προσφορά του σπιτιού του από την νέα συγκομιδή. Θα περάσω σήμερα το απόγευμα από το σπίτι για να ευχαριστήσω τη μητέρα σου για τα όσα αυτά ώριμα μήλα.

—Όχι, πάτερ, να την ευχαριστήσετε για δώδεκα μήλα, τραύλισε το παιδάκι.

Η σύζυγος: Πως σου φαίνεται αυτή η πτήτα; Την κατασκεύασα με ριζ συνταγή που άκουσα στο ραδιόφωνο.

Ο σύζυγος: Να σου πω γυνίκα. Πρέπει... ν' αλλάξουμε το ραδιόφωνο.

—Σ' επιμόρησε η μαμά σου, για τις άταξες που κάμεις προγρές;

—Ναί, μπαμπά.

—Πως;

—Με υποχρεώνει να μένω στο δωμάτιο την ώρα που παίρνει το μήθημα της φωνητικής μουσικής.

Ένα κορίτσι χωρίς όρεξη...

Εύθυμο διήγημα του Ρίτσαρντ Κόννελ

Ο νεαρός Τσέστερ Άρθουρ Ζέσσουπ καθισμένος επάνω στο κρεβάτι του, εκύταζε αφηρημένος εμπρός του... Δεν έδλεπε ούτε καν την μεγάλη ξεδιπλωμένη καταπράσινη σημαία που ήταν απλωμένη πάνω στον τοίχο — την σημαία του Κολεγίου της Κλινέονια όπου σπούδαζε ακόμη, κι' από όπου — τέλος πάντων!... — θ' αποφοιτούσε σε λίγους μήνες.

Η σκέψη του πετούσε μακριά... Σ' ένα αϊθίορο πλάσμα, στην αγαπημένη του, που δειπνούσε σε απόσταση καμμιές εκατοστής μέτρων από κεί μαζί με τους δικούς της.

Δεν μπορούσε να το χωρέσει ο νους του ότι και εκείνη, η τόσο λεπτή, η τόσο νταντελένια υπαρκτή, έτρωγε όπως όλος ο κόσμος!... Η λογική ώσπου τον ανάγκαζε να παραδέχεται ότι θα υπέκειτο κι' αυτή στην πείνα όπως οι άλλοι άνθρωποι... Θαρρούσε πως την έδλεπε όμως: Θα έτρωγε, ασφαλώς, λίγο ζαμπόν — ω, μια πηρουνιά! — λίγο τσάι — μια δαχτυλίθρα, να πούμε — και κανένα σοκολατάκι.

Ο Τσέστερ αναστέναξε, και άρχισε να ντύνεται. Φόρεσε την καλή του φορεσιά εκείνο το βράδυ, γιατί είχε να κάνει μια πολύ σοβαρή επίσκεψη. Κατέβηκε στην τραπεζαρία. Οι άλλοι ήταν ήδη καθισμένοι γύρω στο τραπέζι.

—Έλα πάλι... του είπε η μητέρα του. Σου έτοιμάσα μια πουτίγγα που είναι θαύμα!...

Ο πατέρας του όμως τον κύταζε παράξενα.

—Πού να πάρ' η όργη! Τι διάβολο έβαλες στα μαλλιά σου; τον ρώτησε.

—Χτενίστηκα! απήντησε ο Τσέστερ όσο μπορούσε πιο απαλώς.

—Χμ... Κάπως παράξενα χτενίστηκες...

—Μιά γυναίκα μπήκε στη ζωή του! είπε κοροϊδευτικά η μεγάλη αδερφή.

—Πρόσεξε καλά πως μιλάς! της φώναξε ο Τσέστερ, ρίχνοντάς της μίαν άγρια ματιά.

—Πως; Δεν είναι γυναίκα η Μίλντρεντ Ρίγκλεϊ; ρώτησαν η Χίλντα με το ίδιο κοροϊδευτικό χαμόγελο.

—Να μου κάνεις τη χάρη...

—Αλήθεια, είπεν η Χίλντα, την είδα χθές...

—Πού την είδες;

—Στο γεύμα που μάς προσέφερε στο σπίτι της η μίς Στρέιτ.

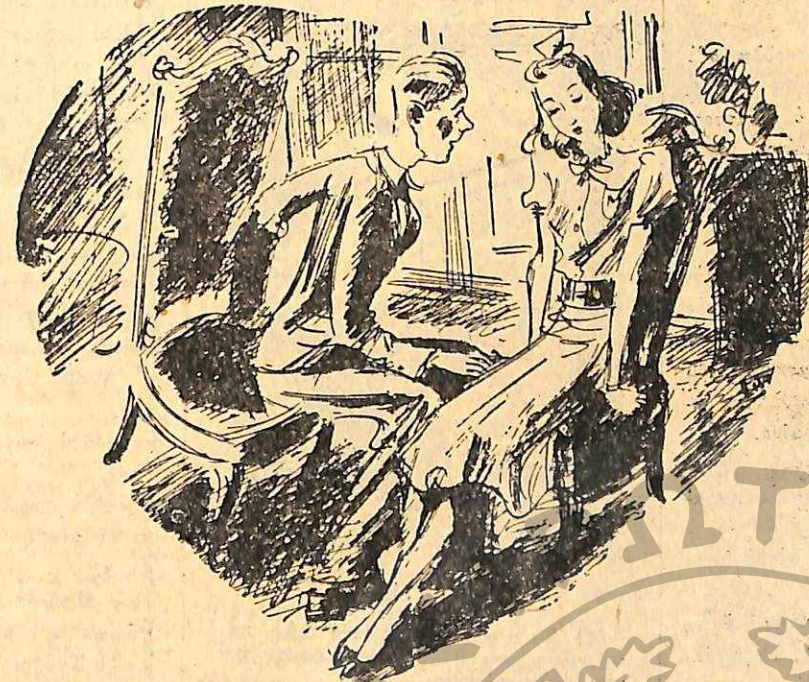
—Σ' ένα γεύμα; ρώτησαν ο Τσέστερ με δυσπιστία.

—Μάλιστα. Και, μάλιστα, την αλήθεια, πρώτη φορά είδα ένα κορίτσι να τρώει τόσο πολύ. Κατέβαζε ολόκληρες πιατέλες!...

—Χίλντα! Πρόσεξε πως μιλάς!

—Έλα, Χίλντα, επενέβη ο κ. Ζέσσουπ. Μην πειράζεις το παιδί.

Το σπίτι των Ρίγκλεϊ δεν βρισκόταν πολύ μακριά. Ούτε δέκα λεπτά δεν έκανε ο Τσέστερ ως πού να φθάσει. Πριν γυρίσει την πόρτα, αφού βεβαιώθηκε πως δεν τον έδλεπε κανένας, έβγαλε από την τσέπη του ένα φακέλλο κι' έριξε μια ματιά στο περιεχόμενό του. Ναι,

Η Μίλντρεντ έπλησιασε την καρέκλα της στην καρέκλα του Τσέστερ.

Την ίδια στιγμή άνοιξε η πόρτα και εφάνηκε ένας ηλικιωμένος κύριος.

—Ο μπαμπάς! είπε τρομαγμένη η Μίλντρεντ.

Ο πατέρας της φαινόταν πολύ θυμωμένος. Καλησπέρισε ψυχρά τον Τσέστερ.

—Έλα δώ μαζί μου, είπε αυστηρά Μίλντρεντ. Έχω να σου μιλήσω...

Η μικρή τον ακολούθησε υπάκουα. Ο Τσέστερ έμεινε μόνος. Σε λίγο άκουσε την φίλη του να κλαίει στο διπλανό δωμάτιο. Και την φωνή του πατέρα της να επαναλαμβάνει:

—Ακούς εκεί!... Μ' ένα παληό παιδί!...

Είχε κοκκινίσει τρομερά. Δεν πέρασαν όμως δέκα λεπτά και ξαναεφάνηκε η Μίλντρεντ.

Ήταν κλαμμένη.

—Τι πρέχει; την ρώτησε σιγά ο

τρύω τα φοντά. Θα μπορούσα να πάω στην άκρη του κόσμου για ναύρω...

—Έβαλε δυο στο στοματάκι της κι' αναστέναξε από την ευτυχία. Έμειλαν κατόπιν για τον καιρό, για την βροχή. Η Μίλντρεντ έπλησιασε την καρέκλα της στην καρέκλα του Τσέστερ.

—Έτσι... είπε. Τώρα είμαστε πιο άναπαυστα. Έχουμε ένα πολύ άσπιο φαί απόψε.

—Έγώ δεν έφαγα τίποτα, είπε με ευγένεια ο Τσέστερ.

—Α, τον καυμένο!... Μου δίνεις, σε παρακαλώ, άλλο ένα φοντά!...

Η συζήτηση περιεστράφη κατόπιν στο σχολείο, στις προσεχείς εξετάσεις.

—Για πές μου, αλήθεια, Μίλντρεντ...

Νομίζεις ότι οι άνθρωποι πρέπει να είναι ειλικρινείς μεταξύ τους; έρωτησε δειλά ο Τσέστερ.

—Βεβαίωτα! απήντησε η μικρή μασουλώντας κάποιο πέμπτο ή έκτο φοντά!...

—Κι' όταν, π. χ., σ' ένα νέο άρσενι πολύ ένα κορίτσι... αλλά του άρσενι έρωτικά, να πούμε, πρέπει να του το πής;...

—Εάν γνωρίζονται μήνες και μήνες, φυσικά.

Η Μίλντρεντ κύταζε τώρα τις μύτες των παπουτσιών της.

—Έτσι θαρρώ...

—Τότε... έτσι μου άρσενι, Μίλντρεντ...

Η μικρή δεν σήκωσε τα μάτια της.

—Ω, Τσέστερ... είπε μόνο σιγά.

Αυτός έπλησιασε την καρέκλα του πιο κοντά ακόμη στη δική της. Με μίαν απότομη κίνηση της άρπαξε το χέρι.

Την ίδια στιγμή άνοιξε η πόρτα και εφάνηκε ένας ηλικιωμένος κύριος.

—Ο μπαμπάς! είπε τρομαγμένη η Μίλντρεντ.

Ο πατέρας της φαινόταν πολύ θυμωμένος. Καλησπέρισε ψυχρά τον Τσέστερ.

—Έλα δώ μαζί μου, είπε αυστηρά Μίλντρεντ. Έχω να σου μιλήσω...

Η μικρή τον ακολούθησε υπάκουα. Ο Τσέστερ έμεινε μόνος. Σε λίγο άκουσε την φίλη του να κλαίει στο διπλανό δωμάτιο. Και την φωνή του πατέρα της να επαναλαμβάνει:

—Ακούς εκεί!... Μ' ένα παληό παιδί!...

Είχε κοκκινίσει τρομερά. Δεν πέρασαν όμως δέκα λεπτά και ξαναεφάνηκε η Μίλντρεντ.

Ήταν κλαμμένη.

—Τι πρέχει; την ρώτησε σιγά ο

Τσέστερ.

—Τρέχει... ότι ο πατέρας μου... θα με βάλει εσωτερική σ' ένα σχολείο... είπε ή μικρή μέσα στους λυγμούς της. Σ' ένα σχολείο...—επρόσθεσε— πού θα με χαλ-λώσουν... και θα μου δίνουν φοιτά φ-γά...

Ο νέος σηκώθηκε.

—Ε, λοιπόν όχι! είπεν αποφασιστι-κά. Δεν θ' α πάς!

Αυτήν τόν κύτταζε με απορία.

—Δεν θ' πάς! επανέλαβε ο νέος. Αύ-ριο το πρωί θα κλειστούν. Θα πάμε στη Νέα Υόρκη, κι' εκεί θα παντρευτούμε... Είσαι σύμφωνη;

Η μικρή χαμογέλασε:

—Ναι... είπεν σιγά.

—ΕΕ—

Τό άλλο πρωί, ή Μίλντρεντ περιμένα τον Τσέστερ στον σταθμό, στις 8 ακρι-βώς, όπως είχαν συμφωνήσει.

Κρατούσε μια μικρή βαλιτσούλα στο χέρι της κι' έτρεμε από τον φόβο της.

—Μη φοβάσαι, της είπεν ο Τσέστερ. Σ' ε λίγο θα είμαστε ευτυχισμένοι. Μου-χουν πη ότι ευκολότατα παντρεύεται κα-νείς στη Νέα Υόρκη. Μ' ένα δολλάριο! Γιατί όμως είσαι τόσο σκεπτική;

—Δεν πήρα το απρωϊόν μου, είπεν αλ-τή. Κι' όταν δεν έχω πάρει το απρωϊόν μου, είμαι σαν αδιόλητη...

Ο Τσέστερ αγόρασε στο μπουφέ του σταθμού μερικές πλάκες σοκολάτας α-μυγδαλού. Και μπήκαν στο τρέινο.

Στο Χάλτον, ή Μίλντρεντ τού εζήτη-σε να της πάρη μερικές γεμιστές καρ-μέλλες.

Όταν τις έφαγε κι' αυτές, αίσθάνθηκε καλλίτερα τον εαυτό της.

—Θα μπορούσα να πάω στην άκρη του κόσμου για ναύρω γεμιστές καρμελ-λές, είπεν.

—Θα φροντίσουμε, αγάπη μου, να μη μ' α λείψουν ποτέ, απήντησε ο Τσέστερ.

Έφθασαν στη Νέα Υόρκη. Ο Τσέ-στερ κύτταζε το ρολόι του: ήταν δώδε-κα ή ώρα. Έπρεπε να βιαστούν για να προφθάσουν να πάνε στο δημαρχείο πριν κλείση.

Καθώς προχωρούσαν, πέρασαν έξω από ένα χαμοροπλαστείο. Η Μίλντρεντ κον-τοστάθηκε.

—Γι' α δες! είπεν στον φίλο της. Τι θαυ-μάσιες πάστες, Θεέ μου... Τέτοιες πά-στες δεν υπάρχουν στην Κιλντόννα.

Ο Τσέστερ τήν κύτταζε με ανησυχία.

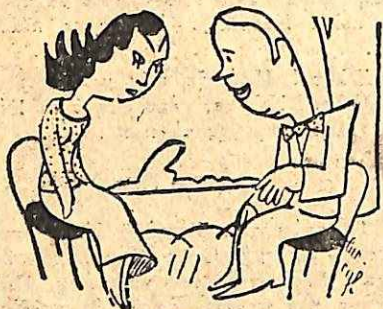
—Είναι άργα ξέρεις...

Η Μίλντρεντ ανασήκωσε τους ώμους της, πειραγμένη.

—Τότε πήγαινε μόνος σου στο δημαρ-χείο! Έγώ θ' α μείνω να φάω μια πάστα.

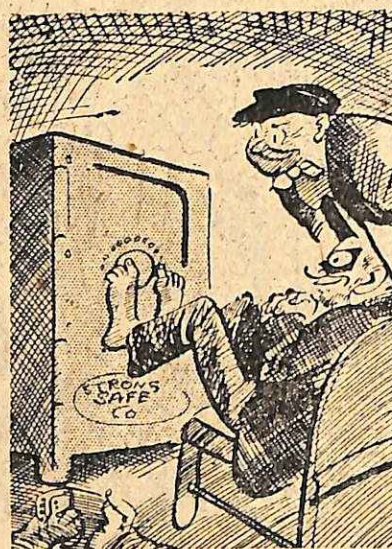
Ο Τσέστερ αναστέναζε και μπήκαν μέσα στο χαμοροπλαστείο. Η Μίλντρεντ

Τό ξένο Χιοῦμορ

Η ΜΑΝΙΑ ΤΩΝ ΣΥΜΠΤΥΞΕΩΝ

—'Ονομάζομαι Έβελίνα Γαλερία.
—Δύσκολα όνόματα... Προτιμώ να σ' ας λέω χαϊδευτικά Έβγα...

ΕΦΕΥΡΕΤΙΚΟΤΗΣ

Ο διαρρηκτής.—'Ας πά-νε τώρα να δοούν τα δακτυλικά μου αποτυπώματα...

ΚΥΝΗΓΙ

—'Επεσε τίποτα;
—Ναι... Κάτι φύλλα...

έφαγε μια πάστα παλινέ και μια πάστα φρούτο. Ο Τσέστερ στεκόταν πάνω σε α-ναμμένα κάδουνα.

Τέλος, βγήκαν πάλι στο δρόμο. Ρω-τώντας τους πλίσταν που συναντούσαν, έφθασαν στο δημαρχείο. Μπήκαν μέσα. Ο Τσέστερ κρατούσε στο χέρι του τό δολλάριο.

—Τί θέλετε; τους ρώτησε ένας γέρος υπάλληλος.

—Θέλουμε να παντρευτούμε! απήντη-σε θαρρετά ο Τσέστερ.

Ο υπάλληλος τους έκύτταζε με έκπλη-ξη, και κατόπιν ξέσπασε στα γέλια.

—Δεν περιμένετε να μεγαλώσετε λι-γάκι; είπεν. Ακούστε... Τώρα είναι άργα και το γραφείο των άδειών είναι κλειστό. Παράστε... μετά όκτώ χρόνια!

Ο Τσέστερ και ή Μίλντρεντ βγήκαν από τό Δημαρχείο απέλπισμένοι.

—Πρέπει να πάμε σε καμιά άλλη πολιτεία... ψιθύρισε ο Τσέστερ.

Και ρίχνοντας μια ανήσυχη ματιά στη φίλη του, τήν έρώτησε:

—Γιατί είσαι έτσι γλωμή;

—Πεινώ! απήντησε αυτή.

—Πάμε να φάμε! είπεν άργά ο Τσέ-στερ.

Μπήκαν σ' ένα εστιατόριο. Ο Τσέστερ δεν έφαγε τίποτα. Η Μίλντρεντ κατε-βρόχισε μια μερίδα ψάρι, μια μερίδα ψη-τό, μια μερίδα χοιρινό, σαλάτες, φρούτα και δύο γλυκά.

Άφου έφαγε, γύρισε προς τόν φίλο της.

—Και τώρα, τί θα κάνουμε; τόν ρώ-τησε.

—Θα ταξιδέψουμε άκόμα. Θα πάμε...

Η μικρή όμως ξέσπασε στα κλάμ-ματα.

—Πού θα με πάς; 'Α, όχι... Θέλω να γυρίσω στο σπίτι...

Ο Τσέστερ ξέσπασε πιά:

—Πολύ καλά... Θα γυρίσουμε σπίτι... Θα φάσής έγκαιρως για τό μεσημεριανό φαγητό!

Και, σέρνοντάς τήν από τό μπράτσο, διευθύνθηκε προς τόν σιδηροδρομικό στα-θμό της Κιλντόννα.

—ΕΕ—

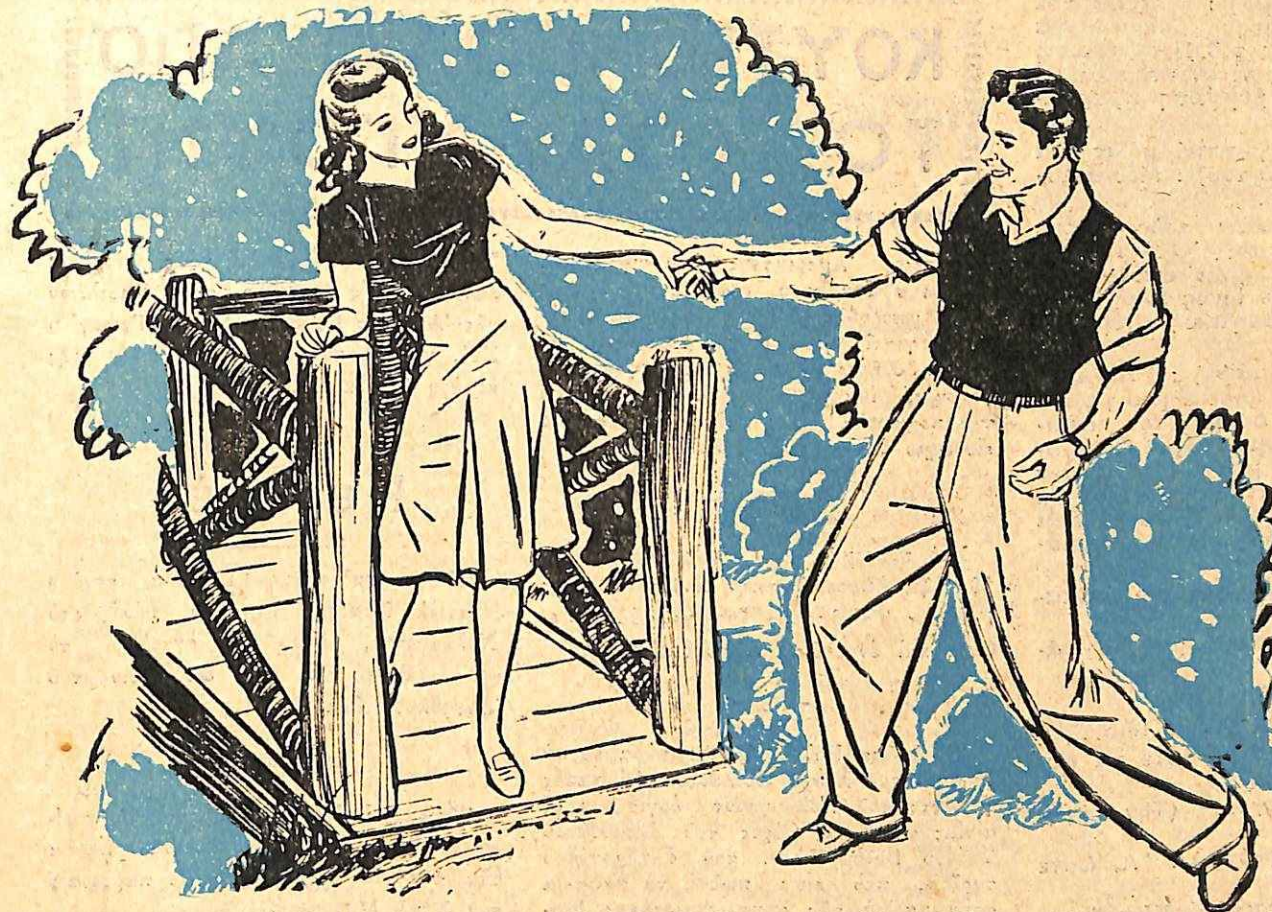
Όταν έφθασε στο σπίτι του — άφου συνόδευε τήν Μίλντρεντ ως τό δικό της και τήν άφισε χωρίς ούτε να τήν απο-χειρήση και—ή μεγάλη αδελφή του τού είπεν πειρακτικά:

—Τάμαθες λοιπόν; Οι γονείς της θα βάλουν τήν Μίλντρεντ εσωτερική στο σχολείο. Τί λες γι' αυτό;

Ο Τσέστερ χαμογέλασε.

—Τί να πώ... Φτάνει να τ' α δίνουν να τρώη άρκετά. Αυτό λέω...

PITZAPNT KONNEA

ΠΕΙΣΜΑΤΑ

να πνιγόνουν... 'Ε;

ΕΚΕΙΝΟΣ : Δέ λέω αυτό... Πάν-τως όμως τό νερό δεν πληθαίνει ου-τε λιγοστεύει με τη θέλησή μου...

ΕΚΕΙΝΗ : Η θέλησή σου όμως θάκανε να πληθύνη... Κι' αυτό μου φτάνει.

ΕΚΕΙΝΟΣ : Ούφ! Ζητάς άφορμή για καυγά;...

ΕΚΕΙΝΗ (ζυγώνει πολύ τό προ-σωπάκι της στο δικό του) : Τήν ά-φορμή, αν ήθελα να τή ζητήσω, θα τήν εύρισκα εύκολα.

ΕΚΕΙΝΟΣ : Πού;

ΕΚΕΙΝΗ : Στα μάτια της δεσποι-νίδος Καίτης, που είναι τόσο προκλη-τική, όσο κι' αναίδης.

ΕΚΕΙΝΟΣ : 'Α, ώστε ζήλεψες θλέπω.

ΕΚΕΙΝΗ (έξαλλη) : Να ζηλέψω; Πφ! Τί λες εκεί. Δεν έχω θέβαια καμμιάν ιδέα για τόν εαυτό μου, πάντως όμως, είμαι καλύτερη άπ' τήν Καίτη.

ΕΚΕΙΝΟΣ : Δέ θέλω να σε υπο-βιβάσω, αλλά νομίζω πως ή Καίτη δεν είναι όσο νομίζεις άσήμαντη.

ΕΚΕΙΝΗ : Όστε τή βρίσκεις κα-λή; Με κείνα τά γελοία ξανθά μαλλιά της, που μοιάζουν με ξερά στάχυα;...

ΕΚΕΙΝΟΣ : Δεν έχεις άπολύτως δικήν.

ΕΚΕΙΝΗ : Και τολμάς να τή συγ-κρίνης μαζί μου;...

Αισθηματικός διάλογος

του Κ.

Χρ. Κ. Χαιροπούλου

ΕΚΕΙΝΟΣ : "Οχι, γιατί πρώτον και κύριον δέ συγκρινόσαστε οι δύο σας... Έσύ είσαι μελαχρινή, εκείνη ξανθή;...

ΕΚΕΙΝΗ : Και σ' ένας πρόστυ-χος κι' ένας έλεεινός! Δέ φτάνει πού σ' όλο τό δρόμο περπατούσες στο πλάι της, κι' όλο χαμογελούσες μαζί της, μα τώρα προσπαθείς να μου τήν παρστήσης και για κολλονή (Κά νει να τού ξεφύγῃ. 'Ασε με... Θα πέ-σω στο ποτάμι!)

ΕΚΕΙΝΟΣ (είρωνικότατα) : Αύ-τό τό ποτάμι είναι λιγάκι μικρότερο άπ' τό Μισισσιππύ, και λιγάκι μεγα-λύτερο από ένα ποτήρι με νερό.

ΕΚΕΙΝΗ : Προσέε, γιατί όποιος πέφτει για να πνιγῇ, κι' ύστερα ξαναβγαίνει ζων-τανός, και μοναχά θρεμμένος, γε-λοιποιείται ανεπανόρθωτα στα μά-τια του κόσμου.

ΕΚΕΙΝΗ (κλαίει με κρουνούς δα-κρύων) : Είσαι τέρας, κακούργος, Καλιγούλας!

ΕΚΕΙΝΟΣ : Νά πού ξέρεις και ρωμαϊκή ιστορία...

ΕΚΕΙΝΗ : Ξέρω μόνο πως δέ μ' αγαπάς.

ΕΚΕΙΝΟΣ (με πίκρα) : Και μ' αγαπάς εσύ;

ΕΚΕΙΝΗ : Δεν ξέρω αν σ' αγα-πάω, μα δέ σου αξίζει.

ΕΚΕΙΝΟΣ : Κι' αξίζει ίσως ο κύ-ριος Μίμης;

ΕΚΕΙΝΗ (ανάμεσα άπ' τή μπόρα των δακρύων της, άφήνει να γλυ-στρήση μια άκτινα ικανοποιημένου έγωϊσμού) : Πώς σοδρθε αυτή ή ι-δέα;

ΕΚΕΙΝΟΣ : Δεν ήρθε μόνο σε μένα... Όλη ή παρέα, φαντάζομαι, θάκανε μαζί με μένα τή σκέψη πως τρελαίνεσαι γι' αυτή τήν άρσενι-κή μαϊμού.

ΕΚΕΙΝΗ (που τά δακρύα της

δομένη καθημερινή εφημερίδα «Πρωτεύουσα» όπου το έδωσε τεχνικά παράτολμο αλλά ανεγνώριζε την υποβλητική απλοικότητα που υπάρχει ανάγλυφη στους στίχους αυτούς. Στο τέλος, δε παρ' όλον τον σκοπευτισμόν του διερωτάτο μήπως το ποίημα τούτο έχει πράγματι την ουσία των αξιοσημειωμάτων.

Κυρία πηγή της εμπνεύσεως του ποιήματος αυτού— μās είπε ο κ. Παπατσώνης— είναι τα ένστικτώδη συναισθήματα που γεμίζουν κάθε άνθρωπο σε κάθε αλλαγή της ώρας της εποχής.

Η πρώτη θυελλώδης μορφή του Νοεμβρίου ή του Δεκεμβρίου που εγκαθίσταται όριστικά τον χειμώνα, με το κρύο, τις μαυρίλες, την κλειστή ζωή, την κατάργηση του υπαίθρου. Οι στιγμές αυτές φέρουν τη μνήμη, με έντελώς ένστικτώδη τρόπο, απροσδιόριστα, πίσω στα παιδικά χρόνια. Στα τζάκια και στα παραβύθια. Γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο περιλαμβάνεται μέσα στο κύριο σώμα του ποιήματος κι' ένα άλλο ανεξάρτητο ποίημα, με μορφή παραμυθιού αυτό. Το ποίημα, στο σύνολό του οφείλεται πρὸς πραγματικές εντυπώσεις που είχε ο ποιητής μας απ' ένα σκοτεινό μοναστήρι της Τήνου με σκοτεινούς διαδρόμους, με μακρές και παγερές ώρες, μονώσεως και ανίας. Το σταντ γόνα που διέπειλόκληρο το ποίημα μās δίνει ακριβώς την εντύπωση αυτής της εποχής ή όποια είναι ή έναρξίς του χειμῶνος.

Ο ποιητής γι' αυτό έκφρασε τα συναισθήματά του απ' αυτήν την αλλαγή της. Όπως καταφεύγει στις πολλές εντυπώσεις του απ' το καθολικό μοναστήρι της Τήνου. Και δραματίζεται κι' ένα μικρούλα που ανατρέφονταν στο μοναστήρι, ανάμεσα σε κρίνους και σε ήμερες καλο-

γραίες και πέρασε στιγμές ώρες ως τη στιγμή που, ήρθαν τα Χριστούγεννα, δηλαδή ο χειμῶνας. Τα χιόνια, το όρημικό φύσημα του ανέμου, ο θόρυβος των δέντρων που έσειονταν ολόγεια κι' έσπερναν στην ψυχή της μικρούλας το ρίγος και τον τρόμο. Και στην δύσκολη αυτή στιγμή οι καλόγριες, τα άπομονωμένα, κλεισμένα στο κατάκλειστο μοναστήρι πλάσματα, βρίσκουν διέξοδο στην παρουσία της μικρούλας που ήταν γι' αυτές το παιχνίδι, η ζωή, η χαρά που έλειπε το χειμῶνα. Ήταν, όπως λέει κι' απ' το βίο τους. Ήταν, όπως ακριβώς στο τελευταίο στίχο, άκρια σκονιστού στο δέος του καταποντισμού που τις έζωνε.

Με την φανταστική ιστοριοσύλη της μικρούλας αυτής και του μοναστηριού ο ποιητής εκφράζει, συμβολίζει και την δική του ψυχική κατάσταση, στην παρόμοια στιγμή που περιγράφει... Νοιώθει κι' αυτός, με το ξέσπασμα του χειμῶνα, με τη θύελλα, που σπέρνει τον τρόμο τα ίδια αγωνιώδη συναισθήματα που έννοιαν και οι καλόγριες. Και όπως εκείνες βρίσκανε διέξοδο στους τρόμους των στην παρουσία της μικρούλας μαθητών στην παρουσία της μικρούλας της θείας, έτσι κι' ο ποιητής μας ζητά να βοηθήσει διέξοδο απ' το άγριο κύμα της θάλασσας που τον δέρνει, στην 'Ησέμια. Και της κάνει έκκληση να μη τον αφήσει τον έρχόμενο χειμῶνα άδοήθτον αλλά να του ρίξει μιαν άκρια σκονιστού για να τον σώσει απ' τον καταποντισμό, όπου τον παρασέρνει η θύελλα των στοιχείων. Έννοείται ότι εδώ η θύελλα ή ποτελεί βέβαια συμβολισμόν και δεν συμβολίζει τίποτε άλλο απ' την ψυχική τρικυμία που βασανίζει τον ποιητή.

Για να αισθανθώ κανείς πέρα ως πέρα

'Απ' όλα δι' όλους

'Ανέκδοτα

Ο διάσημος χειρουργός Μπίλοστ, ένας από τους μεγαλύτερους χειρουργούς του κόσμου, ήταν όπως και πολλοί συνάδελφοί του, εξαιρετικά αφηρημένος.

Όταν εγκαταστάθηκε στη Βιέννη αγόρασε μια πινακίδα με τις λέξεις: «Δεν είναι μέσα» και όταν έβγαίνει απ' το σπίτι του, κρεμούσε την πινακίδα στην πόρτα.

Την πρώτη μέρα ποίβαλε την πινακίδα ήταν τόσο αφηρημένος ώστε όταν το μεσημέρι ξαναγύρισε στο σπίτι του κι' είδε την επιγραφή, κατέβηκε πάλι τα σκαλιά της εξώπορτας κι' απομακρύνθηκε ψιθυρίζοντας:

— Δεν είναι μέσα!

Όταν ο μακαρίτης Τρικούπης αποφάσισε να φορολογήσει τον καπνό, οι φίλοι του του έλεγαν πως δεν θα κατορθώσει τίποτα μ' αυτό γιατί ο κόσμος θα πάψει να καπνίζει και έτσι το κράτος δεν θα έχει κανένα κέρδος από τη νέα φορολογία.

— Μη φοβάστε, τους απάντησε γελώντας ο Τρικούπης. Το κάπνισμα είναι ελάττωμα που κανείς δεν το αφήνει... Και δεν είχε ασφαλώς άδικο.

Σκέψεις

Οι γυναίκες μαντεύουν ότι τις αγαπούν, προτού τους το πουν.

— Και οι πύξινες, έρχονται στιγμές που κοιμούνται, κι' αυτό που τους αποκοιμίζει είναι η ελπίδα.

— Το μυστικό της επιτυχίας έγκειται στο να μπορούμε να μπορούμε στη θέση του άλλου και να ιδούμε από εκεί την κατάσταση που πρόκειται ν' αντιμετωπίσουμε.

— Μην κλαίτε για την χαμένη εύτυχία. Μπορεί να ναι μονάχα παραπλανημένη.

— Το πνεύμα πρέπει να είναι όπλο με το οποίο να άμύνεται κανείς και όχι να κτυπά.

— Η ειρήνη, είπε ο Ναπολέων, πρέπει να είναι το αποτέλεσμα ενός συστήματος πολύ λογικού, βασισμένου επάνω στα αληθινά συμφέροντα των διαφόρων χωρών, έντιμη για όλους, και να μην είναι ούτε συνθηκολόγηση ούτε και το αποτέλεσμα απειλής.

Στην πολιτική, όπως και στην φαρμακευτική, πρέπει πρώτα να ανακινή κανείς καλά το μυαλό με το φάρμακο, προτού το μεταχειριστεί.

— Αν ο Θεός, καταργούσε όλον τον καιρό που θα θέλαμε να καταγγέσουμε, ίσως η διάρκεια της πιο μακροχρόνιου ζωής να μην ξεπερνούσε τις λίγες ώρες.

την όμορφη του ποιήματος αυτού, όπως κι' όλων των άλλων ποιημάτων του κ. Παπατσώνη, πρέπει να έχει μέσα του ένα απόθεμα πίστωσης στις άλλες δυνάμεις, στις ασύλληπτες λογικά δυνάμεις που με τις ανεξερεύνητες δουλές των κυβερνούν τον κόσμο. Και χωρίς αυτήν όμως δεν μπορείς ν' άρνηθης ότι διαβάζοντας τους στίχους του κ. Παπατσώνη δεν νοιώθεις να σου υποβάλλεται αυτή η έννοια των υπερτάτων δυνάμεων, που διευθύνουν το σύμπαν και κρατούν στα χέρια τους την μοίρα των ανθρώπων. Έπειτα η εύγνευα και η πρωτής που ξεχύνονται απ' τους στίχους του σε συναρπάζουν ή μάλλον άσκουν επάνω σου μια γοητεία άκατανίκητη. Είναι αυτή η ίδια ή γοητεία που άσκει στην ψυχή μας επάνω ή θρησκεία, το θείον, σ' όλες τις εκδηλώσεις του και σ' όλες του τις μορφές.

Ο κ. Παπατσώνης είναι θεοσεβτικός ή θεοκρατικός ποιητής αλλά ή θεοκρατική του ξεπερνά τα καθιερωμένα όρια, παίρνει διαστάσεις, λαμβάνει προεκτάσεις που άγκαλιάζουν ολόκληρον τον κόσμο, ολόκληρο το άστρον στερῶμα. Δεν βρήκε μιμητάς στην Ελλάδα, αντίθετα με τον άρχηγό της γαλλικής θεοσεβτικής λογοτεχνίας Πώλ Κλωντέλ. Και ή έξηγησις δεν είναι δύσκολη: Με τις ύλιστικές αντιλήψεις που επικρατούν τα τελευταία χρόνια και στη χώρα μας δεν είναι εύκολο να παρουσιαστούν ποιηταί οι οποίοι να μπορούν να έχουν μεγάλες μυστικές και μεταφυσικές εξάρσεις που βέβαια είναι άπαραίτητο στοιχείον για την καλλιέργεια, για την ανάπτυξη μιας θεοσεβτικής ή θεοκρατικής ποιητικής συνειδήσεως.

Εύθυμα

— Δε μου λέτε, το σκυλί που πουλάτε είναι γυμνασμένο να φυλάει το σπίτι; — Ξεφτέρει μονάχο! Με τον παραμικρό θόρυβο, δεν έχετε παρά να το ξυπνήσετε και άμέσως θ' άρχισα να γαβγίζει...

— Ποιος είναι ο πιο μεγάλος στα χρόνια δεσποινίς, μέσα στο σπίτι μας; — Δυστυχώς, κανένας. Ήταν ο παππούς μου, αλλά πέθανε!...

Μιλούν δυο τραυματίαι:

— Σου συνέβη κανένα δυστύχημα; — Ναι, ήθελα να μάθω τη γυναίκα να οδηγεί αυτοκίνητο. Κι' έσού;

— Εγώ, δεν ήθελα να μάθω τη γυναίκα μου να οδηγεί αυτοκίνητο...

— Κύριε διευθυντά, μπορώ να πάρω σήμερα καμιά ώρα άδεια; Ή γυναίκα μου περιμένει να την συνοδέψω στα μαγαζιά για να κάνει ψώνια.

— Άδύνατον για σήμερα, έχουμε πολλή δουλειά.

— Εύχαριστώ, κύριε διευθυντά, σάς είμαι ευγνώμων!...

Η φίλη.— Πως τα πάς με την καινοβόργια σου ύπνρέτρια;

Η νεόφυη.— Μια χαρά! Έχει σπάσει ως τώρα όλα σχεδόν τα δώρα που μου άνασαν στο γάμο μου,

Μια άληθινή ιστορία:

Πως έσωσα την εύτυχία μου

(Δημοσιεύουμε πάλι μια πραγματική ιστορία, παρμένη από το γαλλικό περιοδικό «Μόν μπονέρε». Η ιστορία αυτή είναι άληθινή από την άρχη ως το τέλος. Την έγραψε μια γυναίκα που τράβηξε τα πάνδεινα από την άδικαιολόγητη ζηλοτυπία του άνδρός της. Έπειδή, όμως, τον άγαπούσε μ' όλα όσα υπέφερε, δεν τον έχωρισε και σήμερα είναι άπλυτα εύτυχισμένη. Πως πέτυχε αυτό το θαύμα; Μας το λέγει ή ίδια:)

ΜΟΥ ζήτησαν να σάς διηγηθώ την ιστορία της συζυγικής μου ζωής. Μ' όλο που δεν είμαι και πολύ δυνατή στο γράψιμο, δέχτηκα. Ίσως το παράδειγμα μου να χρησιμεύσει και σ' άλλες γυναίκες που υποφέρουν όπως υπέφερα κι' έγώ.

— Σκότωσέ με άμέσως! Είναι άλήθεια! 'Ο Ντινιέ είναι έραστής μου! Και τον αγαπώ.

Είμαι είκοσι πέντε χρονών. 'Ο άνδρας μου είναι τριάντα. Γνωρισθήκαμε πρὸ τετραετίας και νά τώρα που είμαστε τρία χρόνια παντρεμένοι. Η πρώτη γνωριμία μου με τον Ζάκ αυτό είναι το όνομα του συζύγου μου— έγινε σ' ένα φιλικό σπίτι, στην έξοχή. Απ' την πρώτη παρτίδα του τένις, κατάλαβα ότι αυτός ήταν ο άνδρας που μου έστελνε ή μοίρα. Έκείνοι που κάνουν ότι δεν πιστεύουν στον κεραυνοβόλον έρωτα είναι άνόητοι.

Ο Ζάκ ήταν τότε ένας ωραίος νέος είκοσι έξι έτών, ρομαντικός, αλλά και παράξενος συγχρόνως. Την πρώτη κι' όλας έραβιά της γνωριμίας μας, καθίς έπιστρέφαμε μαζί στο Παρίσι, μ' ένα ταξί, μου έλεγε:

— Δεν είσθε πολύ όμορφη, άλλ' έ-

χετε πάνω σας κάτι πολύ καλύτερο. Είσθε πνευματώδης. Έξ άλλου, είμαι βέβαιος ότι δεν λέτε ποτέ ψέμματα.

—Μή το πολυπιστεύετε, είπα γελώντας.

—Άμέσως έσκυθρόπασε.

—Αποτροπάζομαι το ψέμμα. Γιατί να μη λέμε όλοι μας την άλήθεια; Είναι φοβερό αυτό που συμβαίνει σ' όλο τον κόσμο. Μου φαίνεται ότι δεν θα παντρευθώ ποτέ... Η σκέψη ότι θα πάρω μια γυναίκα που θα μου κρύβει την άλήθεια με κάνει να τρέμω. Η γυναίκα που θα πάρω, θέλω νάνε διαφανής, ώστε να μπορώ να διαβάσω μέσα της όλες τις σκέψεις της, όλο το παρελθόν της κι' όλο το παρόν της.

—Αν έχετε τέτοιες αξιώσεις από τη γυναίκα που θα πάρετε, πιστέψτε με, είπα, ότι θα την κάνετε πολύ δυστυχισμένη. Κάθε άνθρωπος έχει κι' ώρισμένα μυστικά, άθώα και άθλαβή ως επί το πλείστον, που να μη θέλη να τα φανερώσει.

Δεν είπα τίποτα. Πέρασαν αρκετά λεπτά, χωρίς ν' ανοίξουμε ούτε γώ, ούτε κανείς το στόμα μας. Κατά τη διάρκεια της σιωπής αυτής διαδρομής, με πλημμύριζε κάποιο συναίσθημα, που για πρώτη φορά το δοκίμαζα. Δεν έβρω τί ήταν ακριβώς, αλλά νά, εύχόμουν να μ' άρπάξει ο Ζάκ στην άγκαλιά του και να με γεμίσει φιλιά, στα μάγουλα, στα μάτια, στα μαλλιά, στο λαιμό, στα χείλη, και, πρὸ πάντων στα χείλη... Ήθελα να μιλήσω, ν' άποδείξω σ' αυτόν τον νέον ότι ό άληθινός έρωας έχει μέσα του τόσο δόση έμπιστοσύνης, ώστε να διώχνει μακριά κάθε πειρασμό ύποκρισίας. Άλλά δεν τολμούσα να μιλήσω. Πρώτος έλυσε αυτός τη σιωπή:

—Είπε πολύ παράξενος, είπα, αυτό που μου συμβαίνει. Μόλις σάς πρὸς το είδα, δοκίμασα μια παράξενη ταράχη, που με συνεκλόνησε ολόκληρον. Και είπα μέσα μου: «Η γυναίκα αυτή δεν είναι δυνατόν να ψεύδεται!...» Και παρ' όλη τη δυσπιστία μου, έξακολουθώ να διατηρώ αυτή τη γνώμη.

—Ας μείνουμε φίλοι, είπα.

—Θά ήταν πολύ επικίνδυνο. άπάντησε. Άν είσθε έτσι όπως σάς φαντάζομαι, θα σάς έρωτευθώ άμέσως.

Και ξαφνικά:

—Υπάρχει κανένας άλλος στη ζωή σας;

—Κανείς, απάντησα.

—Άδύνατον.. Τόσο όμορφη και νά μην

—Το βλέπετε; Άπό τώρα άρχίζετε να δυσπιστείτε...

—Είπα.

Την άλλη μέρα ξαναείδαθήκαμε. Κι' άμέσως έκμυστηρευθήκαμε τον άμοιβαίον έρωτά μας. Άν ήταν πρὸς γέρι του Ζάκ, θα είχαμε παντρευθώ την πρώτη στιγμή. Άλλ' ή οικονομική του κατάσταση δεν του επέτρεπε άκόμη ν' άνοίξει δικό του

χή. Άλλά πώς έφθασε μέχρις αυτού; Θα εκθέσουμε, όσο μπορούμε συντομώτερα, όλα τα διατρέξαντα κατά την περιπετειώδη τριετία που διέρρευσε.

Άφου συνητηθή στη Γενεύη με τον Μάζαρυκ, ο Έδουάρδος Μπένες μετέβη στο Παρίσι, για να εργασθή υπέρ της τσεχικής εξέγερσης. Είναι δειλός και συνεσταλμένος, με ντύσιμο φτωχικό και περναει απρατήρητος. Εργάζεται υπεράθρωπα. Η άλλη λογαφία του είναι μυστηριώδης. Η μικρή λάμπα του πετρελαίου καίει όλη την νύκτα μέσα στο δωμάτιό του. Τα μάτια του είναι κατακόκκινα από τις αγρυπνίες. Τό πρόσωπό του όχρδ και αδύνατο. Έξακολουθεί να τρώγει μονάχα μια φορά την μέρα και να δημοσιεύη επαναστατικά άρθρα.

Την εποχή αυτή, η άληθινή κυβέρνηση της Πράγας βρίσκεται στο Παρίσι. Ήδη, προ της άφίξεως του Μπένες στη γαλλική πρωτεύουσα, ύπηρχε ένα τσεχικό προξενείο, που είχε πετύχει από τη γαλλική κυβέρνηση την ίδια προστασία ύπέρ των Τσέχων, που παρείχετο και στους Άλσατους. Τό ίδιο αυτό προξενείο είχε συγκροτήσει έθελοντικά τάγματα Τσέχων, που πολεμούσαν στο γαλλικό μέτωπο. Πολύ γρήγορα, όμως, κατέπιν διαταγής του Μάζαρυκ, που είχε πολύ ευρύτερες βλέψεις και όνειρο-νύταν κάτι άλλο πολύ μεγαλύτερο, ο Μπένες ανέλαβε την προεδρία του πρώτου αυτού έθνικού συμβουλίου των Τσέχων. Και άμέσως άρχισε να παρουσιάζεται στους γαλλικούς πολιτικούς κύκλους. Σιγά-σιγά, όλοι οι Γάλλοι πολιτικοί μαθαίνουν καλά τό τσεχικό πρόβλημα.

Δέν έχει ούτε μισό λεπτό άναπαύσεως. Η γυναίκα του, που είχε μείνει στην Πράγα, καταδικάζεται εις θάνατον. Τα τσεχικά συντάγματα αυτομολούν όμαδικώς στους Συμμάχους. Και την ώρα της υπογραφής της συνθήκης των Βερσαλλιών, ο Μπένες και ο Μάζαρυκ, ύποστηριζόμενοι από την Άγγλία και την Άμερική, ζητούν να χαραχθή στην καρδιά της Αυστρίας ένας καινούργιος χάρτης, όπου να τοποθετηθή η Τσεχοσλοβακία.

Η άναγγελία της ιδρύσεως του νέου κράτους με τό πρωτάκουστο όνομα, ξαφνιάζει κι' αυτούς ακόμα τους Τσέχους της Πράγας. Άπέκτησαν, λοιπόν, δικό τους, ξεχωριστό κράτος; Θα μιλούν ως ίσοι προς ίσους με τις κυβερνήσεις των γειτονικών κρατών; Μάλιστα! Τού κράτους αυτού πρώτος πρόεδρος έκλέγετο ο Μάζαρυκ. Έπειτα τον διαδέχεται ο Μπένες.

Είκοσι χρόνια, όμως, άργότερα, ο έξαιρετικός αυτός άνθρωπος περνά στο περιθώριο της ιστορίας και τις δραματικώτερες συνθήκες που μπορεί κανείς να φαντασθή. Τό μεγάλο όνειρο της ζωής του έχει κατά μέγα μέρος καταστραφή.

MANTELEN AEBE

Μιά παραδείσια ήσουν αδροσούλα...

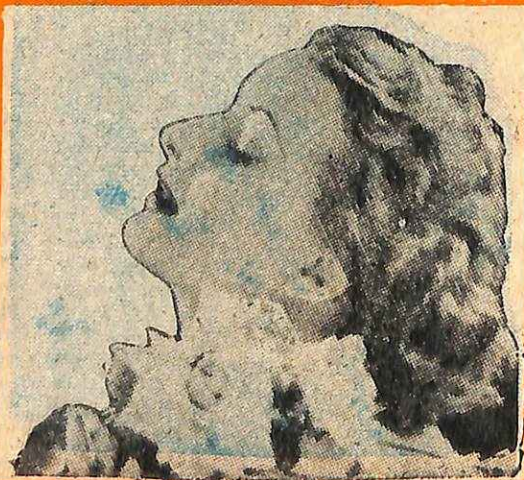
Μιά παραδείσια ήσουν αδροσούλα μέσο' στής ζωής μου τό στυγνό λιο-
(πύρι,
μιά ρόδινη, γλυκιά, ωραία αλγούλα
άνθος γιομάτο μυρουδάτη γύρι.

Ήσουν αγλυκομίλητη μικρούλα,
παρηγοριάς άπειρης αλλάκι,
που κύλαγες στά βρύα, πεταλου-
(δούλα,
κ' έχρυσανες τό πιό πικρό φαρμάκι.

Μά στη θλίψη μου δέν σε ξαναείδα
νά ξαναρθείς, σαν ή παλιά μου φίλη,
στό σκοτάδι μου όλόφεγγη μιά ά-
(χιτίδα,

νά κάμεις νά φαιδρύνουν μου τά
(χειλή,
και ζωοδότρα μιάς ύγείας χαμένης,
ό λυτρωτής μου άγγελος νά γένης!

P. Φιλύρας

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ

— Έχετε σπέρτα παρακαλώ;

Η έρώτησις αυτή σάς άπευθύνεται πολλές φορές την ήμέρα και αν συμβαίνει να μη καπνίζετε ή απάντησής σας είναι άνηθική.

Μολαταύτα κάθε ώρα κατασκευάζονται έκατομύρια σπέρτα. Μιά σύγχρονη μηχανή παραγωγής σπέρτων παράγει 10.000.000 σπέρτα την ήμέρα!

Σύμφωνα με μιά στατιστική ή παραγωγή σπέρτων στην Μεγάλη Βρεταννία είναι άρκετή να έφοδιάση τον κάθε κάτοικο με έξι ντα κουτιά σπέρτα τον χρόνο. Η άναλογία είναι μικρή αλλά πρέπει να ληφθή ύπ' όψη ότι εισάγονται από άλλες χώρες και άλλα έκατομύρια σπέρτων.

Ίσως τό έμπόριο των σπέρτων ν' άποτελεί στον καθένα τό ίστατο καταφύγιο για να δουλέψη και να ζήση. Πράγματι πόσα γεροντάκια, και άνάπηροι περιμένουν να ζήσουν από την πώληση ενός κουτιού σπέρτων. Έν τούτοις, τό ίδιο αυτό έμπόριο άποτελεί για ώρισμένα κράτη, όπως ή Σουηδία τη μεγαλειότερη έπικερδή έπιχείρησή γι' αυτό και την κατοχυρώνουν προς όφελός της.

Η κατασκευή των σπέρτων ήταν ένα από τα πρωταρχικά θέματα που άπασχόλησαν την Κοινωνία των Έθνών κατά την σύστασή της τό 1919. Ένα συνέδριο έμπειρογνωμόνων συνεζήτησε τον τρόπο της χρήσεως του λευκού φωσφόρου στην δομηχανία των σπέρτων, που άποτελούσε την αιτία διαφόρων άσθενειών στους κατασκευαστάς των σπέρτων.

Τό ταπεινό και άσήμαντο σπέρτο μπορεί να άποτελεί τό πιό έπιθυμητό πράγμα του κόσμου, άρκεί να μη τό έχετε την στιγμή που σάς χρειάζεται. Σάν βρίσκεστε σε τραίνο ή αυτοκίνητο, μπορείτε να δανεισθήτε ένα σπέρτο για ν' ανάψετε τό τσιγάρο σας. Θα τό ανάψετε και κατόπιν—τί άχαριστία!—θα τό πετάξετε με περιφρόνηση. Τώρα τό σπέρτο είναι ένα περιττό και άνηθιστο σκουπίδι.

Κανείς, ίσως δέν πονοκεφάλιασε, να ύπολογίση τον άριθμόν των σπυρτόξυλων που πετάγονται κάθε μέρα. Άσφαλώς τό ήμερήσιο σύνολο θα σχηματίζη ένα δάσος. Δέν συμβαίνει όμως αυτό, πρώτο γιατί δέν γίνονται θαύματα τέτοια και δεύτερο γιατί όλα τα σπυρτόξυλα δέν πετιούνται. Μερικοί τα μαζεύουν και κατασκευάζουν μ' αυτά διάφορα χρήσιμα αντικείμενα. Ένας Λονδρέζος υπάλληλος έχει κατασκευάσει με καμμένα σπέρτα πολλά... πλοία — ψεύτικα έννεαίτε.— Ένας άλλος γαιοκτήμων από τό Κέφιλντ μιά γέφυρα—πραγματική!—στό χωριό του, κι' ένας τρίτος τεχνίτης ένός καταστήματος παιγνιδιών στο Παρίσι κατασκεύασε όλόκληρο ένα όμοίωμα του Πύργου του Άιφελ.

Διήγημα του Ζά-Μαριά

Τό πικρό ξηρό γινύμα

Η ΕΒΕΛΥΝ εκάλεσε τον καιμάροτο να της φέρη καινούργιο πάγο για τον άσθενή. "Υστερα γύρισε κι' εκύτταξε τό γλωμό πρόσωπο του άνδρα της, του Ρισάρ, που ήταν σκεπασμένο με κομπέσσες. Δέν φαινότουσαν παρά μερικές τορφες από τα άξύριστα γένεια του.

Είχαν περάσει κιόλας 3 μέρες από τη στιγμή που μιά προσβολή άποπληξίας τον σώριασε χάμω την ώρα που έκανε τον περίπατό του στο κατάστρωμα. Η κατάστασή του ήταν σοβαρή και ο γιατρός ήθελε να τον μεταφέρουν στον ιδιαίτερο θάλαμο των άσθενών. Η Έβελυν όμως έπέμενε να τον αφήσουν στην καμπίνα τους. "Ηλπίζε πως ο άνδρας της θα ξανάβρισκε πιο γρήγορα τό μνημονικό του αν ύπνουσε μέσα σε γνωστό του περιβάλλον ύστερ' από τον τριήμερο λήθαργό του. Ήταν δε και

βέβαιη ότι, παρ' όλα τα 65 του γρόνια ο οργανισμός του θα μπορούσε ν' άνθέξη, γιατί ήταν οργανισμός ένός καλοζωισμένου πολυεκατομμυριούγου. Τό μόνο που φοβόταν ήταν μήπως ο άσθενής πάθη καμμία αντίπατη παράλυση των άκρων.

Εύτυχως που ακόμα δέν του είχα μιλήσει! συλλογιζόταν ή Έβελυν καθισμένη δίπλα στο προσκέφαλο του άρρώστου. Θα θεωρούσα τον έαυτό μου υπεύθυνο για την κατάστασή του, και θα αισθανόμουν και τύψεις.

Και οι σκέψεις της γύριζαν στα περασμένα. Μιά-μιά περνούσαν από τό μυαλό της οι εικόνες ένός μελαγχολικού παρελθόντος: Ο γάμος της με τον γέρο πολυεκατομμυριούγο, που μαγεύθηκε από την ξανθή όμορφιά και την τσαχπινιά της. Οι καθημερινές απογοητεύσεις της ως νεας γυναίκας στο πλευρό ένός γέρου

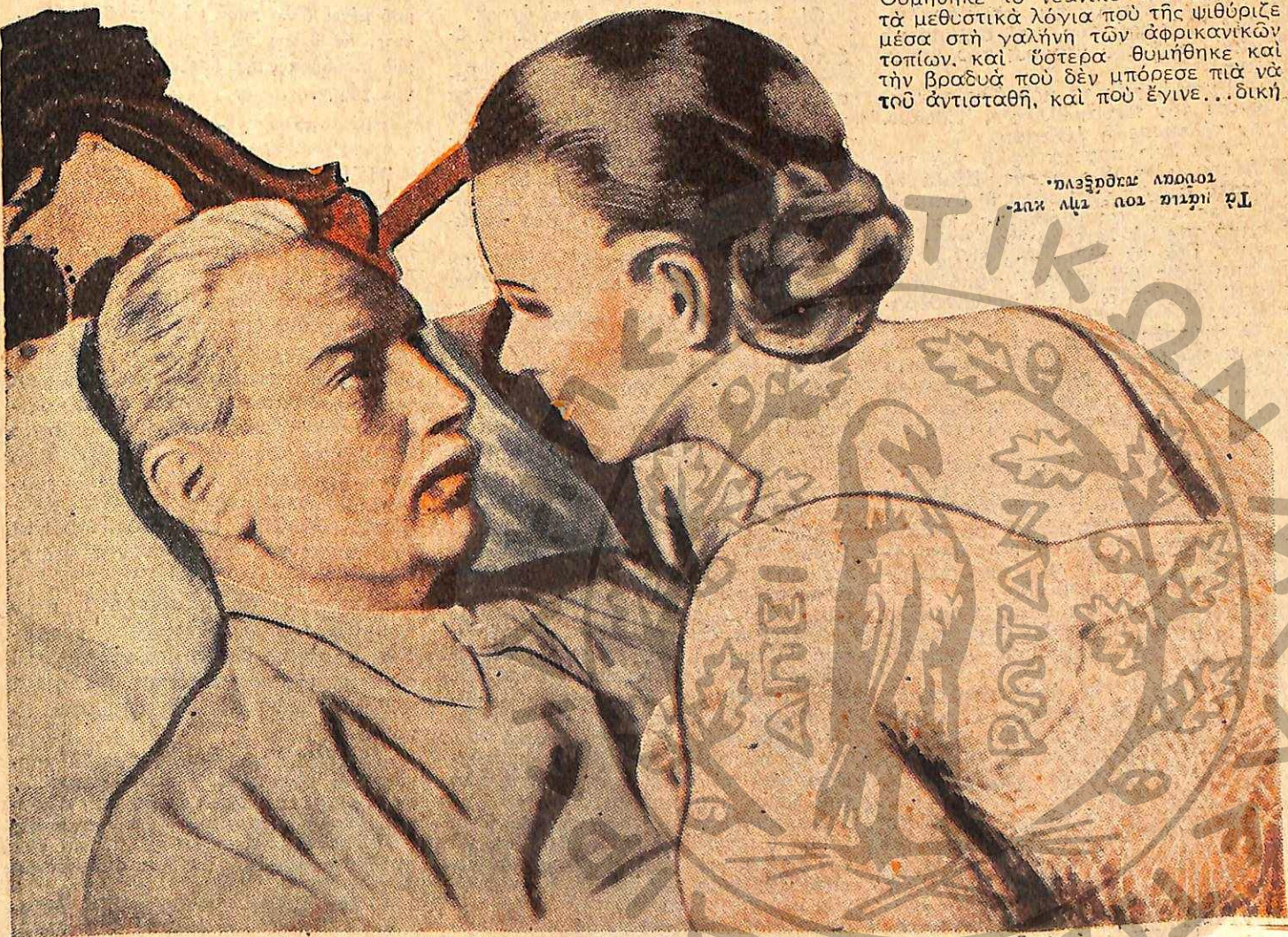
συζύγου, που ήταν άναγκασμένη όχι μόνον να τον ύποφέρη αλλά και να του φέρεται με τρυφερότητα. "Υστερα αυτό τό τελευταίο ταξίδι στην Άφρική! Ο Ρισάρ πήγαινε να έπιθεωρήση τα ύποκαταστήματα της εταιρίας του στα διάφορα άφρικανικά κέντρα.

Η Έβελυν όστόσο μαγεύθηκε από την παρθενική φυσική όμορφιά, από τα μελαγχολικά τραγούδια των Μαύρων, από τις άτέλειωτες ήρεμες νύχτες, που μοιάζαν σαν παραμύθι. Στο παθητικό και ήρεμο αυτό περιβάλλον άρχισε να ξανανοιώθη μέσα της τους πόθους που νόμιζε για πάντα πιά σβυσμένους.

—Ζάν! συλλογίσθηκε για μιά στιγμή και στη σκέψη του όνόματος αυτού άνατρίγιάσε όλόκληρη.

Θυμήθηκε τους άτέλειωτους περιπάτους, όταν την συνώδεε ο νέος αυτός, με τό ωραίο καστανό κεφάλι. Θυμήθηκε τό νεανικό του σφρίγος, τά μεθυστικά λόγια που της ψιθύριζε μέσα στη γαλήνη των άφρικανικών τοπίων, και ύστερα θυμήθηκε και την βραδυά που δέν μπόρεσε πιά να τρώ άντισταθή, και που έγινε... δική.

ηλεκτρικά απορρο-
ακ λημ. που σπάρη ελ

του! Τὰ γλυκά του λόγια βουίζανε ακόμη στ' αὐτιά της:

— 'Εβελύν, χρυσή μου, τῆς ἔλεγε. Σὲ θέλω δική μου γιὰ πάντα... Πρέπει νὰ γίνης γυναίκα μου!... Μείνε κοντά μου... Δὲν μπορείς νὰ ζῆς εὐτυχισμένη πλάι σ' ἕναν γέρο ἄνδρα! Δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ κρατᾷ τὰ νειάτα σου σκλαβωμένα μετὰ τὰ λεπτά του!...

Ἀλλά δὲν τολμοῦσε ν' ἀκολουθήσει τὴ φωνὴ τῆς καρδιάς της, ποὺ τῆς ἔλεγε ν' ἀφήσει τὸν ἡλικιωμένο Ρισάρ καὶ νὰ ξαναζήσῃ τὴν χαμένη τῆς ζωῆς στὸ πλευρὸ τοῦ Ζάν. Φοβόταν μήπως μιὰ τέτοια εἰδηση τὸν τσάκιζε, τὸν σκότωνε ἴσως.

Τὴν ἡμέρα ποὺ εἶδε τὸν Ζάν γιὰ τελευταία φορὰ μέσα στὸν βαπόρι, τοῦ ὑποσχέθηκε ὅτι, γυρίζοντας στὴ Γαλλία, θὰ μιλοῦσε μετὰ τὸν Ρισάρ, καὶ ὅτι θὰ τοῦ τηλεγραφοῦσε ἀμέσως τὸ ἀποτέλεσμα.

Κάθε πρωὶ ξυπνοῦσε μετὰ τὴν ἀπόφαση νὰ ἐξομολογήσῃ τὰ πάντα στὸν ἄνδρα της. Ἀλλά δὲν τολμοῦσε. Καὶ κάθε βράδυ τὸ ἀνέβαλε γιὰ τὴν ἄλλη μέρα. Τέσσερις μέρες ἔμειναν ἀκόμη γιὰ νὰ φθάσουν στὴ Γαλλία, καὶ δὲν μπόρεσε νὰ ἐκτελέσῃ ἀκόμη τὴν ἀπόφασή της...

Πόσο εὐτυχισμένη ὅμως ἦταν σήμερα γι' αὐτό...

— — —

Στὶς σκέψεις αὐτὲς τὴν διέκοψε ἡ ἐπίσκεψις τοῦ γιατροῦ, ποὺ ἐρχόταν νὰ παρακολουθήσῃ τὴν κατάσταση τοῦ ἀρρώστου. Ἐσκυψε ἐπάνω του, μέτρησε τὸν σφυγμὸ του, ἀνασέκωσε μετὰ τὰ δάχτυλά του τὰ μισοκλεισμένα βλέφαρά του, καὶ ἄρχισε νὰ ἐξετάζῃ καὶ τὴν νευρική του κατάσταση.

— Γιατρέ, πές τε μου ὅλη τὴν ἀλήθεια! τὸν παρακάλεσε ἡ 'Εβελύν, ὅταν τελείωσε ἡ ἐξέτασή.

— Δὲν ἔχω κανένα φόβο γιὰ τὴν ζωὴ του, εἶπε ὁ γιατρός. Εἶμαι δὲ βέβαιος ὅτι ὡς τὸ βράδυ θ' ἀνακτήσῃ ὅλες του τὶς αἰσθήσεις, καὶ τὸ λογικὸ του θὰ λειτουργήσῃ πάλι κανονικά. Γιὰ τὰ πόδια του ὅμως, φοβόμαι πὼς θὰ μείνουν παράλυτα! Ἰσως ἀργότερα μετὰ μηχανοθεραπεία...

Ὁ γιατρός ἔφυγε καὶ ἡ 'Εβελύν ἔμεινε πάλι μόνη μετὰ τὸν ἀρρώστο ἄνδρα της. Τοῦ ἔβαλε καινούργιο πᾶγο στὸ κεφάλι καὶ ἐξανκάθησε δίπλα του, γιὰ νὰ περατώσῃ ἴσως τὶς σκέψεις της.

— Ὅχι, δὲν θὰ τὸν ἀφήσω! σκεπτόταν. Θὰ μείνω κοντά του, θὰ θυσιάσω τὴν ἀγάπη στὸ καθήκον μου. Ἀέσφονα εἶδε τὰ μάτια τοῦ Ρισάρ ν' ἀνοίγουν καὶ νὰ καρφώνονται ἐπάνω της. Τὸν εἶδε ποὺ προσπαθοῦσε νὰ κινηθῇ καὶ τοῦ εἶπε:

— Μείνε ἀκίνητος, μὴν κουράζεσαι! Πέρασε μιὰ πολὺ βαρεὶα κρίση, καὶ πρέπει νὰ εἶσαι πολὺ προσεκτικός.

— Τὸ ξέρω! τῆς ἀπάντησε αὐτὸς μετὰ τόνο σκληρῶ. Ἀκουσα ὅλα ὅσα σοῦ εἶπε ὁ γιατρός.

Ἐπειτα παίρνοντας τὸ χέρι της ἀνάμεσα στὰ δικά του πρόσθεσε μετὰ ὕφος πρὸς τὸν γλυκὸ:

— 'Εβελύν, θέλω νὰ σοῦ ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνη μου. Ἦσουν πάντοτε μιὰ ιδεώδης σύζυγος γιὰ μένα καὶ τώρα ποὺ βλέπω τὸ τέλος νὰ πλησιάζῃ, αἰσθάνομαι τύψεις ἀπέναντί σου. Ἀγρύπνησες τρία μερόνυχτα στὸ πλευρὸ μου, φαίνεσαι κουρασμένη, πτώμα.

Σώπασε λίγο γιὰ νὰ ξεκουρασθῇ κ' ὕστερα συνέχισε:

— Δὲν θέλω νὰ θυσιάσῃς τὴν ὁμορφιά σου καὶ τὰ νειάτα σου γιὰ τὸ χατήρι ἐνὸς παράλυτου γέρου. Πολὺς φορὲς συλλογιζόμουν αὐτὸ καὶ πρὶν, ὅταν ἐνοιώθεις τὸν ἑαυτὸ σου εὐτυχισμένο κοντά μου...

Τὰ μάτια του τὴν κυτοῦσαν τώρα παράξενα.

— Θεέ μου, σκεπτόταν ἡ 'Εβελύν. Τὰ ξέρει ὅλα, τὰ ἔχει μαντεύσει!...

Νὰ τοῦ τὰ ὁμολογήσῃ; Αὐτὸ θὰ ἐσήμαινε τὸν βέβαιο θάνατο τοῦ Ρισάρ. Ἐσφίξε τὴν καρδιά της ὅσο μποροῦσε, καὶ δίνοντας ἕνα φιλὶ στὸ ἀξύριστο γερωνικό του πρόσωπο, τοῦ εἶπε:

— Ρισάρ, πρέπει νὰ γίνης πάλι καλά. Δίδω αὐτὲς τὶς ιδέες ἀπὸ τὸ μυαλό σου. Ἦμουν πάντοτε εὐτυχισμένη κοντά σου...

Καὶ ἀποφασισμένη πλὴν νὰ παίξῃ τὸν ρόλο της ὡς τὸ τέλος πρόσθεσε:

— Δὲν ἀγάπησα, οὔτε θ' ἀγαπήσω κανέναν ἄλλον ἐκτὸς ἀπὸ σένα!...

Ὁ Ρισάρ φίλησε τὸ μικρὸ τῆς χεράκι καὶ τὴν ρώτησε μετὰ φωνὴ ποὺ μόλις ἀκούγονταν:

— Μοῦ λές τὴν ἀλήθεια, ὅλη τὴν ἀλήθεια, ἢ μήπως μιλάς ἔτσι ἀπὸ εὐσπλαχνία γιὰ τὸν ἀρρώστο γέρο;

— Ρισάρ, μὴ με βασανίζεις ἀδικία. Σοῦ λέω ὅλη τὴν ἀλήθεια...

'Εβελύν, τὸ ἔξερα, ἦμουν βέβαιος γι' αὐτό. Συγγνώμῃ μετὰ σὲ στενοχώρησα, ἀλλά ἤθελα νὰ τὸ ἀκούσω ἀπὸ τὸ στόμα σου.

— — —

Οἱ ὄρες περνοῦσαν ἀργὰ-ἀργὰ. Ὁ γιατρός ξαναγύρισε γιὰ νὰ ἐξετάσῃ τὸν ἀσθενή.

— Γιατρέ μου, τοῦ εἶπε τότε ὁ Ρισάρ. Νομίζω ὅτι ἀσκολοῦσθε πάρα πολὺ μαζί μου καὶ πολὺ λίγο μετὰ τὴν γυναίκα μου. Θὰ ἔπρεπε νὰ τῆς συστήσετε λίγη ἀνάπαυση.

Μπορὸς στὴν ἐπιμονὴ τῶν δύο ἀνδρῶν, ἡ 'Εβελύν ἀπεφάσισε νὰ κἀν ἕνα μικρὸ περίπατο στὸ κατὰ-στρωμα.

— Δώσε μου, σὲ παρακαλῶ τὸν κονδυλοφόρο μου πρὶν φύγῃς, τῆς εἶπε ὁ Ρισάρ.

Σὲ λίγο ἡ 'Εβελύν βρισκόταν στὸ κατὰ-στρωμα. Ὁ φρέσκος θαλασσινοὸς ἀέρας τῆς φάνηκε πὼς τὴν ξυπνοῦσε ἀπὸ ἕνα λήθαργο. Ἀποτραβήχθηκε σὲ μιὰ γωνία ὅπου ἦταν σιγουρὴ πὼς δὲν θὰ τὴν ἔβλεπε κανένας, καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ προσπαθώντας νὰ πνίξῃ τοὺς λυγμούς της.

Δὲν κατάλαβε πόση ὥρα πέρασε. Μὰ ὅταν στείρεψαν τὰ δάκρυά της, σηκώθηκε γιὰ νὰ ἐπιστρέψῃ στὸν Ρισάρ. Εἶχε πάρει πλὴν τὴν ἀπόφασή νὰ μείνῃ κοντά του, καὶ νὰ τηλεγραφῇ στὸν Ζάν ὅτι ὅλα εἶχαν τελειώσει μεταξύ τους.

Ἀέσφονα ἄκουσε ἕναν πυροβολισμό. Ἐτρεξε μ' ἕνα περιεργὸ προαισθημα στὴν καμπίνα της καὶ καὶ βρέθηκε μπροστά σ' ἕνα φρικτὸ θέαμα: Ὁ Ρισάρ ἦταν νεκρὸς, μετὰ τὸ πιστόλι ἀκόμα ἀνάμεσα στὰ δάχτυλά του. Τὸ προσκεφάλό του ἦταν κατακόκκινο ἀπὸ τὸ αἷμα ποὺ ἔτρεχε ἀπὸ τὸν δεξιὸ του κρόταφο.

Παρακάλεσε τὸν γιατρὸ, ποὺ ἔτρεξε νὰ διαπιστώσῃ τὸν θάνατο, νὰ τὴν ἀφήσῃ γιὰ λίγο μόνη μετὰ τὸν νεκρὸ, κλειδῶσε τὴν πόρτα τῆς καμπίνας καὶ πέφτοντας μισολιπόθυη γάμω στὸ πάτωμα, ἀναλύθηκε σὲ δυνατὰ κλάματα.

Ἡ φωνὴ της, μισοσβυσμένη, τρε-

μουλιαστή, ψιθύριζε λόγια ἀπελπιστικά:

— Ἐγὼ τὸν σκότωσα! Τὰ ἔξερα ὅλα!...

Γιὰ μιὰ στιγμή τῆς φάνηκε πὼς εἶδε τὸν νεκρὸ νὰ ἀνασηκώνεται καὶ νὰ διευθύνῃ τὸ πιστόλι του κατ' ἐπάνω της. Πετάρθηκε ἐπάνω μισότρελλη ἀπὸ τὴν ἀγωνία. Ἦθελε νὰ φύγῃ, νὰ βγῇ ἔξω, νὰ ριχθῇ στὴ θάλασσα. Μὰ ξαφνικά τὸ μάτι της ἔπεσε ἐπάνω σ' ἕνα φάκελλο ποὺ βρισκόταν ἐπάνω στὸ τραπέζι. Ἐτρεξε καὶ τὸ πήρε. Ἐγράφε: «Γιὰ τὴν 'Εβελύν».

Ἀνοίξε τὸ φάκελλο κ' ἄρχισε νὰ διαβάξῃ μηχανικά ὅσα τῆς ἔγραφε ὁ Ρισάρ πρὶν σκοτωθῇ.

— — —

«Ἀγαπητή μου 'Εβελύν. Εἶμαι ἕνας ἄθλιος, ἕνας ἀνάξιος νὰ με ἀγαπᾷς. Ὁκτώ ὀλόκληρα χρόνια ἵσουν ἡ χρυσή, ἡ ἀφωσιωμένη μου γυναῖκα καὶ ἐγὼ γιὰ ἀνταμοιβὴ σὲ ἀπατοῦσα δύο χρόνια τώρα μετὰ τὴν Συζάν, τὴν γραμματέα μου. Ντρέπομαι, ἀλλά πρέπει νὰ σοῦ τὸ ὁμολογήσω. Ἦθελα νὰ σοῦ προτείνω νὰ χωρίσουμε γιὰ νὰ παντρευθῇ τὴν ἄλλην, ἀλλὰ δὲν εἶχα τὸ θάρρος νὰ σοῦ μιλήσω ὅσο ἐβλεπα μετὰ πόση ἀφοσίωση μετὰ ἀγαποῦσε. Καὶ τώρα πᾶ ποῦ ἡ Συζάν δὲν θὰ γυρίσῃ νὰ κυττάξῃ τὸν παράλυτο γέρο κ' ἐσὺ ξέρεις ὅλη τὴν ἀλήθεια δὲν μοῦ μένει ἄλλο παρὰ νὰ σκοτωθῶ. Φρόντισε, ἂν θέλῃς νὰ ἐξασφαλίσῃς ἕνα μικρὸ εἰσόδημα στὴν Σουζάν. Σοῦ τὸ ζητῶ γιὰ χάρη».

— — —

Ἡ 'Εβελύν δὲν πίστευε στὰ μάτια της. Τὰ γράμματα χοροπηδοῦσαν μπροστά της σὰν νὰ ἤθελαν νὰ γελάσουν εἰς βάρος της. Ἦταν λοιπὸν δυνατόν; Ἀπατημένη αὐτὴ, ἡ νέα, ἡ ὁμορφὴ, ἀπὸ ἕνα εἰρῆσιο 65 χρονῶν ποὺ προσπαθοῦσε νὰ τὸν ἀγαπήσῃ ἀπὸ εὐσπλαχνίαν;...

Γιὰ μιὰ στιγμή τῆς ἦρθε ὄρεξη νὰ γελάσῃ. Ὑστερα ὅμως, καθὼς ἀνκρυσσε τὸ παραμορφωμένο πρόσωπο τοῦ νεκροῦ, σηκώθηκε, βγῆκε ἀπὸ τὴν καμπίνα καὶ πῆγε στὸ τηλεγραφεῖο τοῦ βαποριοῦ, γιὰ νὰ τηλεγραφῇ στὸν Ζάν, ὀρίζοντάς του καὶ τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ γινόταν ὁ γάμος τους.

Φθάνοντας ὅμως μπροστά στὴν καμπίνα τοῦ τηλεγραφεῖου, σταμάτησε ἀπτότομα, ἔκανε μιὰ στροφή καὶ συνέχισε τὸν περίπατό της ἡρεμῇ καὶ ἀτάραχη σὰν νὰ μὴ συνέβαινε τίποτα.

Μὲ ἀπάτησε ἕνας γέρος 65 χρονῶν ποὺ οὔτε καν τὸν ἀγαποῦσα!... σκεπτόταν. Τί θὰ κάνῃ ἕνας ὁμορφος, νέος ἄνδρας ποὺ θὰ τὸν ἀγαπᾷ; Περιπάτησε λίγη ὥρα ἐπάνω στὸ κατὰ-στρωμα, καὶ ὕστερα εἶπε μονολογώντας:

— Δὲν ὑπάρχει καμμία βία. Μπορὼ νὰ τηλεγραφῶ καὶ αὐριο...

ΖΑΝ ΜΑΡΙΑ

Π. Κυριακοῦ Ἡ Ζωὴ μου

8^{ον} (Τελευταῖον)

ΚΑΝΕΙΣ δὲν ὑποπεύονταν τὴν τεραστίαν ἐπιτυχία, τὸν θρίαμβο ποὺ θὰ ἐσημείωνε τὸ ἔργο αὐτό. Ἡ ἐπιτυχία τῆς ὁμῶς, εἶναι δικαίωμα νὰ τονισθῇ, ὀφείλετο κατὰ μέγα μέρος στὸν Κυριακὸ, ὁ ὁποῖος ὡς Καρχαλιεὶς ἦταν ἄρθετος.

Ἀποκάλυψε πραγματικὴ γιὰ τὸ μουσικὸ θέατρο τῆς ἐποχῆς. Ὅλοι ἔτρεχαν νὰ δοῦν τὸν καινούργιο ἀστὴρα ποὺ ἀνέτειλλε τὸσον ἀπροσδόκητα. Οἱ ἐφημερίδες καθημερινῶς ἀπὸ ἄρθρα ποὺ ἦσαν ἀφιερωμένα στὸν Κυριακὸ. Τὸ θέατρο κατὰμεστο καὶ βράδυ. Οἱ μάγικοι ῥόλοι εἰς τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἤρχοντο σὲ πολὺ κατώτερη μοῖρα. Μὲ τὴν ἐπιτυχία ὅμως τοῦ Κυριακοῦ ἦλθαν στὴν πρώτη γραμμὴ. Πολλοὶ ἐκτοσε προσπάθησαν νὰ τὸν μιμηθῶν, ὅλες ὁμῶς σχεδὸν οἱ μὴσεις αὐτὲς ἀποτελοῦσαν κακέκτυπα ἀνοῦσια καὶ χωρὶς ἐνδιαφέρον καὶ ἂν ἄρρεσαν κάποτε ἦσαν γιὰ τὸν Κυριακὸ μετὰ τὴν μοναδικὴ καλλιτεχνικὴ δημιουργία του εἶχε ἐπιβάλλῃ μιὰ γιὰ πάντα τὸ καινούργιο θεατρικὸ εἶδος. Ἀπὸ τότε εἶναι ἀδύνατο νὰ δοθῇ ἐπιθεώρησις χωρὶς νὰ ἔγῃ τρία-τέσσερα τοῦλάχιστον μάγκικα νοῦμερα. Οἱ θιασάρχαι ὅταν συγκεροῦν τοὺς θιάσους των, φροντίζουν πρῶτα ἀπ' ὅλα νὰ ἐξασφαλίσουν ἕνα καλὸ «μάγκικον», δηλαδὴ ἕνα ἡθοποιὸ ποὺ νὰ κἀν τοὺς μάγικους ῥόλους. Ἐστὶ ὁ Κυριακὸς δημιουργήσας πραγματικὰ ὀλόκληρον σχολήν, μετὰ τὴν διαφορὰ ὅτι κανεὶς ἀπὸ τοὺς μαθητὰς του δὲν κατόρθωσε νὰ ξεπεράσῃ τὸν δάσκαλο. Ὅπως μετὰ τὴν ἰδίαν ἀναλογία σχεδὸν κανεὶς δὲν κατόρθωσε νὰ μιμηθῇ μετὰ ἐπιτυχία τὸν ἄλλο ἐκεῖνο νέον «τύπον» τῆς Ἑλληνικῆς ἐπιθεωρήσεως, τὸν περιόδοι «μεθυμένον» ποὺ διέπλεσε τὸσον ἀριστοτεχνικὰ ὁ κ. Ὁρέστης Μακρῆς.

— — —

Ἡ ἐπιτυχία τῶν «Ἀπαχθῶν», ποὺ ἐπαίζοντο ἐπὶ μῆνας ὀλοκλήρους, ἐπέβαλε ἅπασι διὰ παντὸς τὸν Κυριακὸ. Ἀπὸ τότε ἦταν ἀδύνατο νὰ γραφῇ ἔργο χωρὶς νὰ ἔγῃ μέσα καὶ κάποιο ῥόλο γιὰ τὸν Κυριακὸ.

Ἀν ὅμως ἡ περίφημη μουσικὴ ἡθοποιία Πρινέα — Χατζηπραστόλου ἀνοίξῃ τὴν πόρτα νέας δόξης στὸ ἄλλοτε ἄσχημο τσαγκαράκι τοῦ Μεταξουργείου, παρὰ λίγο νὰ τοῦ στοιχίσῃ κάποτε καὶ εἰς ζωὴ. Ἦταν κατὰ τὴν διάκρισι μίαν ἐπιπερὴν παραστάσεως ποὺ ὁ Κυριακὸς κινδύνευε νὰ σφαγῇ σὰν κοτόπουλο. Σὲ μιὰ στιγμή τῆς δευτέρας πράξεως, ἔτσι τελείως ξαφνικὰ, ἕνας θεατὴς ἐξαλλος

διέσχισε τὴν αἴθουσα καὶ πῆδησε στὴ σκηνή. Οἱ θεαταὶ τὰ εἶχαν χάσει καὶ οἱ ἡθοποιοὶ κέρωσαν ἀπ' τὸ φόβο των ὅταν εἶδαν ὅτι ὁ ἀνισόρροπος ἄγνωστος — γιὰ αὐτὴν πραγματικὴ ἐπρόκειτο περὶ ἡμιπαράφρονος — ἐσφίγγε στὸ χέρι του μιὰ πελώρια κάμα.

Ὅπως ἐξηκριβώθη κατόπι, ὁ ἀνισόρροπος αὐτός, καθὼς παρακολουθοῦσε τὸ ἔργο, φαντάσθηκε μέσα στὴν τρέλλα του ὅτι οἱ ἡθοποιοὶ ἐπαίζαν τὸ μέρος τους μετὰ τὸν ἀντικειμενικὸ σκοπὸ νὰ διασύρουν αὐτὸν προσωπικῶς. Καὶ ἀπεφάσισε, τίποτε λιγώτερο, τίποτε περισσότερο... νὰ τοὺς σφάζῃ.

Τὴν ὥρα ἐκείνη στὴν σκηνὴ βρισκόταν ὁ μακαρίτης τεχνὸς Καλαποθάκης (ποὺ ἐπαίξε τὸν ῥόλο τοῦ «Πρίγκηπα») καὶ ὁ Κυριακός. Ὁ τρελλὸς πρὶν δώσῃ καὶ τὸν ῥόλο τοῦ ἡθοποιῶν νὰ συνέλθουν ἀπ' τὴν κατάπληξή τους, ἐπετέθη ἐναντίον των καὶ ἄρχισε νὰ τοὺς κυτᾷ μετὰ τὸ μαχαίρι. Στὴν πλατεῖα ἐπηρεάζοντο μεγάλο «παταράκι». Ἐτρεχαν ὅλοι ποὺς θὰ προφθάσῃ πρῶτος νὰ βγῇ, νὰ φύγῃ ἀπ' τὴν αἴθουσα. Οἱ κυρίες ἐδάξαν κατὰ ἄγριες στριγγιές, οἱ κύριοι βλαστημοῦσαν, οἱ γυναῖκες τοῦ θιάσου λιποθυμοῦσαν καὶ ὁ ἀνισόρροπος κυνηγοῦσε μετὰ γυνὸν μαχαίρι, τοὺς δύο πρωταγωνιστὰς, τοὺς ὁποῖους εἶχεν ἤδη τραυματίσει, μᾶλλον ἐλαφρῶς. Θὰ τοὺς ἐσφάζε δὲ χωρὶς ἄμειβο-

Ἀπὸ τὸ ἄλλο φύλλο

Οἱ ἄσσοι τῆς ἀδελφικῆς σκηνῆς ἐκμυστηρεύονται τίς μεγαλύτερες χαρὲς καὶ λύπες τῆς ζωῆς των

Ἐνα ἐξαιρετικὸν ρεπορτάζ, γραμμένον ἀπὸ τὸν συνεργάτην μας κ. Γ. ΡΟΥΣΣΟ, ποὺ θὰ διαβασθῇ ἀσφαλῶς μετὰ ἕνα ἐνδιαφέρον ἀπ' ὅλους τοὺς ἀναγνώστας μας.

Στὸ προσεχές

Η ΑΓΝΩΣΤΗ ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΑΝΔΡΕΑΔΗ

λίαν ἂν ἕνας τολμηρὸς καὶ ἀποφασιστικὸς ἡθοποιός, ὁνόματι Στρατῆς, δὲν ἐπενέβαινε. Ὁ ἡθοποιὸς αὐτός ὅταν ἀντελήφθη ὅτι οἱ συνάδελφοί του κινδύνευαν νὰ πέσουν νεκροὶ ἀπ' τὰ λυσσασιὰ κυπτήματα τοῦ παράφρονος, ἔκαμε κουράγιο καὶ ὤρμησε ἐναντίον τοῦ κακούργου. Ἐπηρεοῦσθη περὶ αὐτοῦ πάλιν καὶ τέλος ὁ Στρατῆς κατόρθωσε νὰ ἀφροπλίσῃ τὸν ἀνισόρροπον, ἀφοῦ ὅμως ἐτραυματίσθη ἐν τῷ μεταξῷ, στὸ χέρι,

μετὰ τὸ ὁποῖον εἶχε πιάσει τὸ μαχαίρι.

Στὸ ἀτυνομικὸ τμήμα ὅπου ὠδηγήθη ὁ δράστης, διεπιστώθη ὅτι εἶχεν ὑποστῇ παρακρούσι, καὶ ὅτι μόνον ἀφορμὴ τῆς ἐπιθέσεως ἦταν ἡ ὑπόνοιά του ὅτι οἱ δύο ἡθοποιοὶ τὸν... ἐφρονόουντο!

— — —

Μετὰ τοὺς «Ἀπαχθῶν», ὁ Κυριακὸς ἐσημείωσε μεγάλαν ἐπιτυχίαν στὴν περίφημη ὀπερέττα τοῦ Χατζηπραστόλου, τὸ «Κορίτσι τῆς Γειτονιάς», ὅπου ἐπαίξε τὸν περίφημον ῥόλο τοῦ Τσίχλα. Ἐπειτα στὴν ὀπερέττα τοῦ ἴδιου συνθέτου «Πῶς περνοῦν οἱ παντρεμένοι», ὅπου ἐπαίξε τὸν ῥόλον ἑνὸς ἐμπορομανθῆ, σπαρταριστοῦ τύπου. Μὲ μόνον τὸ μικρὸ μόνολογο ποὺ ἔλεγε μόλις ἐδραμενὴ στὴ σκηνή, ἐπῆνε ὁ κόσμος τὴν κοιλιά του ἀπ' τὰ γέλια. Ἦταν δὲ ὁ μόνολογος αὐτός ὁ ἐξής:

«Μὲ βλέπετε; σιτᾷ με ἀτόφιο, με καμάρ σπαθᾷ ποὺ περνᾷ ἡ δεκάρα τοῦ Ὀθωνα ἀπὸ κάτω, καθουρά με χλιψὴ καὶ σακάκι ποὺ περισσεύει νὰ κάμῃ καὶ γιλέκο». (Γιὰ τὸ φράσο ποὺ φοροῦσε ἦταν ἡ τελευταία αὐτῆς φράσις).

— — —

Ἐπειτα οἱ θρίαμβοί ἦρθαν ὁ ἕνας πᾶν στὸν ἄλλον. Ἐγίνε ὁ Κυριακὸς μετὰ τὴν φέρμα, ὁ δημοφιλὴς Πέτρος. Ἀρκεῖ μόνον ἡ ἐμφάνισή του γιὰ νὰ ἀρχίσῃ τὸ κοινὸν τὰ γέλια. Εἰκοσι ὀλόκληρα χρόνια παίζει. Στὸ διάστημα αὐτὸ εἶδε δόξας πολλὰς, χρήματα ἄφθονα, μεγαλεῖα ποὺ οὔτε τὰ εἶχε ὀνειρευθῇ ὅταν πάλευε μετὰ τὸ σφυρὶ καὶ τὰ σουδὶά τοῦ τσαγκαρικοῦ. Ἐγίνε πρωταγωνιστὴς πολλῶν καὶ διαφόρων θιάσων, ἔγινε θιασάρχης, κέρδισε χρήματα, ἐξελίχθηκε σ' ἕνα οικογενειάρχην θαυμαστὸν. — ἔχει καὶ δύο κοριττάρια — ἔγινε τακτικὸς πηλάτης τοῦ Δέλτα — γιὰτὶ πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι τοῦ ἀρέσουν οἱ κοῦρσες ἐξαιρετικὰ — τραγοῦδῃ σὲ ἑκατοντάδες δίσκους, ἡ φωνὴ του ἀκούσθηκε σ' ὅλα τὰ πέρατα τῆς Ἑλλάδος, τὸ ὄνομά του ἔγινε καὶ στὸ τελευταῖον χωρὶς γνωστὸ, καὶ κοντολογίᾳ ἡ δόξα τὸν ἀγκάλιασε.

Ἐν τούτοις δὲν ἄλλαξε οὔτε κατ' ἐλάχιστον. Εἶναι πάντα τὸ παλὸν μεταξουργωτάκι μετὰ τὸ φιλότιμο, μετὰ τὸ ζορλίκι, μετὰ τὴν φυσικὴ, αὐθόρμητη μαχαίαν, μετὰ τὴν σοδαρότητα καὶ τὴν σπιτάδα ποὺ τὸν διέκριναν ἀνέκαθεν. Εἶναι τὸ παιδί τοῦ λαοῦ ποὺ ἔμεινε παιδί τοῦ λαοῦ, παρ' ὅλα τὰ μεγαλεῖα καὶ τὴ δόξα. Κι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἀποδεικνύει περισσσότερα ἀπὸ κάθε τί ἄλλο ὅτι ὁ Κυριακὸς ἔχει καλλιτεχνικὴ ψυχὴ, ἀποσιμικὴ, ὅπως τοῦλάχιστον ἐξωγράφισε τὸν μπόξιν στὸ ἀριστοτέλειό του, ὁ Μυρζέ.

ΘΕΑΤΡΙΚΟΝ

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΟΥ ΣΑΒΟΥΑΡ-ΒΙΒΡ

Πρέπει να ξέρετε

Σ Ε μιά φιλική εσπερίδα γνωρίσθηκα μ' ένα νέον, που μούκανε από την πρώτη στιγμή επίμονο κόρτε. Όμολογώ ότι ο νέος αυτός μου έρεσε υπερβολικά. Τη στιγμή που χωρισθήκαμε, μου είπε ότι την επόμενη θα μου τηλεφωνούσε. Πέρασαν, όμως, από τότε όγτώ μέρες και δεν έλαβα καμιά ειδήσι εκ μέρους του. Τι να κάνω; Μπορώ να του τηλεφωνήσω να κάνω; Και αν τυχόν έχει πάψει να ενδιαφέρεται για μένα; Δεν θα τούδινα την εντύπωση ότι τρέχω από πίσω του; Να τί με συγκαταεί. 'Οστόσο... 'Αν ή αιωπή του όφειλεται σε άλλα εμπόδια, σε μιάν αρρώστια εξαφνα; Γιατί να μη του δείξω τη συμπάθειά μου, από λόγους ανόητου έγωισμού;

Ψ υσικά, ή θέσις σας είνε πολύ λεπτή και πρέπει να προσέξετε τη στάση που πρέπει να κρατήσετε. Δεν αποκλείεται, ο νέος των όνειρων σας να είνε άρρωστος. Είνε, όμως, αλήθες ότι ο νέος που ενδιαφέρεται για μιά γυναίκα, και αρρωστος νάνε ακόμα και σε ταξίδι να βρίσκεται, θα έρθει όπωσδήποτε μέσον και τρόπο για να της δώση σημείο ζωής... 'Εκείνο που πρέπει να μάθετε πρωτίτως είνε το έξης: Τί ιδέαν θα σχηματίση ο νέος αυτός αν του τηλεφωνήσετε πρώτη; Φοβούμαι ότι αν παρατείνετε πολύ αυτή την αμφιβολία, τότε, με τη βοήθεια της φαντασίας σας, ο νέος αυτός θα κυριεύση τελείως τη σκέψη σας και θ' αποκτήση τας διαστάσεις πρίγκιπος του παραμυθιού. Καλύτερα, λοιπόν, να καθαρίσετε το ζήτημα, όσον το δυνατόν, γρηγορώτερα. Πάρτε, λοιπόν, τον νέον αυτόν στον τηλεφώνον και μιλήστε του πρόσχαρκα και φιλικά. 'Από την απάντησή του και τη μετέπειτα στάση του θ' αντιληφθήτε τα πραγματικά του αίσθηματα και θα καταλάβετε αν είνε άξιος της συμπαθείας σας. 'Αν ήθετε ότι θα προσπαθήση να έπωφελήθ του τηλεφωνήματός σας αυτού, για να λάβη απέναντί σας στάση ανόητου κατακτητού, τότε βάλτε τον απλυστατά στη θέση του.

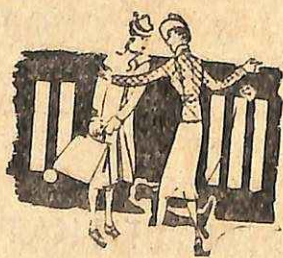

Πολλοί αναγνώσται μας — και ίδιως αναγνώστριες — άπευθύνονται συχνά στον συγγραφέα του ΟΔΗΓΟΥ ΚΑΛΗΣ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΣ, και τον έρωτούν ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΜΟΥΝ σε ώρισμένες δύσκολες περιπτώσεις, που συμβαίνουν στη ζωή. Γι' αυτό διακό-

Ο υμβαίνει πολλές φορές να βρίσκεσθε στην αποβάθρα ενός σιδηροδρομικού σταθμού, έτοιμη να πάρετε το τραίνο. Και να την τελευταία στιγμή, μιά φίλη σας, που πρόκειται να ταξιδέψη κι' αυτή με το ίδιο τραίνο, αλλά με εισιτήριο άλλης θέσεως. Τί πρέπει να κάνετε αν έσείς, αίφνης, έχετε εισιτήριο δευτέρας θέσεως και ή φίλη σας τρίτης; Θα μείνετε στη δευτέρα θέση; Δεν θάταν ευγενικώτερο να πάτε και σείς στην τρίτη, για να της κρατήσετε συντροφιά; 'Αλλ' αν πάλι ή χειρονομία σας αυτή της κακοφανή; Μήπως θάταν προτιμότερο να περιμένετε να βγάλη αυτή συμπληρωματικό εισιτήριο και νάρθη στη δευτέρα θέση;

Τ ο ζήτημα αυτό δεν είνε και τόσο περίπλοκο. 'Αν το πρόσωπο που θα συναντήσετε στον σταθμό δεν σας είνε και πολύ φιλικό, αλλ' αποτελεί μάλλον μιά τυπική γνωριμία, τότε το καλύτερο που έχετε να κάνετε, είνε να μείνετε στο θάγόνι σας και να μην ενδιαφερθήτε καθόλου για τη συνταξιδιώτισσά σας. 'Αν, αντιθέτως, με το πρόσωπο αυτό συνδέεσθε στενά και ή συντροφιά του σας ευχαριστεί, τότε πρέπει να πάτε αδίσταχτα στην τρίτη θέση, με διακριτικότητα, βέβαια, χωρίς να της αποκαλύψετε ότι είχατε βγάλε εισιτήριο δευτέρας.

'Αν πρόκειται περί στενωτάτης φίλης ή περί προσώπου νεωτέρου στην ήλικία από σας, τότε μπορείτε ν' αναλάβετε την πρωτοβουλία να πληρώσετε σείς τη διαφορά του εισιτηρίου και να συνεχίσετε το ταξίδι σας μαζί, στη δευτέρα θέση. Την προσφορά, όμως, αυτή πρέπει να την κάνετε με λεπτότητα, βρίσκοντας μιά εύλογον δικαιολογία, ότι τάχα προτιμάτε να ταξιδέψετε πιδά να, γιατί είσθε αδιάθετη κλπ.

Ε νας νέος, πολύ καθός πρέπει, που τον γνώρισα το περασμένο καλοκαίρι στην έξυχη και τον όποιον συνήντησα τελευταίως σ' ένα φιλικό σπίτι, έπιμένει καλά και σώνει να θυγούμε μαζί έξω. 'Η πρότασις του αυτή με θυίζει στην πιδ μεγάλη άμχανία. Είμαι δέκα όγτώ έτών, αλλ' οι γονείς μου δεν μου επιτρέπουν να θγαίνω έξω με νέους. 'Από την άλλη, όμως, μεριά, ο νέος αυτός μου άρέσει υπερβολικά και είμαι άπολύτως βεβαία ότι μ' εκτιμάει και με θεωρεί ως φίλη του... Φοβούμαι ότι με το ν' άρνηθώ να θγώ μαζί του έξω, θα τον ψυχράνω και θα τον κάνω να φαντασθή ότι δυσπιστώ άπέναντί του. Τί να κάνω;

Δ εν χρειάζεται κανένας δισταγμός στην περίπτωση αυτή. Χωρίς να χάσετε καιρό, ζητήστε τη συμβουλή της μητέρας σας. 'Εξηγήστε της με όλη την ειλικρίνεια ποιά είνε τα αίσθηματά σας άπέναντι αυτού του νέου και γιατί θέλετε να μη του χαλάσετε το χατήρι. Είμαι άπολύτως βέβαιος ότι ή απάντησις της μητέρας σας θα έξαρτηθή από το μέγεθος της έμπιστοσύνης που τρέφει για σας. Μιά κοπέλλα σοδαρή, με τάκτ, δεν διατρέχει κανένα κίνδυνο, θγαίνοντας έξω με τη συνοδεία ενός νέου. 'Από την πρώτη μισή ώρα, θ' αντιληφθήτε καλά τους λόγους που τον ώθησαν στο να ζητήση αυτή την έξοδο. 'Αν ήθετε ότι παίρνει άμέσως στάση μεγάλη οικειότητα, βάλτε τον άμέσως στη θέση του. Δεν αποκλείεται, όμως, να διαπνέεται ο νέος αυτός από τίμιες προθέσεις.

Πάντως, χωρίς να συμβουλευθήτε προηγουμένως τη μητέρα σας, μην κάνετε τίποτα.

Κυρίες και Κύριοι...

πτομε — για σήμερα μόνον — την συνέχεια του ΟΔΗΓΟΥ, για να απαντήσωμε από την σελίδα αυτή στις διάφορες άπορίες των άναγνωστών μας, που, όπως είμεθα βέβαιοι, ενδιαφέρουν ΟΛΟΥΣ.

ΤΟ ΜΟΝΟΚΛ

Χ θες άρνήθηκα να δεχθώ την πρόκλησι των Χ... για να παίξουμε χαρτιά στο σπίτι τους, προφασίζόμεν ήνα δυνατό πονοκέφαλο, που θα με κρατούσε στο κρεβάτι. Όμολογώ ότι το φιλικό αυτό σπίτι δεν με τραβάει καθόλου, γιατί το περιβάλλον είνε πολύ σοδαρό και πληκτικό. Και προτίμησα να περάσω τη βραδυά μου στον κινηματογράφο, με τη συντροφιά των Ε... Φαντασθήτε τώρα τη λαχτάρα που δοκίμασα, όταν, θγαίνοντας από το σινεμά, είδα λίγο πιδ τους Χ... Εύτυχώς δεν με είδαν. Θα μπορούσε, όμως, να μου συμβή κι' άλλη φορά μιά τέτοια περιπέτεια. Τί νομίζετε ότι πρέπει να κάνω, για να δικαιολογηθώ;

Τ ο καλύτερο που έχετε να κάνετε, αν έρεθήτε σε μιά τόσο δύσκολη θέση, είνε να μη ξέρετε τα γέλια και να δικαιολογηθήτε με εύγεια, λέγοντας ότι ο πονοκέφαλός σας πέρασε πολύ γρήγορα εύτυχώς και ότι μιά πιδ σας τηλεφώνησαν οι Ε... για να πάτε στον κινηματογράφο, δεν θελήσατε ν' άρνηθήτε. 'Η απάντησις αυτή θα ψυχράνη πάντως τους Χ... αλλά τί σας νοιάζει, αφού μου λέτε ότι ή συντροφιά τους δεν σας πολυτραβάει; 'Εξ άλλου, όταν διαπράττη κανείς γκάφες τέτοιου είδους, πρέπει να ύφισταται και τις συνέπειες...

'Αν έχετε ύποχρεώσεις άπέναντι των προσώπων αυτών, τότε σας συμβουλεύω να μη ξαναήτε παρόμοια ψέμματα, γιατί θα έχετε δυσάρεστα μπλεξίματα. Το καλύτερο είνε, όταν σας προσκαλούν, ν' απαντάτε ότι έχετε δοσμένη τη βραδυά σας από πρίν και δυστυχώς δεν μπορείτε ν' άποδεχθήτε την πρόσκλησή τους. «'Αν τώερα από προχθές...»

Μ ισαρραβωνιασμένη σχεδόν μ' ένα νέον, τον συνήντησα προχθές σ' ένα κινηματογράφο, συνοδεύοντα μιά κοπέλλα πολύ όμορφη. 'Εγώ ήμουνα με μιά φίλη μου. Αυτός δεν με είδε άμέσως και φαινόταν ότι ή συντροφιά της ντάμας του δεν ευχαριστούσε πολύ. Μόλις με είδε, στενοχωρήθηκε τόσο πολύ, ώστε δεν ήξερα τί να ύποθέσω... 'Αν ήμουν μόνη μου, θα πειραζόμουν λιγώτερο. Μπροστά σε μιά φίλη μου, όμως, όμολογώ ότι δεν θάθελα να συμβή ένα τέτοιο πράγμα. 'Οφείλω να ζητήσω έξηγήσεις από τον νέον; Πιστεύετε ότι άσείλει αυτός να μου τις δώση, χωρίς να τις ζητήσω; 'Αν δεν μου πη τίποτε, τί λέτε, δεν θάνα φρονιμώτερο να μη τον ξαναδώ;

Ο ταν λέτε ότι ή συνάντησις αυτή θα σας πείραζε λιγώτερο, αν δεν βρίσκονταν μπροστά άλλοι μάρτυρες, δείχνετε ότι ξέρετε ν' άντιμετωπίζετε θαρραλέα τα διάφορα προβλήματα της καρδιάς. 'Αν ο νέος αυτός αισθάνεται για σας κάποιαν ειλικρινή τρυφερότητα, έξω-τερικεύσατέ του την ταραχή που νοιώθετε. Είνε πολύ άσχημο να θασανίζεται κανείς από αμφιβολίες, που θα μπορούσε να τις ξεδιαλύνη. Πάντως, με κανένα τρόπο δεν πρέπει να δημιουργήσετε σκηές. 'Εκείνο που σας συμβουλεύω, είνε να φανήτε άπέναντί του ειλικρινής, απλή, ήρεμη... Και θα ήθετε ότι όλα θα διορθωθούν. 'Ολοι οι νέοι έχουν μιά συγγενή ή μιά συνάδελφο που τη συνοδεύουν πότε-πότε στον κινηματογράφο. 'Αποκλείεται, λοιπόν, ή κοπέλλα που είδατε να είνε εξαδέλφη του άρραβωνιαστικού σας; 'Ανεξαρτήτως, όμως, αυτού, με την έξηγήση αυτή θα σας δοθή ή εύκαιρία να πεισθήτε αν πρέπει να έχετε έμπιστοσύνη στον μνηστήρα σας ή όχι.

Ο άδελφός μου που τον αγαπώ πολύ, παντρεύθηκε με μιάν από τις καλύτερες φίλες μου. Δυστυχώς, δεν τή πάει και πολύ καλά. Οι χαρακτήρες των δεν συμφωνούν. 'Οποτε βρίσκομαι στο σπίτι τους, όπου με καλούν συχνά, θα παραστώ μάρτυς φοβερών συζυγικών καυγάδων. Το χειρότερο, όμως, είνε ότι ζητούν τη μεσολάθεσί μου και με πιέζουν να πω ποιος από τους δυό έχει δίκιο. Φαντασθήτε τώρα τη θέση μου. Ποιόν να δικαιώσω και ποιόν να κατακρίνω;

Μ όλις ιδήτε ότι το άνδρόγυνο αυτό το αρχίζει τους καυγάδες, το μόνο που έχετε να κάνετε είνε να πάρετε το καπέλλο σας και να φύγετε. Μη μένετε ούτε στιγμήν και μην επιχειρήτε καμιά μεσολάθεση. Μόλις ιδήτε ότι ο ένας από τους δυό αρχίζει να κακολογή τον άλλον, φράξτε τ' αυτιά σας και δηλώστε καθαρά ότι δεν θέλετε τίποτε ν' άκούσετε. Μη διαπράξετε την πλάνη να νομίζετε ότι ή επέμβασή σας θα έσωζε την κατάσταση. Σε τέτοιου είδους καυγάδες, εκείνοι που θγαίνουν ζημιωμένοι είνε οι παρεμβαίνοντες τρίτοι. Προσοχή, λοιπόν, έφ' όσον άλλωστε ο μέν σύζυγος είνε προσφιλής άδελφός σας, ή δε σύζυγος στενή και άγαπημένη φίλη σας.

ΤΟ ΜΟΝΟΚΛ

Μενέλαος

Ένα ευδυμογραφικό ανάγνωσμα

ΜΕΣΑ στις άντισυγκληματικές επιδιώξεις του Μενέλαου Πανταχουπαρώντος, συγκαταλεγόταν και η προσπάθειά του για την επικόπη της απολύτου ήθικης. «Α, όλα κι' όλα! Κάτι ψι-ψι-ψι και σούπα-μού-πες, ο Μενέλαος, δεν τ'α σήκωνε.

—Τό πάν σ' αυτό τον κόσμο, έλεγε, είναι ή ήθική και ή καλή συμπεριφορά. Όταν αυτά τ'α δύο είναι έπως πρέπει, εγκλήματα δεν γίνονται. Πάρτε το υπό σημείωσιν αυτό που σ'α λέω και θ'α με θυμηθείτε...

Φυσικά, αυτά τ'α πράγματα, ο Μενέλαος, δεν τ'αβγαζε από το μυαλό του. Τ'α είχε αποστηρίξει από το μυθιστόρημα «Ο Άρχων του Ερέβους», στο όποιο, ένας πάστωρ — ο αιδεσιμώτατος Τζιμ Μπατεν-κινούτλσον — τ'α έδιδασκε στους άνδρες που είχαν αναλάβει την άπληη καταδίωξη των «Πρασίνων» συμμοριτών τής σκοτεινής κατακόμβης.

—Πρό παντός ήθική και καλή συμπεριφορά! έλεγε και ξανάλεγε ο Πανταχουπαρών. Και ν'αχουμε το νοῦ μας, μη γίνονται παραπτώματα! γιατί θ'αχουμε άσκημα ξεπερσέματα! «Όλα κι' όλα».

Φαντασθήτε, τώρα, ύστερα από όλα αυτά, την έκπληξη του Μενέλαου, όταν καθώς περνούσε μπροστά από ένα πρόχειρο άνδρικό ανακουφιστήριο, διέκρινε μέσα σ' αυτό μια γυναίκα! Για να είμαστε ακριβέστεροι, την γυναίκα δεν την είδε. Είδε, όμως, τ'α φουστάνια της, κι' αυτό ήταν το ίδιο.

Φωνιά, ο Μενέλαος! Μπαρούτι ή Μενέλαος! Δυναμίτις ο Μενέλαος! «Α, όχι! Ός αυτού και μη παρέκει! Γυναίκα μέσα στο άνδρικό εκείνο οικόπεδο δεν χωρούσε επ' ουδενί λόγω! Βέβαια! Έπρεπε να συλληφθῇ, να επιτιμηθῇ, να τιμωρηθῇ!

Αυτά, όμως, σκέφθηκε ο Πανταχουπαρών, δεν είναι σωστό να γίνουμε μέσα στον κόσμο. Πρέπει να σταθῶ παύσα-ρα και να τής μιλήσω ιδιαιτέρως... Για σκέψου, όμως, φίλε μου, πού καταντήσαμε... Βρέ την αθεόφοβη! Βρέ, την καρακάξα! Βρέ, τήν αδιάντροπη!

«Όσο πήγαινε τόσο και φούντωνε ο Μενέλαος. Έπί τέλους ή μοιραία ώρα έφθασε. Ο Μενέλαος διέκρινε το φουστάνι να κινείται, να προχωρή, να τον πλησιάσῃ. Και δὲν έδίστασε, έσπετάχτηκε από την κρότη του και βρέθηκε εμπρός στην αδιάντροπη γυναίκα, που κατά παράδοξον σύμπτωση έτρεφε... μύστακα πελώριων διαστάσεων.

Ο Πανταχουπαρών έθροβεθή έλαφρως. Έν τῷ μεταξύ ή... μουστακοφόρος καρακάξα, τον άπόώθησεν έλαφρως για να περάσῃ, λέγοντάς του συγγνώμης:

—Έξικιούξ μι, μίστερ...
Οι άγγλικές φούτες λείψεις φώτισαν το

αεροδυναμικό μυαλό του δαιμονίου ντέτεκτιβ. «Ω, διάολε! Είχε περιπέσει πάλι σε γκάφα άσυγγώρητη! Και, εν όλίγοις, είχε περάσει για γυναίκα έναν όγκώδη και άρειμάνιον Σκωτσέζικον περιηγητήν, ο όποιος — έπως έλλωστε και όλοι οι συμπατριώτες του — φορούσε την πατροπαράδοτη σκωτσέζικη φουστάνελλα, που προσεγγίζει κατά πολύ το σχήμα τής γυναικείας φούστας!

—Πάλι καλά που δεν έπροχώρησα περισσότερο, διελόγισθη ο Μενέλαος. Θ'α γινόταν κανένα ρεζιλίκι κι' αυτό θ'α ήτανε πολύ δυσάρεστο! Βρέ τί έπαθα!

Έπί τέλους κατώρθωσε να παρηγορηθῇ:

—Δέν πειράζει, συνεπέρανε. Η ουσία είναι ότι ή ήθική και ή καλή συμπερι-

Ο Μενέλαος άρχισε να επιτιμή τις έξόδους των καταστημάτων νεωτερισμών...

φορά δεν εξετάθησαν εις κινδύνους. Και αυτό είναι το πάν!...

—22—

Αυτό το σχέδιο το είχε συλλάβει από πολὺν καιρό, ο Μενέλαος, και συγκεκριμένως από την εποχή που οι κλοπές από μέρους γυναικῶν στα καταστήματα νεωτερισμῶν ήταν πολὺ συχνές.

—Τὸ κακό αυτό, σκέφθηκε τότε ο Μενέλαος, πρέπει να παταχθῇ άμειλίχτως. Τί πράγματα εἶν' αυτά; «Ε; Έπιτρέπεται να γίνονται αυτές οι ιστορίες και να κινδυνεύουν τόσα κοινωφελή ιδρύματα; «Α, πά, πά, πά, πά! Αυτά έπρεπε να κοπῶνε μια και καλή: Χράτς — χράτς! Βέβαια!

Γιὰ να κοπῶνε, όμως, έπρεπε να τεθῇ εις ενέργειαν κάποιο μεγαλόφωνο κώλοπο. Κι' αυτό ακριβώς άπησώλησε τον άκατάβλητο έγκέφαλο του Μενέλαου. Κόλαπα ήξερε πολλά, αλλά έπρεπε να βρῇ τὸ βολικώτερο και συγγρόνως τὸ πιὸ άποτελεσματικό.

Κατ' άρχήν σκέφθηκε να χρησιμοποιήσῃ τὸ κώλοπο τοῦ Μπουθ Τράχαναν, τοῦ αἰνιγματικῶ ντέτεκτιβ που είχε σαρώσει την συμμορία τής «Χαλύβδινης κομπότρης». Για να τ'α καταφέρῃ ο Μπουθ, άνοιξε μιαν ύπόγειο στοά κάτω από τὸ ξενοδοχείο τής «Ανταρσίας τοῦ Μπάουντν» και βγήκε στα ύπόγεια τοῦ «Αστεροσκοπείου τοῦ Γκρήνουιτς». Έπειτα, πήρε ένα υποβόριο και βομβάρδισε τις άκτές τής Μαδαγασκάρης. Συνέπεια τοῦ βομβαρδισμοῦ ήταν ο τραυματισμὸς δύο έλεφάντων και μιᾶς έλάφου, άρτι γεννηθείσης. Ο έπιτιμηχ: αυτός συνδυασμὸς έβριζε στα χέρια τοῦ αἰνιγματικῶ Μπουθ Τράχαναν όλα τ'α μέλη τής «Χαλύβδινης κομπότρης».

Τοῦ Μενέλαου τοῦ έρεσε πολὺ αυτό τὸ κώλοπο, αλλά τὸ έβρισκε λίγο δύσκολο στην εφαρμογή του. Γι' αυτό και κατέληξε ν' ακολουθήσῃ μιαν άπλουστερη μέθοδο, ή όποία συνίστατο στην παρακολούθησι των έξόδων των καταστημάτων. Παρακολουθώντας τις πελάτισσες που μπαίνόνεγιναν θ'α μπορούσε εύκολάτα, χωρίς στην άδυστη διορατικότητά του, να ανακαλύψῃ τις κλέφτρες και να τις παραδόσῃ στα χέρια τής άστυνομίας.

Τὸ μελέτησε αρκετές φορές άκόμη τὸ πρῶτον και, τελικῶς, άπεφάσισε να τὸ εφαρμόσῃ κατά κεραίαν. Καθάρισε τὸ πιστόλι του, έπηρε μιὰ ντουζίνα καινούργιους φελλούς — για κάθε ένδεχόμενον — κι' έπειτα έγκατεστάθη κοντά στην έξοδο ενός καταστήματος νεωτερισμῶν και περιμένε την παρέλασι των θυμάτων του.

Τὴν πρώτην ήμέρα, ο Μενέλαος, δεν κατάφερε τίποτα. Καμμιά ύποπτη δεν έκανε την εμφάνισί της. Τὴν δεύτερη τὸ ίδιο. Τὴν τρίτη πάλι τὸ ίδιο. Τὴν τέταρτη, όμως...

Τὴν τετάρτην ήμέρα, ο Πανταχουπαρών, άνεκάλυψε τὸ θῦμα του! Ήταν μιὰ κοντόγυντη γυναίκα που βγήκε από τὸ κατάστημα με πολλὰς προφυλάξεις, καπώντας την κοιλιὰ της που ήταν φουσκωμένη ύπὲρ τὸ δέον.

—Έπί τέλους! Ψιθύρισε ο Μενέλαος. Βοήκα μιὰ κλέφτρα. Η άθλία αυτή, έκλεψε ύφασματα και τ'α έκρυψε κάτω από τὸ φρέμα της. «Ω, τὸ τέρας! Ω, την κακούργα!

Για μιὰ στιγμή ο Μενέλαος σκέφθηκε να την συλλάβῃ επί τόπου, αλλά κατό-

Πανταχουπαρείν

ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΗΣ ΝΤΕΝΤΕΚΤΙΒ

τοῦ συνεργάτου μας κ. Δ. ΓΑΛΕΡΙΔΗ

πιν μετενόησε γιατί έπίσπθη ότι θ'α έπρεπε πάση θυσία να την παρακολουθήσῃ και να μάθῃ τὸ σπίτι της, όπου άσφαλῶς θ'α υπήρχαν και άλλα κλοπιμαία.

Ξαφνικά, όμως, έγινε κάτι που ο Μενέλαος δεν τὸ είχε προβλέψει.

Η λωποδύτρια φώναξε ένα ταξί και μπήκε μέσα.

—Συμφερά! μούγκρισε ο Πανταχουπαρών! Τὸ άθλιον αυτό πλάσμα με άντελήφθη φαίνεται και σπεύδει να εξαφανισθῇ. Δέν θ'α τὸ κατορθώσῃ, όμως! «Όχι, δέν θ'α τὸ κατορθώσῃ! Οφθαλμὸν, άντι έφθαλμοῦ και αυτοκίνητον, άντι αυτοκινήτου! Πρέπει να βρῶ ένα αυτοκίνητο...

Τὴν ίδια στιγμή, κατά σατανικὴν σύμπτωση, ένα κομπότατο αυτοκίνητο σταμάτησε εμπρός, στὸ Μενέλαο. Ο ήρως μας τὸ είδε και χωρίς να χάσῃ καιρὸ άνοιξε την πόρτα και σπρώχθηκε στὸν καναπέ, ένῳ συγγρόνως διέτασσε τὸν σωφέρ:

—Γρήγορα! Ακολουθήσε σάν άτραπὴ αυτό τὸ ταξί! Σε καθιστῶ υπεύθυνον δια πάναν άργοπορίαν.

Ο σωφέρ, παρὰ πάναν προσδοκίαν, έκάγχασε.

—Αστειεύεσθε, κύριε; είπε. Κατεδῆτε γρήγορα κάτω.

—Πῶς;

—Κατεδῆτε κάτω, λέω.

—Νά κατεδῶ;

—Βέβαια!

—Και γιατί αυτό;

—Γιατί τὸ αυτοκίνητο είναι ιδιωτικό.

—Δέν ἔχει σημασία. Πρόκειται περὶ άνωτέρας βίας.

Ο σωφέρ έλασε την ύπομονή του.

—Βρέ, κατέβα κάτω που σοῦ λέω, εἴ-σε βλοσυρῶς στὸν Μενέλαο.

—Θά μού τὸ πληρώσῃς αυτό!

—Ίσα, λοιπόν!

—Φέρετε άκεραίαν την εὐδύνην!

—Βρέ, ἔμε στὸ διάολο, μεσημεριάτικα! Κατέβα μὴ σ' άρχίσω στις γρήγορες!

Τί να κάνῃ ο δυστυχὴς ο Μενέλαος; Ανάγκη και Θεοὶ πείθονται. Κατέβηκε κακῆν — κακῶς, έπεδιέβασθη ενός πραγματικῶ ταξί και ήκολούθησε τὸν δρόμο, που θ'α έπρεπε να είχε πάρει τὸ αυτοκίνητο τής λωποδυτρίας.

—Γρήγορα, έλεγε διαρκῶς στὸν σωφέρ ο Μενέλαος.

—Γρήγορα πάω, άπαντοῦσε ο σωφέρ.

—Πιὸ γρήγορα!

—Θά μὲ πᾶνε μέσα.

—Δέν πειράζει!

—Αστειεύεσαι, κύριε; Έσένα μπορεί να μὴ σε νοιάζῃ, αλλά έμένα με κό-φτει...

—Καλά... Καλά... Πᾶψε, τώρα...

—Τί θ'α πῇ «πᾶψε»; Έχω δίκην.

—Ωραία. Έχεις δίκην.

—Τί μού λές τότε άδεν πειράζει;

—Μά συζητήσι θ'α κάνουμε τώρα;

—Έγώ φταίω, κύριε; Έσὺ μὲ πρόσ-θαλεις.

—Δέν ήθελα να σε προσβάλω, βρέ παι-δί μου. Ασε τις κουβέντες και κύττα μπροστά σου μην πέσουμε σε κανένα πε-ζοδρόμιο! Βρέ, λαχτάρα που έπαθα!

Έπί τέλους, ο σωφέρ, έδέχσε να δε-χθῇ τις εξηγήσεις τοῦ Μενέλαου ίκανο-ποιητικές, και να σταματήσῃ τὴ συζήτη-σι. Καί ξαφνικά, ο δαιμόνιος ντέτεκτιβ άφησε μιὰ κραυγὴ χαράς:

—Μπράβο!

Καθὼς έστρίψαν τὸ δρόμο, είχε διακρί-

— Δόσε μου γρήγορα τὸ κλοπιμαίο!, είπε ο Πανταχουπαρών στην λωποδύτρια.

ναι σε άπόστασι διακοσίων μέτρων τὸ ταξί τής λωποδυτρίας.

—Πρόσεχε μὴ χάσῃς άπ' τὰ μάτια σου αυτό τὸ αυτοκίνητο!, είπε ο Μενέλαος στὸν σωφέρ του.

—Ε;

—Μὴ χάσῃς τὸ αυτοκίνητο αυτό άπό τὰ μάτια σου...

—Γιατί;

—Δέν υπάρχει λόγος να τὸ μάθῃς.

—Και γιατί δεν υπάρχει, εἰ κύριε;

Βρέ, μυστήρια πράγματα! Πῶς διά-ολο, βρέθηκε αυτός ο σωφέρ γὰ να τὸν βασανίσῃ κατ' αυτόν τὸν τρόπο; Μήπως ήταν συνένοχος τής κλέφτρας και πή-γαινε να τὸ πᾶρῃ λόγια;

—Ακου, χρῆσε μου, τοῦ εξήγησε ο Μενέλαος. Δέν ἔχω καμμιά ύποχρέωσι να δίνω λογαριασμὸ στὸν καθέναν για δτι κάνω. Κατάλαβες;

—Όχι.

—Έμ, τί να σοῦ κάνω εἰγώ;

—Τί θ'α πῇ τί να μού κάνῃς; Νά μού εξηγήσῃς τί τρέχει.

—Δὲ θέλω!

—Καλά. Αυτὸς είναι άλλος λογαρια-σμός. Νά ξέρῃς, όμως, πῶς δεν είσαι κα-θόλου, μὰ καθόλου εν τάξει!

—Δέν είμαι!

—Ωραία! Τώρα συμφωνᾶμε...

Σὲ κάποια στιγμή τὸ μπροστινὸ αυτο-κίνητο σταμάτησε.

—Στάσου!, είπε κι' ο Μενέλαος στὸν σωφέρ του.

—Γιατί;

—Πάλι τὰ ίδια; Έτσι μ' άρέσει!

σει!

—Μωρέ, τί μᾶς λές;

Τέλος πάντων, ο παράξενος αυτός σωφέρ, ηῦδεν να σταθῇ κι' ο Παντα-χουπαρών πλήρως και κατέβηκε. Τὴν ίδια στιγμή ακριβῶς κατέβαινε από τὸ πρῶτο ταξί ή κλέφτρα.

—Ψψψ!, τής έκανε ο ήρως μας.

Η γυναίκα γύρισε ξαφνιασμένη.

—Μιὰ στιγμή, είπε ο Μενέλαος και

πλησίασε.

—Τί συμβαίνει, κύριε;

—Βλέπω ότι είσαι πολὺ ψύχραιμη.

—Πῶς;

—Αὐτὸ που σοῦ είπα. Δυστυχῶς, ὁ-μως, σε κανα δεν περνᾶνε αυτά. Λόσε μου γρήγορα τὸ κλοπιμαίο ύφασμα!

—Ε;

—Δόσε μου τὸ κλοπιμαίο είπα!

—Ποιὸ κλοπιμαίο;

Ο Μενέλαος εξενευρίσθη.

—Μά την πάπια μου κάνεις; Τὸ κλο-πιμαίο που ἔχεις εκεί!

Και με μιὰ μεγαλοπρεπή χειρονομία, ο ντέτεκτιβ, έδειξε τὴν κοιλιὰ τής λω-ποδυτρίας. Έκείνη αὐτὴ τὴ φορά έξωρ-γίσθη.

—Τί θέλεις, βρέ παληάνθρωπε; εώτη-σε έξω φρενῶν. Δέν ντρέπεται, βρέ πα-λητόμαρο;

—Απότότος ο ντέτεκτιβ.

—Αὐτὰ να σοῦ λείπουν, παρακαλῶ!

Δόσε μου γρήγορα τὸ κλοπιμαίο! Κατά-λαβες, τί λέω;

Η γυναίκα δεν άντεξε περισσότερο. Σήκωσε τὴν τράντα της και τὴν κατέ-φερε με ὅλη τὴ δύναμή της επάνω στὸ α-εροδυναμικὸ κεσάλι τοῦ ντέτεκτιβ, φω-νάζοντας συγγρόνως:

—Νά, για να μάθῃς να πειράζῃς μιὰ

έγγυο γυναίκα!...

Αὐτὴ ή φράσις ήταν αρκετὴ για να πείσῃ τὸν Μενέλαο ότι για πολλοστή φορά διέπραττε μιαν αξιοθρόνητη γκάφα. Τὸ κλοπιμαίο που ζητούσε από τὴν γυναί-κα ήταν τὸ παιδάκι της! Συνεπῶς, ο δαίμονς του ήταν άπολύτως δικαιολογη-μένος.

Αὐτὸ τὸ κατάλαβε καλά ο Μενέλαος Πανταχουπαρών, κι' έσυρε γρήγορα χα-ρίς να ζητήσῃ περισσώτερες εξηγήσεις.

«Αλλωστε τὸ κεφάλι του, λόγω τής εσταντίας, είχε άμμεσον ανάγκην της

κευτικῆς περιθάλψεως...

Δ. Γ.

Η ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑ ΧΩΡΙΖΕΙ

ΕΙΝΕ πλέον άπολιτως βεβαιωμένο: Η Άνναμπέλλα κι' ο Ζάν Μυρά χωρίζουν. Και οι άπειροπληθείς θαυμαστές των δυο δημοφιλών άστέρων, πού δεν μπορούν ακόμα να συλθουν από την κατάπληξή τους, άναρωτιούνται: Γιατί; Άπλουστατα, γιατί η Άνναμπέλλα προτίμησε το Χόλλυγουντ και τα δολλάρια της Γερμανίας, μη θέλοντας να μείνουν στη Γαλλία, όπως επέμενε ο Ζάν Μυρά.

Και όμως, ο Ζάν Μυρά άγαπούσε τρελλά τη γυναίκα του. Όταν το περασμένο καλοκαίρι άπεσκόταν στο Σαιν-Ραφάέλ, όπου γύριζε το «Τραγοῦδι τοῦ νησιοῦ» δέν έβλεπε την ώρα και τη στιγμή πού θάτρεχε στο τηλέφωνο, για να μιλήσει με την Άνναμπέλλα. Τί σκόλη δέν προκαλούσαν τα καθημερινά αὐτά τηλεφωνήματα των τριών επτῶν, πού στοίχιζαν 1300 φράγκα.

—Άλλό, Χόλλυγουντ; Σας μιλούν από τη Γαλλία.
—Άλλό, Ζέτ; Καλιφόρνα, έδῶ Ζάν.

Και κάθε θράδυ, επίσειράν όλoκλήρων έβδομάδων, τὸ περατλαντικό καλώδιο μετέδιδε σὴν Άνναμπέλλα τὸν έρωτα τοῦ Ζάν Μυρά.

Τί απόλαυσις για τί δεσποινίδες τοῦ τηλεφωνικοῦ κέντρου! Δέν έχαναν οὔτε λέξη από τις ζυγικές αὐτὲς συνδιαλέξεις.

Η Άνναμπέλλα, ὅμως, είχε αρχίσει ἤδη νὰ σκέπτεται τοιαῦτο. Κι' ἐνῶ ὁ Ζάν τῆς έστελλε τηλεφωνικά φιλιὰ, αὐτὴ συλλογιζόταν πῶς θὰ γλύτωνε από τὸν ένοχλητικό αὐτὸν δεσμό.

Δεσμός ένοχλητικός; Και ὅμως, όταν οἱ δυο συμπαιθεῖς καλλιτεχνάι παντρεύθηκαν στίς 4 Ὀκτωβρίου 1934, στὸ δημαρχεῖο τοῦ Σαιν-Κλοῦ, οἱ έφημερίδες αφιέρωναν στήλες ὀλόκληρες για τὸ τρυφὸ έρωτικό ρομάντο πού κατέληξε σὴν πιὸ εὐτυχὴ ένωση.

Σ' ἓνα κοινὸ ἄρθρο τοῦ έγραψαν για τοὺς θαυμαστάς τας, οἱ δυο νεόνυμφοι δέν εὔρισκαν ἄλγισ για νὰ εκφράσουν τὴν εὐτυχία τους.

—Ο Ζάν εἶνε τόσο συνυφασμένος με τὴν ὑπαρξή μου, δὴλὼν ἡ Άνναμπέλλα, ὥστε όταν τὸν πεινώ, θάρῶ πῶς ἐπαινώ τὸν ἑαυτό μου κι' όταν τὸν μαλώνω, νομίζω πῶς μαλώνω ἐμένα τὴν ἑαυτή μου. Αὐτὸ εἶνε ἡ ζωὴ μου, από τὴ δική μου ζωή!

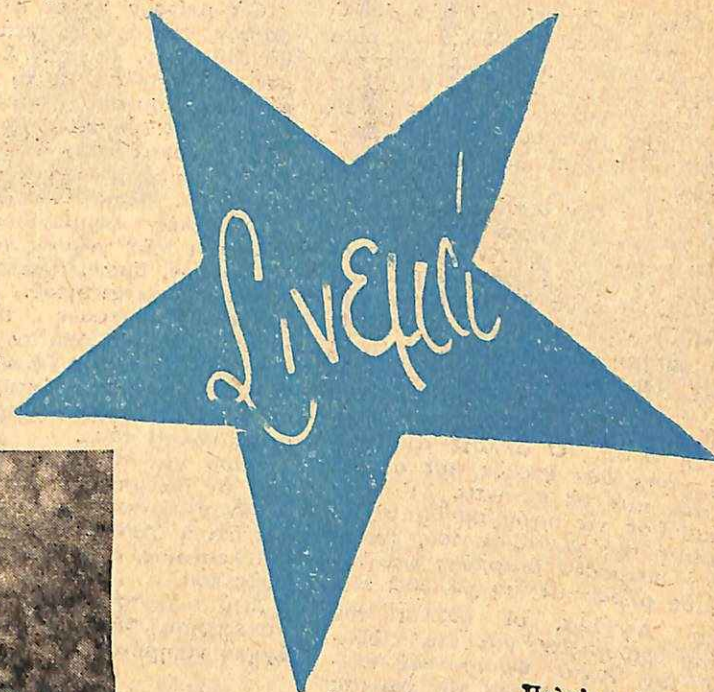
Κι' ὁ Ζάν Μυρά:
—Σας τὸ λέγω με ὅλη τὴν εὐλικρίνεια πού με χαρακτηρίζει. Δέν θρῖσκω σὴν Άνναμπέλλα οὔτε ἓνα τὸ δά ἐλάττωμα!... Ἡ Άνναμπέλλα εἶνε για ἐμένα τὸ πιὸ ἁγίον διάνοι τοῦ κόσμου. Ξέρω ὅτι θὰ ἔχεται κοντά μου ὅχι μόνο στίς εὐτυχισμένες στιγμές, ἀλλὰ καὶ στίς δυσάρεστες στιγμές.

τῆς ζωῆς μου.

Λόγια μεγάλα, πού ὅσοι γνώριζαν καλά τοὺς δυο καλλιτέχνες, δέν μπόρεσαν νὰ τὰ πιστέψουν. Εἶχαν σχηματίσει από τότε τὴν πεποίθηση, ὅτι πολὺ γρήγορα ἡ Άνναμπέλλα θ' ἀνεκάλυπτε τὴ μεγάλη διαφορά τῆς ἡλικίας πού τὴ χώριζε από τὸν Ζάν—εἴκοσι ὀλόκληρα χρόνια — καὶ θὰ έσπευδε νὰ ἔρῃ ἄλλον σύντροφο, περισσότερο νέον.

—III—

—Όταν ντεμπουτάρισε στο σινεμά, ἡ μικρὴ Σουζάννα Σαρπαντιέ ἦταν ἓνα κορίτσι δειλό, ἄσημο, ἀλλὰ πεισματάρικο καὶ φιλόδοξο. Εἶχε κατα-

Παλιές εὐτυχισμένες μέρες, πού ὁ Ζάν Μυρά θὰ τις θυμάται με νοσταλγία. Τὴν εποχὴ ἐκείνη, ἡ Άνναμπέλλα δέν είχε ακόμα γνωρίσει τὸ Χόλλυγουντ...

—Ο Άνρὺ Φόντα, τὸ δρεταννικὸ «αἰμόρ» τῆς Άνναμπέλλα, πού τὴν είχε ξετρελλάνει με τὴν ὁμορφιά καὶ τὴν γοητεία του.

λάβει από τὴν πρώτη στιγμή ὅτι για νὰ βγῇ από τὴν ἀφάνεια, θάπρεπε νὰ βάλῃ φρένο στὰ αἰσθήματα τῆς καρδιάς καὶ ν' ἀπαγορεύσει στὸν ἑαυτό της κάθε ψυχικὴ ἀδυναμία. Καὶ ἂν ὑπέκυπτε σὲ πολλὰ καπρίτσια, ἤξερε ν' ἀνακτῆσει πολὺ γρήγορα τὴν αὐτοκυριαρχία της.

Όταν ὁ Άμπέλ Γκάνς τὴ βάφτισε «Άνναμπέλλα» καὶ τῆς ἐνεπιστεύθη τὸ πρῶτο της ρόλο στὸ φιλμ «Ναπολέων», ἡ Σουζάννα Σαρπαντιέ ἦταν μόλις δεκάξι ἐτῶν. Ἀδιάφορον. Πρὶν ακόμα τελεῖωση τὸ γύρισμα τοῦ φιλμ, ἡ Άνναμπέλλα είχε κι' ὅλας συνδεθῇ με τὸν συμπρωταγωνιστὴ της Άλμπερ Ντιεντοννί, πού ἐνεσάρκωνε τὸν ρόλο τοῦ Κορσικανοῦ. Πολὺ γρήγορα, από τὴν ένωση αὐτὴ γεννήθηκε ἓνα χαριτωμένο κοριτσάκι: Ἡ Άννι. Λίγα χρόνια ἀργότερα, στὸ «Μιὰ νυχτερινὴ ράμφ», ἡ Άνναμπέλλα είχε για παρτεναῖρ τῆς τὸν Άλμπερ Πρεζάν. Ἦταν ἡ ἐποχὴ

πού ὁ συμπαιθεῖς ζέν πρεμιέ είχε ἀρχίσει νὰ γίνεται γνωστός. Ἦταν νέος, γοητευτικός, έξυπνος, σπιρτόζος. Ἦταν καὶ παντρεμένος. Για χαιτήρι τῆς Άνναμπέλλας, ἠγκατέλειψε τὴ γυναίκα του κι' ὕστερα χώρισε. Ἡ Άνναμπέλλα τὸν ξεγελοῦσε διαρκῶς, λέγοντάς του ὅτι θὰ τὸν παντρευόταν.

Καὶ νὰ πού μιὰ μέρα, ἡ Άνναμπέλλα ἐρέθηκε σὲ τὸ πλευρὸ τοῦ Ζάν Μυρά. Τοὺς εἶχαν ἐμπιστευθῇ τοὺς δυο πῶτους ρόλους τοῦ «Παρὶ—Μεντι-

Τάυρον Πάουερ, ὁ Ἀμερικανὸς ζέν πρεμιέ πού λέγεται, ὅτι θὰ παντρευθῇ τὴν Άνναμπέλλα...

τερρανε». Ο Ζάν Μυρά την εποχή εκείνη θριασκόταν στο ζενίθ της καλ λιτενικής του ακμής. Περνούσε για άσυναγωνιστος. Η Άνναμπέλλα δεν μπόρεσε να του αντίσταση. Έρωτας. Γάμος. Μιά εύτυχια που έκανε πολλούς και πολλές να σκάσουν. Ωστόσο...

Η εύτυχια δεν διαρκεί, λέγει ένα παλιό τραγούδι θιεννέζικης όπερέτας. Τη μέρα που η Άνναμπέλλα υπέγραψε το πρώτο της συμβόλαιο με το Χόλλυγουντ, ο Ζάν Μυρά άρχισε να χάνει τη γυναίκα του. Η πρώτην άσπην Σουζάννα Σαρπαντιέ γινόταν τώρα θεντέττα διεθνούς φήμης. Ταυτόχρονας, το άστρο του Ζάν Μυρά είχε άρχισει να κλίνει προς τη δύση. Ο άλλοτε άκατανίκητος γόης δεν έπαιζε πια συχνά. Πλησίαζε πια τα πενήντα. Κι' ενώ προσπαθούσε να παρηγορηθί με τη συντροφιά της γυναίκας του, εκείνη του ξεγλυστρουσε διαρκώς, φεύγοντας κάθε μέρα και πιο μακριά του.

Στην Αγγλία, οι κύκλοι του στούντιο ψιθύριζαν για ένα ειδήλιο με τον Άνρϋ Γόντα, που πλέχθηκε κατά το γύρισμα της ταινίας «Ο μοιραίος κόλπος».

Στην Αμερική, οι καλώς πληροφορημένοι μιλούν για τον σύνδεσμο της Άνναμπέλλας με τον διασημότερο των συγχρόνων ζεν πρεμιέ, τον νεαρώτατον Γάυρον Πάουερ, που συμπρωταγωνίστησε μαζί της, ως Φερδινανδος ντε Λεσούξ, στο φιλμ «Σουέξ». Έχει, λοιπόν, απόφαση ή μικροκαμωμένη αυτή θεντέττα να κατακτήσει όλους τους παρτεναίρ της;

Τον περασμένο χρόνο, ο Ζάν Μυρά επιχείρησε ένα τελευταίο διάθημα. Πήγε στο Χόλλυγουντ.

Στο ταξίδι μου αυτό, έκμυστηρεύθηκε σ' ένα φίλο του, στηρίζω όλες μου τις ελπίδες.

Απογοήτευσις! Η συνάντησις του Ζάν Μυρά με τη γυναίκα του στην Αμερική, μεγάλωσε ακόμα πιο πολύ το χάσμα που τους χώριζε. Για να παρηγορηθί, ο Ζάν Μυρά άεπεχείρησε ιόν γύρο του κόσμου.

Όταν ρωτούν την Άνναμπέλλα τί παράπονα έχει κατά του Ζάν Μυρά, απαντάει χαμογελώντας, ότι ο Ζάν είνε ένας χαριτωμένος σύντροφος. Είνε, όμως, γνωστόν εξ άλλου, ότι τον κατηγορεί στους στενούς της φίλους, για πολλούς λόγους. Τον άποκαλεί λαίμαργον και μπεκρή. Έτσι, όποτε κάθονται στο τραπέζι να φάνε, άρχίζουν τη γκρίνια!

Ο Μυρά — κι' αυτό είνε αλήθεια — ζηλεύει τρομερά τη γυναίκα του και είνε πολύ εύερέθιστος. Η Άνναμπέλλα που κατέκτησε τη δόξα και παίρνει για κάθε της φιλμ 700.000 φράγκα, έννοει να είνε τελείως άνεξάρτητη. Δεν άνέχεται ούτε τη σκέψη άκόμη ότι ο άνδρας της θα έγκασίτατο στο Χόλλυγουντ, κοντά της.

Υπ' αυτούς τους όρους, η σύγκρουσις ήταν αναπόφευκτη. Και πρό τριών εβδομάδων, οι δυο καλλιτέχναι άνήγγειλλαν επίσημως την άπόφασή τους να χωρίσουν. Τέσσερα χρόνια άκριβώς, μετά τον γάμο τους.

Θά μείνουν καλοί φίλοι; Το δε-βαισιν, τουλάχιστον και οι δυο. Θά ξαναϊδωθούν, όμως; Σε λίγες μέρες, μόλις τελειώσει το γύρισμα του «Ξενοδοχείου του Βορρά», η Άνναμπέλλα θά επιστρέψι στο Χόλλυγουντ, κοντά στον Γάυρον Πάουερ, που την περιμένει για ένα καινούργιο φίλμ. Ωρισμένες, άλλωστε, αμερικανικές έφημερίδες άναγγέλλουν και τους γάμους των. Ο ωραίος Γάυρον, όμως, έχει τη φήμη επικινδύνου κατακτητού. Δεν έγκατέλειψε διαδοχικώς τη Λωρέττα Γιούγκ — στην όποιαν όφειλει τάντα —, τη Σόνια Έννι, και τελευταίως την Ζανέτ Γκαϊντορ; Είνε πολύ ικανός να συνεχίση τά άσχημα αυτά κόλπα του...

Όσο για τον Ζάν Μυρά, ζητημα είνε αν θά μωρέσει να παρηγορηθί μ' έναν καινούργιον έρωτα. Φαίνεται ότι η Άνναμπέλλα θά μείνη ως ο τελευταίος, ο μεγάλος έρωτας της ζωής του.

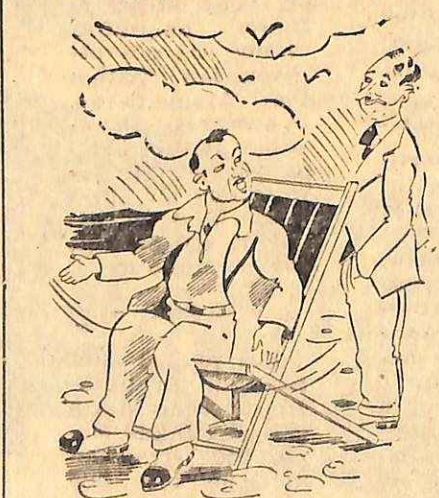
Στο τελευταίο αυτό μάτς για την κατάκτηση της εύτυχίας, αυτός έγινε νικημένος...

ΡΟΛΑΝ ΜΙΛΙΕΒΥ

ΜΑΘΗΜΑ ΙΠΠΑΣΙΑΣ

Ο καθηγητής της ιππασίας. Δεν υπάρχει λόγος να ανέβητε πάλι στο άλογο. Το μάθημά σας ε-τελείωσε σήμερα...

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΑΦΗΓΗΣΙΣ

— Έξυπνα βλέπω καινού, άκούω θόρυβο, και αν φαντάζεσαι, τί να δώ;... — Σίγουρα ν' άρεται ή πεθερά σου!

Έξυπνα 50%

Η ΜΑΜΑ (κατακόκκινη από θυμό). — Πώς ύπόφερες να σε φιλήση αυτός ο αδιάκριτος;

Η δīs ΛΟΥΛΟΥ. — Μά ξέν ύπέφερα διόλου, μαμά!

—EE—

— Έγώ όταν πρόκειται να πέσα στην θάλασσα για να κολυμπήσω τρώω άφθονο σκόρδο;

— Γιατί αυτό;

— Για να μη με φάνε τὰ σκυλόφαρκα!

—EE—

Ο λογίας κάνει θεωρία και κατόπι ρωτά έναν νεοσύλλεκτο:

— Πές μου έσύ Κουφάμουαλε τί είνε σκοπός;

— Ένας σικάνδελος κύρ λογία που τον βάζουν οι άλλοι συνάδελφο να φυλάη στην πόρτα του θαλάμου για να μάς ειδοποιή όταν θά έρχεσθε

—EE—

— Για κύττα αυτόν εκεί; Τά γένειο του είνε κατάλευκα, ένφ τὰ μαλλιά του είνε άκόμη μαύρα.

— Φαίνεται ότι εργάζεται περισσότερο με την μασέλα του παρά με το μυαλό του!

—EE—

Η κυρία στον κύριο που παραμερίζει φοβισμένος:

— Μην τρομάζετε κύριε, το σκυλάκι μου είνε πολύ ήσυχο, κι' έπειτα, όπως βλέπετε φοράει φλιματζο.

— Αυτό ναι, άλλ' όχι και οι φύλλοι του!...

—EE—

Ο κύριος Μενέλαος, θέλει να άπο-χαιρετίση κι' αυτός με λίγα λόγια στην έκκλησις τον φίλο του που πέθανε. Είνε δυο λιγάκι μεθυσμένος και γι' αυτό άρχίζει:

— Άγαπητέ μου φίλε... νιάσου...

Κοιμάζει λίγο και ξαναλέγει:

— Άγαπητέ μου φίλε, ώρα καλή.

Και ύστερα από μικρή παύση προσ-θέτει:

— Και μην ξεχάσης να μου χαιρετίσης τους δικούς σου!...

—EE—

Ένας κύριος, περιμένει κάτω από την σκεπή ενός καφεinelου να πάψη ή βροχή. Μαζί του έχουν καταφύγει στο ίδιο μέρος κι' άλλα πρόσωπα. Ξαφνικά βλέπει να θγαίνη από το καφενείο ένας δεύτερος κύριος κρατώντας μία όμβρέλλα. Ο πρώτος κύριος τον παίρνει για κάποιον φίλο του και θέλοντας να του κάνει ένα άστείο, πάει από πίσω του και κτυπώντας τον στην πλάτη του λέει:

— Παρντόν, κύριε, αλλά ή όμπρέλλα αυτή είνε δική μου!

Και ο άλλος συγχισμένος:

— Ω! με συγχωρείτε, κύριε, νόμισα πως ήταν ή δική μου...

PAPA

Ένα διήγημα του Φρ. Μπουτέ

Ο κλητήρας έμπηκε στο γραφείο του Διευθυντού της Τραπεζής κι. Μπλανσερύ, και του έδωσε ένα μπλιέτο.

Ο κ. Μπλανσερύ το έπηρε και διά-βασε: «Βίκτωρ Μαλλάρ».

— Άς περάση ο κύριος... είπες στον κλητήρα.

Και προχώρησε ως την πόρτα για να ύποδεχθί τον ξένο του.

— Άγαπητέ μου Μαλλάρ, του είπες μόλις τον είδες, τί ευχάριστη έκπληξις είνε αυτή; Πόσα χρόνια έχουμε να ιδωθούμε;

— Κι' εγώ είμαι ευχαριστημένος που σε ξαναβλέπω, Μπλανσερύ. Δεν έχεις αλλάξει, ξέρεις, καθόλου.

— Ούτε σι!

Πράγματι.

— Αν κι' είχαν περάσει τὰ τριανταπέντε, ξανάδρισκες ο ένας τον άλλον όπως τον είχε άφίσει πριν από έξη χρόνια. Ο Μπλανσερύ ήταν πάντα λεπτός, ξανθός, κομψότατος, και φαίνόταν νεώτερος από τον Μαλλάρ, που είχε ένα πρόσωπο σοβαρό και κάπως κουρασμένο.

— Πάντα στην επαρχία, λοιπόν, έ; είπες ο Μπλανσερύ. Η επιστήμη σου σ' έχει άπορροφήσει τελείως βλέπω... Είσαι ευχαριστημένος από το χημικό σου εργοστάσιο;

— Έ, βέβαια. Έσύ, από την Τράπεζά σου;

— Δεν έχω λόγους να παραπονιέμαι. Καί, δέ μου λές, παντρεύτηκες;

— Ά, όχι. Δεν έφροντίσα, άλλωστε, να παντρευθώ. Η εργασία μου μ' έχει άπορροφήσει, όπως είπες.

— Πάντοτε ήσουν εργατικός. Όταν περνούσα να σε πάρω, το βράδυ, να βγούμε μαζί έξω, είχες, θυμάμαι, πάντοτε δουλειά... Κι' από πότε είσαι εδώ;

— Από προχθές. Θά μείνω καμιά δεκαπενταριά μέρες.

— Θυμάσαι. Αυτές τις δεκαπέντε μέρες, άγαπητέ μου, θά βλέπαμε ταχυτικά. Έννοώ να σε μυσήσω στα μυστήρια της Παρισινής ζωής. Απόψε το βράδυ κιόλας θά δειννήσουμε μαζί, και κατόπιν θά πάμε στα καμπαρέ της Μονμάρτης. Ναι, ναι, δεν σηκώνω δεύτερη κουβέντα!

— Είσαι πολύ ευγενικός, μά...

— Δεν υπάρχει κανένα «μά». Σύμφωνοι, λοιπόν. Την σοβαρότητά σου θά την ξαναβοήθω όταν γυρίσης στην επαρχία σου!

— Είσαι ο ίδιος πάντα, είπεν ο Μαλλάρ γελώντας.

— Ο ίδιος βέβαια, και περηφανεύομαι γι' αυτό! άπήντησεν ο Μπλανσερύ γελώντας κι' αυτός. Μου άρέσει ή ζωή, ή χαρά, το γλέντι...

—EE—

Αφού πήραν το όρεκτικό τους σ' ένα

μπάρ των Σαϊζ-Ελουζέ, έδεί-πνησαν κι' έπειτα τράβηξαν σ' ένα νυκτερινό κέντρο της Πλάς Πιγκάλ. Κατόπιν έφυγαν απ' αυτό και πήγαν σ' άλλο. Ο Μαλλάρ, τον όποιον είχαν ζωρέψει τα κοκταίηλ και τὰ κρασιά, άρχισε να του άρέσει ή ζωή όπως την έννοιωθε ο Μπλανσερύ, και τον εθόμαζε μάλιστα για την οικειότητα με την όποιαν του μιλούσαν οι διάφορες φτειασιδωμένες γυναίκες των κέντρων απ' τὰ όποια περνούσαν.

— Καί... και δέ μου λές... Είνε φιλενάδες σου όλες αυτές; τον ρώτησε.

— Τί; Άν είνε;... Ά, όχι! Όχι, δεν είνε φιλενάδες μου όπως έννοεις. Φιλενάδα έχω μία μονάχα, μία άρτίστα του κινηματογράφου, την Έμελιν Κρε-σού. Έπειδή όμως τώρα αγυρίζει» μία ταινία, είμαι κάπως έλεύθερος κι' έπω-φελούμαι, όπως βλέπεις, για να γλεντώ.

— Όλες αυτές οι μικρούλες είνε χωρίς σημασία... Νά, για δες αυτήν που μπήκε τώρα. Είνε ή πιο παλαιά απ' όλες.

— Ά! Ξέρεις να γλεντάη, αυτή, τη ζωή της. Θά σου την συστήσω...

— Ω, γιατί;... διεμαρτυρήθη ο Μαλλάρ, με ύψος δειλιασμένο.

Ο Μπλανσερύ όμως είχε ήδη κάνει νόημα να πλησιάση σε μία νέα ξεσκού-φωτη, με μαύρα μαλλιά όντοουλισμένα, μ' ένα όμορφο μουτράκι φτειασιδωμένο υπερβολικά, και που το τολμηρότατο ντεκολτέ της εξαφανιζόταν κάτω από τὰ πολύχρωμα γυάλινα κολλιέ.

— Ραρά, είπεν ο κ. Μπλανσερύ όταν ή νέα έπλησιασε, σου παρουσιάζω τον φίλο μου Βίκτωρα, ο όποιος θέλει πολύ να σε γνωρίση.

— Καλησπέρα, Βίκτωρ, είπες με οικειότητα ή Ραρά και καθίσε ανάμεσα στους δυο τους.

Δεν τους έγκατέλειψε πια. Από τη Μονμάρτη έτράβηξαν στο Μονπαρνάς όπου ή Ραρά τραγούδησε σκαρφαλωμένη επάνω σ' ένα τραπέζι. Από κει πήγαν σ' ένα άλλο καμπαρέ όπου έσουπάρισαν.

Ο Μαλλάρ έλόνει και ξεμυδίαζε πε-ρισσότερο, και ο κ. Μπλανσερύ παατη-ρούσε ότι ο σοβαρός του φίλος έδειγνε μεγάλο ενδιαφέρον για την Ραρά, όπως άλλωστε και ή Ραρά γι' αυτόν.

Κατά τις δύο, ο κ. Μπλανσερύ, άφου έπληρωσε, σηκώθηκε να φύγη.

— Από τώρα, διεμαρτυρήθη ο Μαλλάρ.

— Έσύ, μείνε αν θέλεις, είπεν ο Μπλανσερύ χαμογελώντας πονηρά. Έγώ πρέ-πει να ξυπνήσω πρωϊ αύριο. Έλα να με δής τ' απόγευμα κατά τις δ.

— Άπό ευτυχία;... Ηταν πραγματικά λαι-πών... Όποτε δέ λυπάσαι που...

— Που άφισα την παλιά μου ζωή;... Ω, αν ξέρατε πόσο έπλησιασε και το ε-πλησίασε. Χάρη σας βρήκα!

— Την ευτυχία;... Πραγματικά λαι-πών... Όποτε δέ λυπάσαι που...

— Που άφισα την παλιά μου ζωή;... Ω, αν ξέρατε πόσο έπλησιασε και το ε-πλησίασε. Χάρη σας βρήκα!

— Την ευτυχία;... Πραγματικά λαι-πών... Όποτε δέ λυπάσαι που...

— Που άφισα την παλιά μου ζωή;... Ω, αν ξέρατε πόσο έπλησιασε και το ε-πλησίασε. Χάρη σας βρήκα!

— Την ευτυχία;... Πραγματικά λαι-πών... Όποτε δέ λυπάσαι που...

Ο Μαλλάρ φάνηκε κάπως στενοχω-ρημένος.

— Ω, πολύ καλά... Μου διηγήθηκε τη ζωή της. Είνε πολύ καλής οικογε-νείας, ξέρεις, αλλά άτύχησε. Την λένε Έρριέττα... Την συνόδευσε με ταξί στο σπίτι της και γύρισε κατόπιν στο ξενο-δοχείο μου.

— Ά! είπες με έκπληξη ο Μπλανσερύ.

— Απόψε, φυσικά, θά σου κάνω ε-γώ το τραπέζι. Έκάλεσα κι' αυτήν...

Το βράδυ, πράγματι, επανέλαθαν την διασκεδαστική τους περιόδια στα διάφο-ρα νυκτερινά κέντρα. Κι' από τότε... ο Μπλανσερύ δεν ξαναείδε τον Μαλλάρ.

Στην αρχή, ο τραπεζίτης δεν έδωσε μεγάλη σημασία σ' αυτό. Όταν όμως έ-μαθε ότι ο Μαλλάρ έφυγε για την επαρ-χία του, κι' ότι και ή Ραρά είχε έξα-φανισθί από το ξενοδοχείον της, άνησύ-χησε. Αισθάνθηκε τύψεις...

— Έπειτα όμως γέλασε.

— Φαντάζομαι πως θά φανή στους έ-παρχιώτες, με τὰ φτειασιδία της και με τὰ κολλιέ της! σκέφθηκε.

—EE—

Υστερ' από μερικούς μήνες ο Μπλαν-σερύ έτυχε να περνά, για κάποια υπόθα-σή του, από την πόλη όπου έμενε ο Μαλλάρ.

Η πρώτη του σκέψη ήταν να πάη να τον επισκευθί στο σπίτι του.

Ο Μαλλάρ τον έδέχθηκε με άνυπό-κριτη χαρά.

— Παντρεύθηκε, ξέρεις... του είπε. Πήρα μία γυναίκα θανασιόα, που είνε συγγενός και πρώτης τάξεως νοικοκυ-ρά. Ά! Είμαι πολύ ευτυχής...

Την ίδια στιγμή ή πόρτα άνοιξε και παρουσιάσθηκε μία νέα γυναίκα. Ο κ. Μπλανσερύ πρόμαζε να την άναγνωρίση.

Ήταν ή Ραρά... μία Ραρά όμως χωρίς φτειασιδία, με σοβαρότατο ύψος, ντυμένη άυστηρότατα...

— Μπλανσερύ, είπεν ο Μαλλάρ, σου παρουσιάζω τη γυναίκα μου.

Ο Μπλανσερύ υπεκλίθη και της φί-λησε το χέρι.

Κάποια στιγμή, ώστόσο, που έμειναν μόνοι, ή νέα τον έπλησιασε και του εί-πε:

— Σας ευχαριστώ. Χάρη σας βρήκα!

— Την ευτυχία;... Πραγματικά λαι-πών... Όποτε δέ λυπάσαι που...

— Που άφισα την παλιά μου ζωή;... Ω, αν ξέρατε πόσο έπλησιασε και το ε-πλησίασε. Χάρη σας βρήκα!

— Την ευτυχία;... Πραγματικά λαι-πών... Όποτε δέ λυπάσαι που...

— Που άφισα την παλιά μου ζωή;... Ω, αν ξέρατε πόσο έπλησιασε και το ε-πλησίασε. Χάρη σας βρήκα!

— Την ευτυχία;... Πραγματικά λαι-πών... Όποτε δέ λυπάσαι που...

— Που άφισα την παλιά μου ζωή;... Ω, αν ξέρατε πόσο έπλησιασε και το ε-πλησίασε. Χάρη σας βρήκα!

— Την ευτυχία;... Πραγματικά λαι-πών... Όποτε δέ λυπάσαι που...

— Που άφισα την παλιά μου ζωή;... Ω, αν ξέρατε πόσο έπλησιασε και το ε-πλησίασε. Χάρη σας βρήκα!

— Την ευτυχία;... Πραγματικά λαι-πών... Όποτε δέ λυπάσαι που...

— Που άφισα την παλιά μου ζωή;... Ω, αν ξέρατε πόσο έπλησιασε και το ε-πλησίασε. Χάρη σας βρήκα!

— Την ευτυχία;... Πραγματικά λαι-πών... Όποτε δέ λυπάσαι που...

ΦΡ. ΜΠΟΥΤΕ

Γεώργιος Μπιζές

Ἡ ἑκατονταετηρὶς ἐνὸς
μεγάλου μουσουργοῦ

Η ΚΑΡΜΕΝ

καὶ ὁ συνθέτης της

νη, στὴν ὁποῖαν ἀφιέρωνε ὅλους τοὺς μόχθους του, ὅλες τὶς προσπάθειές του, ὅλες τὶς νύχτες τῆς ἀγρυπνίας του καὶ ἡ ἀγαπημένη του γυναίκα, ἡ Γενεβιέβη Χαλεβύ, ἡ κόρη ἐνὸς καθηγητοῦ του, τὴν ὁποῖαν εἶχε παντρευτῇ στὰ 1869, καὶ ἡ ὁποία εἶχε νοιώσει ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή τὴν μουσικὴ μεγαλοφυΐα τοῦ συζύγου της.

ἀπὸ τὰ ἡφαιστειώδη στήθη του.

Κι' ἀρχισε νὰ γράφει τὰ μουσικὰ του ἔργα. Πρῶγμα παράξενο! Ἐνῶ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν εἶχε πᾶν οὐτε μιά φορά στὴν Ἰσπανία, κατ' ἄρθε νὰ βάλῃ μέσα στὶς νότες του ὅλο τὸν ἥλιο κι' ὅλο τὸ ἄρωμα τῆς Ἀνδαλουσίας. Ἡ παρτισιδὸν τῆς Κάρμεν ξεχειλίζει τόσο πολὺ ἀπὸ τοπικὸ χρώμα, ὥστε νὰ θεωρηθῇ ὡς πρότυπο ἰσπανικῆς μουσικῆς. Ἀρκεῖ νὰ σημειωθῇ ὅτι καὶ σ' αὐτὴν ἀκόμα τὴν Ἰσπανία, ἡ περίφημη ἀρία τοῦ Τορεαντόρ, πού εἶνε πιὸ ἰσπανικὴ κι' ἀπὸ τὸν πιὸ νήσιον ἰσπανικὸ σκοπὸ, παίζεται πάντοτε στὶς ἀρένες, τὴν ὥρα πού μπαίνουν μέσα οἱ ταυρομάχοι.

— 37 —

Ἡ πρώτη τῆς Κάρμεν δόθηκε στὶς 3 Μαρτίου 1875. Ἡ Ὁπερά-Κομικ ἦταν ἀσφυκτικὰ γεμάτη. Εἶχε γίνει πολὺς λόγος γιὰ τὸ ἐτοιμαζόμενο ἔργο καὶ τὸ κοινὸ ἀγωνιοῦσε νὰ μάθῃ τί ἦταν τέλος πάντων αὐτὸ τὸ νέο μελόδραμα.

Ἡ πρώτη πράξη, σὰν πιὸ ἀνώδυνος πού ἦταν, ἐγίνε μετὰ μεγάλη εὐμένεια δεκτὴ. Τὸ χαριτωμένο καὶ εὐγενικὸ πρόσωπο τῆς Μικαέλας, τῆς ἀγνῆς μνηστῆς τοῦ Δὸν Ζοζέ, πού βρισκόταν μέσα στὸ πατροπαράδοτο πλαίσιο τῶν μελοδραματικῶν ἡρώιδων, συνεκέντρωσε ὅλες τὶς συμπάθειες. Στὴ δεύτερη ὁμως πράξη, οἱ θεαταὶ ἀρχισαν ν' ἀνταλλάσσουν βλέμματα δυσφορίας. Ἡ κόρη αὐτῆς μετὰ τὴν κακὴ ζωὴ πού προκαλεῖ κυνικά τοὺς ἄνδρες, τοὺς σοκάρει. Ὁ ἀξιωματικὸς αὐτὸς πού κυλιέται γιὰ τὸν ἔρωτα μὴ ἀνιάρας ὁμορφῆς... Οἱ βλοσυροὶ αὐτοὶ λησταὶ πού δὲν ἔχουν τίποτα τὸ κοινὸν μετὰ τοὺς ληστές τῆς ὁπέρετας... Ὁ Πῶς ἐτόλμησαν νὰ παίξουν ἕνα τέτοιο ἔργο στὴν Ὁπερά-Κομικ, ὅπου οἱ μητέρες ὠδηγοῦσαν τὰ κορίτσια τους, γιὰ νὰ συγκινήθουν μετὰ τὶς περιπέτειες τῆς Μινιόν; Ἡ Κάρμεν αὐτὴ ἦταν ἕνα τρομερὸ σκάνδαλο!

Καὶ ἡ παράσταση συνεχίσθηκε μετὰ σὲ μιά ἀτμόσφαιρα βαρεῖας σιγῆς, μπροστὰ σὲ γαῖλη σφιγμένα, σὲ ρουθούνια πού ἀνοιγόκλειναν ἀπὸ κοχλάζουσας σεμνοφυΐας, σὲ αὐτιά, πού δέγονταν δυσάρεστα τὴ ζωὴ μουσικῆ, σὲ γαντοφορεμένα γέλια, πού ἐπαίξαν νευρικὰ μετὰ τὶς γιγες γιὰ νὰ μὴ χειροκροτήσουν.

Ὁ Μπουζέ καὶ οἱ λιμπρεττίστες ἐπέστρεψαν στὰ σπῆτια τους σιωπηλοὶ, κυρτωμένοι ἀπὸ τὴν ἀπελπισία πού τοὺς προκάλεσε τὸ ναυάνιο τῶν πιὸ ζωηρῶν τοὺς ἐλπίδων. Ὁ συνθέτης πού εἶχε πᾶν ὑπερόγκωτον ἀπὸ τὶς πολὺμηνες πρόβες, δὲν βοήθη παρηγοριά παρὰ μονάχα στὴ γυναίκα του, στὸν καθηγητὰ του, σὲ μερικὸς φίλους του καὶ σὲ λίγους νεαροὺς μουσικοὺς, πού εἶχαν ἐνθουσι-

ασθῇ ἀπὸ τὸ στυλ καὶ τὸ χρώμα τοῦ ἔργου. Ἡ κριτικὴ ὑπῆρξε αὐστηρὴ, ἀνόντη, ἀποβαρυντικὴ. Ἡ ἀλλέγρια καὶ γλυκεῖα μουσικὴ τῆς Κάρμεν μετὰ τὸν παλλόμενον δυναμισμό της γαρχακτηρίσθηκε ὡς «σκοτεινὴ καὶ ἀνιάρη». Οἱ πιὸ ἐπικριτεῖς ἀνεγνώρισαν, ὅτι τὸ ἔργον τοῦ Μπιζέ ἐκλείνει μέσα του καὶ «μερικὰ ὠραία κομμάτια, τὰ ὁποῖα ὁμως ἡ παραδοξότης τοῦ θέματος τὰ εἶχε καταστήσει ἀκατάλληλα».

Ὡστόσο, παρ' ὅλη αὐτὴ τὴ δυσμενὴ ὑποδοχὴ, ἡ Κάρμεν, σὰν ἀτίθασση καὶ ἀνυπότακτη κόρη πού ἦταν, δὲν λύγισε. Καὶ οἱ παραστάσεις ἐσυνεχίσθησαν. Μετὰ τοὺς ὀκτὼ καὶ τοὺς κριτικούς, ἦρθε τὸ εὐρὸ κοινόν, πού κατάλαβε ἀμέσως τὶς ὁμορφίες τοῦ ἔργου. Καὶ σιγά-σιγά ἡ Κάρμεν ἐπεβλήθη.

Ὁ ρόλος, ὁ «φριχτὸς αὐτὸς ρόλος» εἶχε ἀνατεθῇ σὲ μιά καλλιτέχνηδα σπανίου ταλάντου: Στὴν κυρία Γκαλλί-Μαριέ, ἡ ὁποία εἶχε τὸ θάρρος νὰ ἐνσαρκώσῃ τὴν ἡρώίδα τοῦ ἔργου ὅπως ἀκριβῶς τὴν ἐννοοῦσαν ὁ Μεριέ καὶ ὁ Μπιζέ, χωρὶς νὰ κἀνῃ τὴν παραμικρὴ ὑποχώρηση στὸ συμβατικὸ νοῦστο τοῦ κοινού. Ντύθηκε σὰν τὶς γορεῦτριες τῆς Κορδοῦνης καὶ πῆρε ὅλο τὸ προκλητικὸ ἐκείνου ὕφους πού χαρακτηρίζει ὠρὶσμένες γυναῖκες, γεννημένες γιὰ νὰ σαγηνεύουν καὶ νὰ καταστρέφουν τοὺς ἄνδρες. Καὶ οἱ παραστάσεις ἐσυνεχίσθησαν μετὰ αὐξοῦσα ἐπιτυχία, πού κατέληξε σὲ θρίαμβο!

Ὁ Μπιζέ ὁμως δὲν πρόλαβε νὰ γάρῃ τὸν θρίαμβό του. Τὴ βραδυὰ τῆς 35ης παραστάσεως τῆς Κάρμεν, στὶς 2 Ἰουνίου 1875, πέθανε ἀπὸ συγκοπή τῆς καρδιάς, σὲ ἡλικία 36 ἐτῶν!

ΜΙΡΕ-Ι.Γ ΜΠΡΟΣΕ

Γενεβιέβη Μπιζέ

Ὁ ἐτήσιος ἐθνικὸς ἔρανος τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ

Τὸ ἔργον τῆς μεγάλης αὐτῆς ὁργανώσεως

Ὁ Ἑλληνικὸς Ἐρυθρὸς Σταυρὸς, ἡ κοινωνικὴ αὐτὴ ὁργάνωσις πού ἀπὸ ἐτῶν ἐξυπηρετεῖ κατὰ τὸν ἀποτελεσματικώτερον τρόπον τὸν τόπον μας, ἀπευθύνεται καὶ πάλιν ἐφέτος εἰς τοὺς Ἀθηναίους, διὰ νὰ ζητήσῃ τὴν οικονομικὴν τὴν ἐνίσχυσιν εἰς τὸ μέγα ἔργον του. Ἡ ἐπιτυχία τοῦ ἐράνου εἶναι ἐκ τῶν προτέρων ἐξησφαλίσμενη καὶ συνεπῶς περιτεύει κάθε σύστασις ἐπὶ αὐτοῦ. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ, ὁμως, δὲν θὰ ἦτο ἀσκοπὸν νὰ ἀναφερθῇ κανεὶς, ἐν γενικαῖς γραμμαῖς, εἰς τὰ κυριώτερα σημεῖα τοῦ ἔργου τοῦ Ε. Ε. Σ.

Τὴν βᾶσιν ὅλης τῆς ὁργανώσεώς του καὶ τὸν μοχλὸν ὅλης τῆς νοσοκομειακῆς πολιτικῆς τῆς Κυβερνήσεως ἀποτελεῖ ἀναντιρρήτως ἡ ἀπὸ τοῦ 1924 ἰδρυθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ ἀνωτέρα Σχολὴ Νοσοκόμων καὶ τὸ κατόπιν ἀνεγερθὲν παρ' αὐτοῦ Νοσοκομεῖον Ἐκπαιδευσεως, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ Ἐρυθρὸς τῆς Προνοίας κ. Κοριζῆς ἐχορήγησεν τὰ μέσα ν' ἀνεγείρῃ καὶ νέον μέγα Περίπτερον 240 κλινῶν μετὰ συγχρονισμένης Πολυκλινικῆς καὶ ἡ ἀνέγερσις τούτου ἤρριξεν ἤδη.

Πρὸ 8 ἐτῶν ὁ Ἐρυθρὸς Σταυρὸς παρέλαβε παρὰ τοῦ Συλλόγου «Ὁ Σωτήρ» ἕνα κοινότατον ἱατρικὸν παρεῶν τὰς πρώτας βοηθείας εἰς τοὺς προσερχομένους, μεθ' ὅλας δὲ τὰ δυσκολίας καὶ τὴν ἀπόλυτον ἀνεπάρκειαν τοῦ χώρου, ὠργάνωσεν ἐν αὐτῷ πλήρη καὶ συγχρονισμένον Σταθμὸν Ἀγνῶν Βοηθειῶν.

Ἡ σπουδαιότης τοῦ ἔργου καὶ ἡ θεραπεία μῆς τὸσον μεγάλης κοινωνικῆς ἀνάγκης δὲν διέφυγε τὴν μέριμναν τοῦ Ἐρυθροῦ τῆς Προνοίας κ. Κοριζῆς, ὅστις εὐθὺς ἀμέσως ἀνέθεσεν εἰς τὸν Ἐρυθρὸν Σταυρὸν ν' ἀνεγείρῃ κατὰλληλον ἀνάλογον τῶν τεροστίων ἀναγκῶν τῆς πόλεως καὶ συγχρονισμένον.

Μετὰ τὴν βοήθειαν τοῦ Ἐρυθροῦ τῆς Προνοίας κ. Κοριζῆς ὁ Ε. Ε. Σ. ἀνέγειρε εἰς τὴν Βούλαν καὶ 2 νέα Περίπτερα 200 κλινῶν.

Ἐξ ἄλλου, ὑπὲρ τὰς 10.000 παιδικὰ ἐχουν ἤδη ἐμβολιασθῇ μετὰ ἀντιφυματικὸν ἐμβόλιον καὶ ἤρριξεν ἤδη ἐφαρμοζόμενον τὸ ἐμβόλιον καὶ εἰς τὰς Ἐπαρχίας.

Ἡ ἐγκύκλιος τὴν ὁποῖαν ἀπεύθυνε ὁ Ε. Ε. Σ. ἔχει ὡς ἑξῆς:

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΚΑΤΟΙΚΟΥΣ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΣ

Ὁ Ἑλληνικὸς Ἐρυθρὸς Σταυρὸς ἐνεργεί καὶ ἐφέτος τὸν τακτικόν ἐτήσιον ἔρανον του, τὸν ὁποῖον μετὰ στοργῆς ἀπὸ ἐτῶν πεοιβάλτε, ἐνισχύοντες οὗτω τὸ γνωστὸν ὑμῖν Ἐθνικὸν καὶ Κοινωνικὸν ἔργον του.

Ὁ Ἑλληνικὸς Ἐρυθρὸς Σταυρὸς, εὐρίσκει εἰς μεγάλας οικονομικὰς δυσχερείας, διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν ὁποίων ἔχει ἀπόλυτον ἀνάγκην τῆς δι' ἐράνου ὀλικῆς ἐνίσχυσεως.

Κάνει ἐκκλησίαν θεομωταπὴν εἰς τὰ πατριωτικά καὶ φιάνθρωπα ὅμην ἀισθήματα καὶ ἐπικαλεῖται γενναίωτε-ραν ὅσον τὸ δυνατόν τὴν εἰσφορὰν ὑμῶν.

Δὲν πρέπει νὰ λησμονῆται ὅτι ὁ Ἐρυθρὸς Σταυρὸς εἶναι ἡ ἀποτελεσματικώτερος ἐπικουρὸς ὑπηρεσία τοῦ Κράτους καὶ ἐν καιρῷ πολέμου καὶ ἐν καιρῷ εἰρήνης.

Ὁ Ἐρυθρὸς Σταυρὸς πρῶτος καὶ μόνος ἐδημιούργησε καὶ ὁργάνωσε τὴν νοσηλευτικὴν ὑπηρεσίαν, καὶ αὐτὸς σήμερον ἐτέθη παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ Ἐρυθροῦ τῆς Προνοίας κ. Κοριζῆς διὰ τὴν πεπειραμένων νοσοκόμων του ὁργάνωσιν τὰς νέας Σχολὰς, χορηγούντος τοῦ Ἐρυθροῦ τῆς Προνοίας.

Εἰς αὐτὸν ἀνέθεσεν ὁ ρηθεὶς Ἐ. Ε. Σ. τὸν διπλοῦσιν τῶν Κορυφαίων Νοσοκομείων ἡτοὶ τὴν προσθήκην 280 κλινῶν.

Εἰς αὐτὸν ἀνέθεσεν τὸν διπλοῦσιν τῶν Ἀσκληπιείων Βούλας διὰ τοὺς πάσχοντας ἐκ θυματοῦσεως τῶν δόστων παίδων καὶ ἐνηλίκων. Ἐντὸς ὀλίγου δὲ θὰ λειτουργήσουν καὶ τὰ νέα Περίπτερα 200 κλινῶν.

Αὐτὸς τέλος δι' ἐξόδων πάντοτε τοῦ Ἐρυθροῦ τῆς Προνοίας ἀνεγείρει νέον συγχρονισμένον κτίσιον πρὸς μεταφορὰν καὶ ἀναδιοργάνωσιν πλήρη τοῦ Σταθμοῦ Α' Βοηθειῶν.

Πάντες θὰ ἀναγνωρίσωσι μετὰ πόσης ταχύτητος καὶ τελειότητος παρέχονται ὑπὸ τοῦ Ἐρυθροῦ τῆς Προνοίας πρῶτα βοηθείαι εἰς περιπτώσεις σιμῶν, πλημυρῶν κ.λ.π. Εἰς τοὺς τελευταίους σεισμοὺς Ὁρωτοῦ μετὰ 1—2 ὥρας ἀπὸ τῆς διαταγῆς τοῦ κ. Ἐ. Ε. Σ. αὐτοκίνητα τοῦ Ἐρυθροῦ τῆς Προνοίας τὰ ἀσθενοφόρα τὰ χειρουργεῖα, οἱ ἱατροὶ, αἱ νοσοκόμοι, τραυματιοφορεῖς κ.λ.π. ἐφθάσαν ἐπὶ τόπου καὶ ἀνέλαβον τὴν περίθαλψιν τῶν παθόντων.

Ὁ Ἑλληνικὸς Ἐρυθρὸς Σταυρὸς κατέλαβε ἐξέχουσαν θέσιν παρὰ τῇ Διεθνῇ ὀικονομίᾳ τῶν Ἐρυθρῶν καὶ περιποιεῖ τιμὴν εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Βοηθήσατε τὸν Ἑλληνικὸν Ἐρυθρὸν Σταυρὸν, ὅστις μέρα καὶ νύχτα ἐδρίσκειται παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς Κοινωνίας ἵνα παράσχῃ τὰς ὑπηρεσίας του.

Τὰ μέχρι τοῦδε ἔργα του, Σχολαὶ Νοσοκόμων, Νοσοκομεῖα, Σανατόρια, Σταθμοὶ Α' Βοηθειῶν, Σανατόρια, Σχολαὶ Νεότητος κ.λ.π. Ἐρυθροῦ πρῶτον ὁργάνωσιν πρὸς μίμῃσιν.

Αἱ εἰσφορὰν ὑμῶν θὰ εἰσπραχθῶσι καὶ ἐφέτος δι' ἐδικῶν εἰσπρακτόρων, φερόντων τὸ σῆμα τοῦ Ἐρυθροῦ.

Σταυρὸς καὶ ἐφωδισμένων μετὰ τακτικὰ δελτία ταυτότητος. Θὰ εἰσπράττωσιν οὗτω τὴν παροῦσαν ἐκκλησίαν προσέλθοντες ὅπως ἐμεβεπομένην σφοδρὰν σὰς, καὶ ὅσας παραδίδουν τὴν σχετικὴν ἀπόδειξιν τὴν ὁποῖαν μὴ παραλείψετε νὰ ζητήσετε. Αἱ ἀποδείξεις γράφας τοῦ Προέδρου τῆς ἀποδείξεως καὶ τοῦ Συμβούλου τῆς ἀποδείξεως Γεωργιάδου. Αἱ ἀποδείξεις τῆς ἀποδείξεως Κ. Β. ἀποδοῦνται ἐκ διπλοῦσιν τῶν ἀποδείξεων ἐντοπὸν τὸ ποσὸν καὶ θὰ ἀποκόπτεται ἀπὸ τὸ ποσὸν τὸ ὁποῖον ἀν-

ΕΛΛ. ΕΡΥΘΡΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ

“Ενα εϋθυμο διήγημα που
είναι κατά βάθος τραγικό

Τὸ ραντεβου του Ταζίλ

Ο Ταζίλ έλαμπε από χαρά εκείνο το βράδυ, καθώς έβγαίνει από το γραφείο του. Σέ λίγο, θα συναντούσε, στην άριστη δόχη του Σηκουάνα, μία ωραία και γοητευτική μικρούλα, που την είχε γνωρίσει την προηγούμενη μέρα σ' ένα λεωφορείο. Και η σκέψη των ευτυχισμένων στιγμών που θα περνούσε κοντά στο γλυκό εκείνο πλάσματάκι, τον έκανε να χαίρεται προκαταβολικώς τις γλύκες του μυστικού ραντεβου.

Για να κάνει εντύπωση στη μικρούλα, ο Ταζίλ είχε φορέσει το κυριακάτικο κοστούμι του, ένα ωραίο κομμάτι μελιτζανι και την ωραιότερη γραβάτα του με το πράσινο φόντο και τις κίτρινες βούλλες. Τα μαλλιά του κολυμπούσαν στη μπριγιαντίνη και το μεταξωτό του μαντηλάκι, κυμάτιζε πάνω στην καρδιά του θριαμβευτικά.

Πήρε το μετρό, διέσχισε τις υπόγειες γαλαρίες του Παρισιού, άλλαξε αναριθμυτες φορές συρμό και τέλος κατέβηκε σ' ένα μακρινό σταθμό, που άποτελούσε και το τέρμα της οδούσεας του. “Ανέβηκε στο πεζοδρόμιο και άρχισε να κόβει βόλτες μπροστά στο στόμιο του υπογείου σταθμού.

Ήταν έξι και τέταρτο και το ραντεβου είχε ορισθεί για τις έξιμισι.

Ο νεαρός μας είχε φθάσει, λοιπόν, πρώτος κι αυτό θά το έκτιμούσε άσφαλώς η όμορφη μικρούλα.

Για να μη στέκεται σαν χαζός ο Ταζίλ αγόρασε μίαν έφημερίδα κι άρχισε να διαβάει.

Αλλοίμονο, όμως! Το ήσαν αδύνατο να συγκεντρώσει την προσοχή του στα γραφόμενα του φύλλου. Τα γράμματα χοροπηδούσαν μπροστά του και ο νους του, εξακολουθούσε να πρέχει στην “Ισαβέλλα.

Γιατί αυτή που περίμενε ο Ταζίλ, λεγόταν “Ισαβέλλα. “Ω! Πότε θα έρχόταν, λοιπόν;

“Εξαφνα, ο Ταζίλ άνεπήδησε. Το βλέμμα του είχε πέσει σ' ένα ρολόγι, κάπου εκεί στον αντικρινό δρόμο. Και το ρολόγι εκείνο έδειχνε έφτά παρά τέταρτο!

Πώς, λοιπόν, δεν είχε έρθει ακόμα η “Ισαβέλλα;

Ο νέος σήκωσε τούς ώμους. Πώς φαντάστηκε ότι ήταν ποτέ δυνατόν να φθάνουν οι γυναίκες άκριβώς στο ραντεβου τους;

—Πάντως, ο Ταζίλ άνεγνώρισε ότι είχε διαπράξει μεγάλο σφάλμα. “Επρεπε να δώσει ραντεβου σε κάποιο καφενείο και όχι σε σταθμό. “Ετσι, θα περίμενε καθισμένος και δεν θα ξεροστάλιαζε όπως τώρα στα πόδια του.

Πέρασε λίγη ώρα. Το ρολόγι έδειχνε τώρα έφτά και όμως η “Ισαβέλλα ακόμα να φανή!

Φουρκισμένος ο Ταζίλ τσαλάκωσε την έφημερίδα και ψιθύρισε: —Την παληογυναίκα!

Μία κυρία που τον σκούνησε γαυός να το θέλη, νόμισε πως η λέξη “παληογυναίκα ήταν γι' αυτή κι έμπη-

ξε τις φωνές. “Εντρομος ο Ταζίλ έσπευσε να της δώσει εξήγησης και να της ζητήσει συγγνώμη, τρέμοντας μήπως η “Ισαβέλλα καταφθάσει εν τώ μεταξύ και άντιληφθή το έπεισόδιο.

Το έπεισόδιο, όμως, έληξε επί τέλους, αφού εδόθησαν λεπτομερείς εξήγησης, και η “Ισαβέλλα δεν είχε —εϋτυχώς, αυτή τη φορά— φανή.

Τώρα τα ρολόγια έδειχναν έφτάμισι!

Ο νέος άρχισε να λέγει μέσα του ότι μίας ώρας καθυστέρησης δεν είναι και πολύ μεγάλη, αλλά μ' όλα τα πειστικά έπιχειρήματα που άράδιαζε, δεν μπορούσε να πείσει τελείως τον εαυτό του.

“Εξαφνα, του Ταζίλ του φάνηκε ότι ο πλανόδιος έφημεριοπώλης που είχε το “στέκι” του εκεί δίπλα, τον κύτταζε λίγο προσεχτικά. “Ο νέος μας, που δεν μπορούσε να σταθή ακίνητος στην ίδια θέση γιατί το βραδυό κρυό άρχισε να τσουζή, πέρασε μπροστά από τον έφημεριοπώλη και τον άκουσε να λέγει:

—“Αργησε η λεγάμενη, έ;

“Ο Ταζίλ έκανε πως δεν άκουσε.

“Όταν ξαναπέρασε σε λίγο, άκουσε πάλι τον μάγκα να λέγει, με ψευτικούς στεναγμούς:

—“Αχ! Τέτοιους είναι όλες!

“Ο Ταζίλ άναστέναξε κι αυτός χωρίς να το θέλη.

—Μη στενοχωρείστε, του είπε τότε ο έφημεριοπώλης, ξεθαρρεύοντας. Δεν είστε ο πρώτος! Κάθε μέρα βλέπω έδω δυο και τρία “κοροΐδα” —με το συμπάθειο— που περιμένουν ώρες όλόκληρες τη σκοροδόπιστη.

“Ο Ταζίλ δεν είχε τη δύναμη να διαμαρτυρηθή για τον έξευτελιστικό χαρακτηρισμό του ως “κοροΐδο”, γιατί δοκίμαζε μίαν ένδομυχη ίκανοποίηση, άκούγοντας ότι ύπάρχαν και άλλοι που δοκίμαζαν το μαρτύριο της πολυωρης άναμονής.

Τέλος χτύπησε οκτώ!

“Ο Ταζίλ αγόρασε μία τελευταία έκδοση έσπερινής έφημερίδας και στήριξε την πλάτη του σ' ένα φανοστάτι.

Μά ούτε η κατάσταση της Τσεγοσλοβακίας, ούτε το έγκλημα της ή-

μέρας μπορούσαν να συγκρατήσουν την προσοχή του.

Σέ λίγο άρχισε να βρέχει κι' όλας. “Ο έφημεριοπώλης κατέφυγε στον υπόγειο σταθμό, άλλ' ο Ταζίλ έμεινε στωικά κάτω από τη βροχή, μη τολμώντας ν' άπομακρυνθή από το παρατηρητήριό του.

Το μελιτζανι κοστούμι είχε γίνει μούσκεμα. Τέλος, η βροχή σταμάτησε κι' ο Ταζίλ κύτταζε το ρολόγι: “Οκτώμισι!

“Εξω φρενών από τον θυμό του και τουρτουρίζοντας από το κρυό, ο Ταζίλ κούμπωσε το σακκάκι του, στερώντας το καπέλλο του κι' έτοιμάσθηκε να φύγει.

—Θά του δίνετε, έ; του πέταξε ο έφημεριοπώλης που επέστρεψε στο πόστο του.

—Διάβολε! είπε ο Ταζίλ. Και σύ το ίδιο θά έκανες, αν περίμενες εις μάτην μία γυναίκα δυο όλόκληρες ώρες.

“Ο άλλος άπήντησε υπερήφανα:

—Δεν μπορώ να δώσω γνώμη!

“Ο Ταζίλ άπομακρύνθηκε καμιά πενήντα βήματα κι' ύστερα ξαναγύρισε.

Δεν μπορούσε να πάρη οριστική άπόφαση, να φύγει και ν' άρνηθί για πάντα την “Ισαβέλλα.

“Αν την έκανε σήμερα, δεν θά την ξανάβρισκε ποτέ πιά.

Ξανάρχισε, λοιπόν, τις βόλτες του. Οι διαβάτες είχαν εν τώ μεταξύ άραιώσει και κάποια στιγμή, ο Ταζίλ είδε τους ύπαλλήλους του μετρό, να κλείνουν την είσοδο του υπογείου σταθμού.

“Ο έφημεριοπώλης έτοιμαζόταν κι' αυτός να σηκώσει το μαγαζί του. Και βγάζοντας το κασκέτο του, είπε στον Ταζίλ:

—Χαίρετε, κύριε! Πηγαίνω για ύπνο. Καλή τύχη!

Και καθώς ο νέος σήκωσε τούς ώμους, ο μάγκας τον έπλησίασε και το έπε με συμπόνια:

—Μην το παίρνετε δά και τόσο κατάκαρδα! Κάτι θόπαθε η μικρούλα σας.

—Κάτι θόπαθε! είπε ο Ταζίλ. άσυγκράτητος τώρα από τον θυμό του. “Απλούστατα, μου την έσκασε!

—Κι' έτσι νάναι, είπε ο έφημεριοπώλης δεν πρέπει να μαυροφορέσεις “Ελα αύριο βράδυ και θά πειύχης καμιάν άλλη. “Ο σταθμός της “Αλεξία” κάθε βράδυ είναι γεμάτος από κοριτσόπουλα.

—“Ο σταθμός της “Αλεξία” ρωτήσε περίεργα ο Ταζίλ. Ποο είναι ο σταθμός αυτός;

“Ο έφημεριοπώλης τον κύτταζε έκπληκτος.

—Δεν ξέρετε, το έπε, ποιός είναι ο σταθμός “Αλεξία”;. Αυτός έδω είναι!

—Καλέ τι λέτε; Και ο σταθμός “Μοντιν-Ντυβερνέ”;

—Λίγο παρακάτω, κύριε!

“Ο Ταζίλ είχε κάμει λάθος στον σταθμό!

ΜΙΣΕΛ ΕΡΜΠΕ

“Ενα συγκινητικό διήγημα

“Ο μικρός διαρρήκτης

Του Πώλ “Αζαί

Ο Ρουμπέρ ντ' “Αρζάκ έγύριζε εκείνο το βράδυ κάπως άργά στο σπίτι του. Θά ήταν σχεδόν μεσάνυχτα, όταν, στρίβοντας την γωνία του σπιτιού του, είδε άξαφνα έναν άνθρωπο που στεκόταν δίπλα στην πόρτα ενός μεγάλου σπιτιού και που μόλις άντελήφθη τον Ρουμπέρ προσπάθησε να κρυφθί.

Κάποιο περίεργο ένστικτο έλεγε του Ρουμπέρ ότι ο άνθρωπος αυτός δεν είχε καλούς σκοπούς. “Ήταν, άπ' όσο μπόρεσε να διακρίνη μέσα στο άδύδατο φως του δρόμου, ένας άνθρωπος μάλλον κοντός, πολύ αδύνατος, σφιγμένος μέσα σε μία στενή γκαμπαρντίνα, με τον γιακά σηκωμένο και το καπέλλο καταβαρμένο βαθεία, ώστε να του σκεπάζει σχεδόν όλο το πρόσωπο. “Αν δεν ήταν η ώρα τόσο προχωρημένη και αν δεν έκανε την ύποπτη κίνηση να κρυφθί, θά έλεγε κανείς ότι το άτομο αυτό ήταν ένα παιδί 14—15 χρόνων.

“Ο Ρουμπέρ θέλησε στην άρχή να άποφύγει την διασταύρωση με το ύποπτο πρόσωπο, ύστερα όμως σκέφθηκε ότι καλύτερα θά ήταν να μη δείξει ότι φοβάται. Προχώρησε λοιπόν και' εύθιεν προς τον άγνωστο, κάνοντας ταυτόχρονα μία χειρονομία, σαν να ήθελε να βεβαιωθί αν έχρη μαζί του πιστόλι.

“Ο ύποπτος έκανε τον αδιάφορο καθώς περνούσε δίπλα του ο Ρουμπέρ και ύστερα, όταν αυτός πιά είχε προσπεράσει, ξεκίνησε με άργό βήμα κατά την αντίθετη διεύθυνση. Σέ λίγο χάθηκαν και οι δύο, στρίβοντας ο καθένας τους σε μία διαφορετική γωνία.

“Ο Ρουμπέρ ήταν βέβαιος πως ο άγνωστος αυτός τύπος δεν είχε καλούς σκοπούς. “Αλλά προσπάθησε να μην άσχοληθί πιά μαζί του, μία και δεν επρόκειτο να ξαναφανή μπροστά του. “Ενοιωσε ότι η άποροδόκητη αυτή συνάντησης τον είχε έννευρίσει και ευχαριστήθηκε πολύ όταν άνοιξε την εξώπορτα του σπιτιού του και αισθάνθηκε τον εαυτό του σε απόλυτη ασφάλεια. “Αναψε το φως της σκάλας και έτοιμαζόταν να άνέβη στο διαμέρισμά του, όταν άκουσε την φωνή της γυναίκας του θυρωρού που τον ρωτούσε:

—Κλείσατε καλά την εξώπορτα; Δεν την χώνεψε και πολύ την παράξενη αυτή χοντρογυναίκα που γκρίνιαζε με το παραμικρό και καθώς ήταν έννευρμένος από την νυχτερινή του συνάντηση, της φώναζε άπότομα:

—Δεν πιστεύω να άφισα ποτέ την πόρτα άνοιχτή, και άνέβηκε τρία-τρία τα σκαλοπάτια.

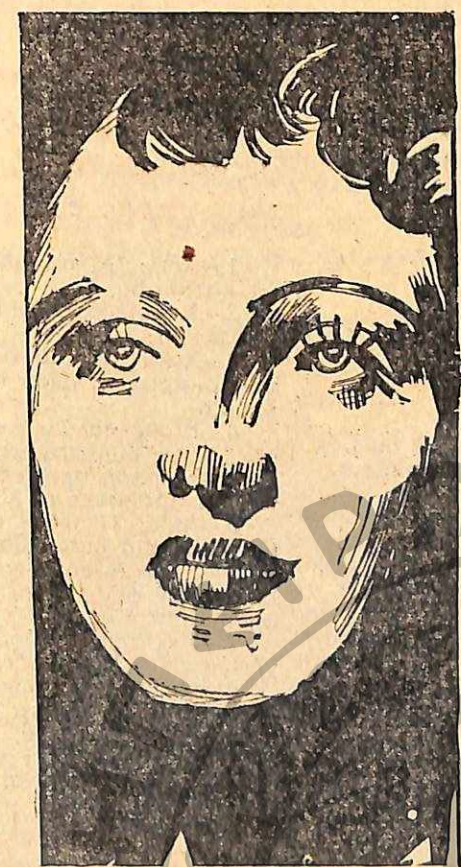
“Ανοιξε την πόρτα του μικρού του διαμερίσματος, έσβυσε το φως της σκάλας και έτοιμαζόταν να φωνάξει από ανακούφιση, όταν άξαφνα άρχισε να τον βασανίζει μια καινούργια ιδέα! Είχε κλείσει άραγε καλά την εξώπορτα;

Προσπάθησε να πείση τον εαυτό του ότι δεν ήταν δυνατόν παρά να την είχε κλείσει καλά, αφού είχε μάλιστα και την ύποπτη συνάντηση, αλλά γρήγορα κατάλαβε ότι η ιδέα αυτή δεν θά τον άφινε

να κλείσει μάτι όλη νύχτα και προτίμησε να κατέβη να βεβαιωθί. “Αποφάσισε να πάη στα σκοτεινά για να μη δώσει άφορμή στην χοντρογυναίκα του θυρωρού να του ζητήσει καινούργιες εξηγήσεις. Κατέβηκε σιγά-σιγά, σαν τον λωποδύτη, κλείσεις την εξώπορτα που την είχε άφισει, σ' άλήθεια μισάνοιχτη και άνέβηκε πάλι με τον ίδιο τρόπο σιγά-σιγά μέσα στο σκοτάδι. “Εκλεισε πίσω του και την πόρτα του δικού του διαμερίσματος κι' εξαπλώθηκε όπως ήταν, με τα ρούχα, στο κρεβάτι του, εξαντλημένος, σαν να είχε καταβάλλει μία υπεράνθρωπη προσπάθεια.

Τώρα πιά θά μπορούσε να κοιμηθί ήσυχος.

Είναι όμως στιγμές στην ζωή που χω-

λες να θέλη κανένας βασανίζεται από μια έμμονη ιδέα που μπορεί να τον κάνει να τρελλαθί. “Όταν μάλιστα είναι νύχτα, περασμένα μεσάνυχτα, όταν έξω είναι όλα κατασκότεινα και όταν έχει συναντήσει προηγουμένως έναν ύποπτο τύπο στον δρόμο του, ύπάρχουν όλες οι προϋποθέσεις για την έμμονη ιδέα.

Σέ τέτοια κατάσταση βρισκόταν ο Ρουμπέρ την νύχτα εκείνη. Είχε την παράξενη εντύπωση ότι δεν ήταν μόνος του μέσα στο διαμέρισμα, ότι κάποιος ξένος ήταν κρυμμένος εκεί μέσα. Τού φαινόταν ότι άκουγε μία ξένη αναπνοή,

ότι του μύριζαν ξένα χνώτα. Για μία στιγμή σκέφθηκε να σηκωθί και να ξαναβγί έξω, να πάη να συναντήση κόσμο, να διασκεδάση την έμμονη ιδέα του. Σηκώθηκε από το κρεβάτι, προχώρησε προς το διπλανό μικρό σαλονάκι, άναψε τα φώτα παντού, στο χώλ, στο λουτρό, πρόσπαθώντας να δώσει κουράγιο στον εαυτό του. Ξαναγύρισε στο σαλονάκι άποφασισμένος να ψάξει πίσω από τις πόρτες, κάτω από το ντιβάνι, παντού τέλος πάντων για να βεβαιωθί πως ήταν μόνάχος μέσα στο σπίτι του. Την στιγμή όμως αυτή τα μάτια του έπεσαν σε μία φωτόγραφια που βρισκόταν επάνω στο τζάκι.

Πλησίασε και άρχισε να την περιεργάζεται προσεκτικά, σαν να την έδλεπε για πρώτη φορά. Και όμως πόσες φορές δεν είχε ξενοχτίσει κυττάζοντας την όμορφη, ξανθεία γυναίκα με το γλυκό χαμόγελο που τον είχε ποτίσει τόσο φαρμάκι στην ζωή.

Την είχε αγαπήσει τρελλά και είχε άποφασίσει να την κάνει γυναίκα του. Δεν έδλεπε την ώρα τότε θά τελείωνε η δουλειά του για να τρέξει να την συναντήσει, να της πη τα πιο γλυκά λόγια και ν' άκούση τούς όρκους άγάπης που τού έλεγε αυτή. Δύο όλόκληρα χρόνια την άγαπούσε παράφορα, δύο όλόκληρα χρόνια την είχε σεβάσθι, χωρίς ποτέ να θελήσει να την κάνει δική του, να την μεταχειρισθί σαν μαιτρέσσα του. Περιέμενε ύπομονητικά την στιγμή που θά μπορούσε να την στεφανωθί και να την κάνει νόμιμα δική του. “Αξαφνα όμως την έχασε και ύστερα από μερικούς μήνες έμαθε ότι η γυναίκα που θεωρούσε για άγια, η γυναίκα που αυτός, ο μέλλων άνδρας της, είχε σεβάσθι, είχε γίνει μητέρα.

Κάποιος άλλος, ένας νεαρός αξιωματικός...

Στην άρχή την συζήτησε. Σιγά-σιγά όμως προσπάθησε να την δικαιολογήσει στον εαυτό του.

“Ίσως είχε παρασυρθί χωρίς να θέλη από τον άσυνείδητο αξιωματικό, ίσως την είχαν εξαναγκάσει οι δικαί της να τον προτιμήσει άντι του Ρουμπέρ, ίσως είχε ύποφέρει και η ίδια θυσιάζοντας την άγάπη της σε μία άνώτερη βία.

Είχαν περάσει από τότε 15 χρόνια. Δεν την είχε ξανα συναντήσει, ούτε άκούσει πιά τίποτα γι' αυτήν. Ζούσε, είχε πεθάνει, είχε φύγει άλλού, μακριά,

Δέν ήξερε τίποτα. Τό μόνο πού ήξερε ή-
ταν πώς ήταν ή μόνη γυναίκα πού είχε
ἀγαπήσει καί ὅτι ἂν τήν ξανα συναντούσε
θὰ τῆς τὰ συγχωροῦσε ὅλα, ὅλα, καί θὰ
τήν ἔκανε ἐπίσημα γυναίκα του.

Στάθηκε ὡρα πολλή μπροστά στήν
φωτογραφία. Ἡ ἀνάμνησις τῆς παλιᾶς
ἐξ ἀγάπης τόν εἶχε κάνει νά ξεχάσει
ποῦς φόβους πού τόν τυραννοῦσαν λίγην
ὥρα πρίν. Ξαναγύρισε στήν κάμαρά του
καί ἄρχισε νά ἐτοιμάζεται γιά νά πείσει
ἐντὸ κραδῶν, ἔταν ἄξαφνα συνέβη κάτι
ἐπίστευτο, κάτι ἀνεξήγητο.

Μέσα ἀπό τὸ σαλονάκι πού ἦταν ἀκό-
μη κατάφωτο ἀπὸ τὰ ἀναμμένα ἡλεκτρι-
κὰ ἀκούστηχαν κλάματα. Κλάματα
παιδιοῦ.

Ὁ Ρομπέρ τὰ ἔχασε γιά μιὰ στιγμὴ,
θυμίζοντας πὺς εἶχε σιλήσει τὸ λογικό
του. Ὑστερα ὅμως πῆρε ἐκεῖνο τὸ ἀνε-
ξήγητο θάρρος πού παίρνουμε σὲ στιγμὲς
μεγάλου τρόμου καί ἔτρεξε μὲ μανία,
γρήγορα βήματα στὸ σαλονάκι. Ἐνα
παιδί 14—15 χρόνων, γλωμῶ, τρομαγμέ-
νο, κακοντυμένο, σφιγμένο μέσα σὲ μιὰ
στενὴ γκαρμπαντίνα, μὲ τὸν γιᾶντ
χωμένο καί τὸ καπέλλο κατεδασμένο βα-
θεία, ὥστε νά σκεπάζει σχεδὸν ὅλο του
τὸ πρόσωπο, στεκόταν μέσα στὴ μέση
τοῦ δωατοῦ κρατώντας τὴν φωτογρα-
φία τῆς ὁμορφῆς, ξανθοῦς γυναικας στήν
ἀγκαλιά του καί φωνάζοντας ἀνάμεσα
ἐντὸς λυγμοῦς του:

— Συγχώρησέ με, μητέρα μου...

Ὁ Ρομπέρ ἀναγνώρισε ἀμέσως τὸν ἄ-
γνωστο ὑποπτο πού εἶχε συναντήσει τὸ
ἴδιο βράδυ, ἀλλὰ δὲν μποροῦσε νά ἐξηγή-
σῃ πὺς εἶχε βρεθῇ στὸ σπίτι του καί γι-
ατὶ ἔκλαιγε μπροστά στήν φωτογραφία
τῆς ἀγαπημένης του. Πλησίασε τὸ κα-
πατρομαγμένο παιδί, προσπάθησε νά τὸ
καθησυχάσει καί ὕστερα ζήτησε νὰ τοῦ
ἐξηγήσῃ τί ἐσήμαινε ὅλη αὐτὴ ἡ σκηνή.

— Ἦρθα γιά νά κλέψω, ἄρχισε νά τοῦ
λέει τὸ παιδί. Μπήκα ἀπὸ τὴν ἐξώπορτα
πού εἶχατε ἀφίσει μισόκλειστη, ἀνέβηκα
τὴν σκάλα μὲ τὴν σκύλα σκύλας καί ὅ-
ταν ξανακατεβίκατε στὰ σκοτεινὰ τρύ-
πωσα μέσα στὸ διαμέρισμά σας. Μπήκα
γιά νά κλέψω, ἀλλὰ, πιστέψτε με, δὲν τὸ
ἔχω κάνει ποτὲ ἄλλη φορά. Μὲ ἐπρωξε
ἡ ἀνάγκη, ἡ ἀνάγκη. Ἡ μητέρα μου, ὁ
μόνος μου προστάτης, πέθανε ἐδῶ καί
πέντε μῆνες, ἀφίνοντας με πεντάρρωτο,
ἀπροστάτευτο. Δὲν μοῦ ἔφισε τίποτα ἄλ-
λο ἀπὸ τὴν εὐχὴ τῆς νά γίνω καλὸς ἄν-
θρωπος, ἂν τὸν κύριο Ρομπέρ πού ποτὲ
μου δὲν τὸν ἐγνώρισα. Ἦρθα νά κλέψω
καί κάποια ἀγνωστὴ δύναμις ἐπρωξε ἀ-
πέναντί μου τὴν φωτογραφία τῆς ἡμέρας
αὐτῆς γυναικας πού ὅσο ζοῦσε ἔκλαιγε
γιά κάποιο μεγάλο καλὸ πού ἄθελά της
εἶχε καμωμένο. Συγχώρησέ με, κύριε.

Ὁ Ρομπέρ ἔσφιξε τὸν μικρὸ διαρρή-
κτη στήν ἀγκαλιά του. Εἶχε ἔρθει γιά νά
κλέψῃ, μὰ ἀντὶ γι' αὐτὸ τοῦ χάρισε τὴν
πιο μεγάλη εὐτυχία, ἐξελώνοντας στὰ
μάτια του τὴν πεθαμμένην πιά παλιὰ του
ἀγάπη.

Ὁ μικρὸς λωποδότης εἶχε ἀπὸ ἐκεῖνη
τὴν νύχτα ἕνα καινούργιο πατέρα πού
δὲν τὸν ἐγκατέλειπε ποτὲ του πιά.

Ἐνα μαθηματάκι ψυχολογίας Κυρίες, μάθετε τὸν ἑαυτὸ σας

Θέλετε νά μάθετε τὸν ἑαυτὸ σας σ' ἕνα ἄλ-
λο σημεῖο τῆς ψυχολογίας; Διαβάστε
τὸ θέμα πού σὰς δίνουμε παρακάτω καί φαντα-
σθεῖτε ὅτι βρισκεσθε στὴ θέση τῆς κυρίας πού
τὴν ἀφορᾷ. Κατόπιν, ἀναγνωρίσατε τιμῶς
ποῖα θὰ ἦταν ἡ στάσις σας, ἂν συνέβαινε αὐτὸ
σὲ σας. Μετὰ, πάρτε τίς ἀπαντήσεις
πού ἐμπεριέχονται στὸν δεῦτερο πίνακα καί δι-
τὴ ποῖα ἀνταποκρίνεται πρὸς τὸν ἀριθμὸν πού
προτάσσεται τοῦ πιθανοῦ σας συναισθήματος
(πρῶτος πίναξ).

Θέμα:

Ὁ ἀφρημένος προσκεκλημένος
ξεχνᾷ τὴ μέρα πού δίδεται ἡ δεξιω-
σις καί φθάνει τὴ παραμονὴ τῆς ἡμέ-
ρας γιά τὴν ὁποία τὸν καλέσατε

- 1.—Λέτε: "Α, τὸν βλάκα! Θὰ τοῦ δώσω, ἐγώ,
νά καταλάβῃ.
- 2.—Σκέπτεσθε: Κρίμα, πὺς νά τοῦ δώσω νά
καταλάβῃ;
- 3.—Χωρὶς νά μπορέσῃ νά καταλάβῃ τὸ λάθος
του, σκαρώνετε μέσα σὲ λίγη ὥρα ἕνα μικρὸ
γεῖμα.
- 4.—Εἶθε πολὺ εὐγενικὰ μὲ τὸν ἀφρημένο
σας, μὲ τὸν ὅμως βγῆτε ἔξω ἀπὸ τὸ σαλόνι, στή-
νετε ὀλόκληρη σκηνὴ τοῦ συζύγου σας, στὸν ὁ-
ποῖον ἐπιρρίπτετε τὸ λάθος τοῦ καλεσμένου.
- 5.—Λέτε: Τί τύχη; Θὰ πᾶμε στὸ ἐστιατόριο
θὰ εἶναι πιὸ διασκεδαστικό.
- 6.—Εἶθε τόσο εὐχαριστήμενη πού βλέπετε
αὐτὸν τὸν φίλο, ὥστε ξεχνᾷτε τὸ ἄτοπο τῆς ἀ-
φρημάδας του.
- 7.—Σκέπτεσθε: Τόσω τὸ καλλίτερο. Τὸν ὑπο-
χρεώσαμε χωρὶς ἔξοδα!
- 8.—Σκέπτεσθε: Τώκανε ἐπίτηδες γιά νά μὲ
κατασκοπεύσῃ καί νά ἰδῇ τί θὰ κάνω ἂν κατα-
ληφθῶ ἐξ ἀπροόπτου.
- 9.—Σκέπτεσθε ὅτι εἶναι ἐρωτευμένος μαζί
σας, καί μπορεῖ ἔτσι νά μὴ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν
τοῦ τίς ἡμερομηνίας.
- 10.—Τὸν κυττᾷτε καλὰ, μήπως τρελλάθηκε.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΣΤΑ ΑΝΩΤΕΡΩ ΣΗΜΕΙΑ

- 1.—Εἶθε ἐπιθετικὴ καί ἐγωιστρία.
- 2.—Εἶθε ἀνάνδρην καί λίγο φιλόφρων.
- 3.—Εἶθε μιὰ τελεία νοικοκυρά.
- 4.—Εἶθε ὑποκριτρία.
- 5.—Εἶθε αἰσιόδοξος καί μὲ φαντασία.
- 6.—Εἶθε αἰσθηματικὴ.
- 7.—Εἶθε φιλόφρων.
- 8.—Πάσχετε ἀπὸ μανίαν καταδιώξεως.
- 9.—Εἶθε ρομαντικὴ.
- 10.—Εἶθε ἐξαιρετικὰ δὺσπιστη.

Τὸ ἄρρωστο κρίνο

ροῦσε νά πετάγεται κάθε τόσο στὸ
Φενεστρέλ νά βλέπῃ τὴν ἀγαπημένην
του.

—ΓΓ—

Ὁ Γκωτιέ εἶχεν ἐγκατασταθῇ στὸ
Τούρ, στὸ σπίτι τοῦ πατέρα του.
Λίγες μέρες μετὰ τὴν ἐγκατάστα-
σὴ του ἐκεῖ, τὸν ἐξήτησεν ὁ Γκονίς.
Διέταξε νά τὸν ὀδηγήσουν ἀμέσως
στὸ γραφεῖο του.

—Κύριε Γκωτιέ, τοῦ εἶπεν ὁ κλει-
δαρᾶς, εἶχα ἔλθει κάποτε γιά νά
ζητήσω ἀπὸ τὸν μακαρίτη τὸν πα-
τέρα σας νά μοῦ κάνῃ μιὰ μεγάλη
χάρη.

—Δηλαδή; ρώτησε μὲ ἀπορία ὁ
Γκωτιέ.

—Θὰ ζητοῦσα ἀπὸ τὸν μακαρίτη
τὸν πατέρα σας νά μοῦ θαφτίσῃ τὸ
παιδί μου. Ἄν θέλετε, λοιπόν, κ.
Γκωτιέ, θὰ χαροῦμε πολὺ ἐγὼ καί ἡ
γυναίκα μου, νά μᾶς τὸ θαφτίσετε
ἐσεῖς...

—Δέχομαι.

—ὦ, εὐχαριστῶ κ. Γκωτιέ. Εὐχα-
ριστῶ...

—Ὁ κλειδαρᾶς διευθύνθηκε πρὸς
τὴν πόρτα.

—Ὅταν βρέθηκε στὸ κατῶφλι ὅμως
ἐσταμάτησε.

—Χμ... Τὸ μωρό, ἔτσι, ταχτοποιή-
θηκε. Ἐτοιμάζεται ἕνα ἄλλο ὅμως
τώρα...

Ὁ Γκωτιέ χαμογέλασε.

—Ὁρεβουάρ, λοιπόν, κ. Γκωτιέ.

—Ὁρεβουάρ Γκονίς.

—ΓΓ—

Καί οἱ γάμοι μὲν τῆς Κλαίρης καί
τῆς Λουίζας, ὅπως εἶπαμε, ἀνεβλή-
θησαν γιά τὴν ἀνοιξή. Δὲν ὑπῆρχε ὁ-
μως κανένας λόγος ν' ἀναβληθῇ καί
ὁ γάμος τοῦ Μπερτελέν.

Τὸ αἰσθημα, βέβαια, πού συνέδεε
τὸν Μπερτελέν καί τὴν Σαρλόττα
δὲν ἦταν ἕνας φλογερὸς κανονικὸς
ἔρως... Ἦταν ὅμως κάτι βαθύτερο:
μιὰ στοργὴ θαθεῖα, πραγματικὴ, λο-
γικὴ, ἀνώτερη ἀπὸ τὸν ἔρωτα...

Τὸ αἰσθημα αὐτὸ, στὴν Σαρλόττα,
ἦταν μαζί μὲ μιὰ εὐγνωμοσύνη.

—Πρὸς τί νά περιμένουμε; εἶπε
πῇ ὁ Μπερτελέν, μὴ φαίνεται ὅτι
περίμενα ἀρκετὸν καιρὸ...

Ὁ γάμος τοὺς ἐτελέσθη περὶ τὰ τέ-
λη Δεκεμβρίου.

Θὰ ἤθελαν ἡ τελετὴ αὐτὴ νά περ-
νοῦσε ἀπαράτηρη.

Δὲν εἰδοποιήσαν κανένα.

Δὲν ἐκάλεσαν κανένα.

Οἱ μόνοι πού θὰ παρίσταντο σ'
αὐτὸν τὸν γάμο ἦταν ἡ οἰκογένεια
τοῦ Τιελλαί.

Ἀπὸ τὸ πρῶτ, ἐν τούτοις, ἡ γρα-
φικὴ ἐκκλησία τοῦ Πόν-ντε-Ρουάν εἶ-
χε λάθει γιορτάσιμην ὄψη.

Ποτὲ δὲν εἶχε στολισθῇ μὲ τόσα
λουλούδια.

Οἱ γέρικοι τοῖχοι τῆς δὲν ἐφαίνον-
ταν πίσω ἀπὸ τὰ κλαριά.

Στὸ ἐσωτερικὸ τῆς ἐκκλησίας ἐπί-
σης, δὲν ἔβλεπες παρὰ λουλούδια
πού εἶχαν φέρεי τὸ ἴδιο πρῶτ ἀπὸ τῆ
Νίκαιας.

Καί τὴν ὥρα τῆς τελετῆς ἡ ἐκκλη-
σία ἐνέμισε ἀπὸ κόσμον.

Κατὰ τίς δέκα, ἕνα παιδί φάνηκε
τρένοντας. Ἦταν λαχανιασμένο.

—Ἐρχονται! Ἐρχονται! φώναξε.
Κι' ἀμέσως ἐσυνέχισε τὸ τρέξιμό

του γιά νά εἰδοποιήσῃ τὸν κόσμον
πού ἐπερίμενε στὴν ἐκκλησίαν.

Σὲ λίγο ἄρχισε νά χτυπᾷ ἡ κα-
μπάνα.

Καί φάνηκαν οἱ μελλοντοίχοι.
Δὲν περίμεναν νά θροῦν τόσο κό-
σμον. Ἡ Σαρλόττα πρὸς στιγμὴν ἐ-
χλώμιασε. Εἶχε θυμῆθῃ τὸ φοβερὸ
παραποῦκι πού τῆς ἔρριχναν ἄλ-
λοτε στὸ διάβα της:

—Ἡ Μπερτοῦ! Ἡ Μπερτοῦ!
Πῶς ἡσυχᾶσε ὁμοῦς ἀμέσως.

Οἱ γυναῖκες τὴν ἐκύταξαν μὲ
συμπόνοια. Οἱ ἄνδρες μὲ σεβασμό...

Ἐπέρασε ἀπὸ τὸν ζωντανὸ αὐτὸν
φράχτη, κρατούμενη στὸ μπράτσο
τοῦ ἀνδρός της καί μῆκε στὴν ἐκ-
κλησίαν.

Ὅταν ἀντίκρουσε τὰ λουλούδια ἐ-
κλονίσθηκε. Ὁ Μπερτελέν ἀναγκά-
σθηκε νά τὴν ὑποστηρίξῃ.

—Ζάν, ἐπιθύρισε, σὲ εἶχα παρακα-
λέσει νά μὴν εἰμαστε πολλοί.

—Ὁ Ζάν, μὲ τὰ μάτια λάμποντα ἀ-
πὸ τὴν χαρὰ, ἀπήντησε:

—Σὲ ὑπῆκουσα... δὲν εἰδοποιήσα
κανένα. Δὲν φταίω ἐγώ, στὸ ὄρκι-
ζομαι.

—Τότε ποῖος φταίει;

—Ὁ Μπερτελέν ἔδειξε τὸ χωριό.

—Οἱ καλοὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι.

—Ἄχ, Θεέ μου... Εἶμαι τόσο εὐτυ-
χισμένη...

Κάποια φωνὴ ἀπὸ τὸ πλῆθος τὴν
ἄκουσε, καί ἀπήντησε:

—Σοῦ ἄξιζε, Σαρλόττα ἡ εὐτυχία!

Μὲ μάτια δακρυσμένα ἀπὸ συγκί-
νησι μῆκε στὴν ἐκκλησίαν ἡ «Μπε-
κροῦ».

Ὅταν ἐτελείωσε ἡ τελετὴ, καί ὁ
Μπερτελέν καί ἡ Σαρλόττα, σύζυ-
γοι πλέον, ὄγῃκαν στὸ προαύλιο,
τοὺς ἐπλησίασε ἕνας γέρος κρατῶν-
τας τὸ καπέλλο στὸ χέρι.

—Κυρία, τοὺς εἶπε ἔρχομαι ἐν
ὀνόματι ὁσῶν ὁσῶν εὐρίσκονται ἐδῶ,
νά σας πῶ ὅτι λυπούμεθα γιά ὅσα
συνέβησαν ἄλλοτε.

—Δὲν φταίει, βέβαια, μόνον ἐ-
μεῖς... Ὅλα τὰ φαινόμενα ἦσαν ἐ-
ναντίον σας. Ἐλπίξω ἡ σημερινὴ σας
εὐτυχία νά σας κάνῃ νά λησμονήσε-
τε τίς κακὲς ἡμέρες τοῦ παρελθόν-
τος.

Κυρία Σαρλόττα Λαμάρς, ἐν ὀ-
νόματι ὁσῶν ὁσῶν παρευρίσκονται
ἐδῶ καί πού σας προσέβαλλαν ἴσως
ἄλλοτε, ἔρχομαι νά σας ζητήσω
συγγνώμην.

—Ναί, ναί, ἐφώνησε τὸ πλῆθος,
Ζητοῦμε συγγνώμη!

—Σὰς συγχωρῶ... εἶπεν ἁπλᾶ ἡ
Σαρλόττα. Σὰς συγχωρῶ μ' ὅλη
μου τὴν καρδιά.

Ὁ γέρος ἐξακολούθησε.

—Ἐπειδὴ δὲν μπορεῖ νά σας φι-
λήσῃ ὁλος αὐτὸς ὁ κόσμος, θὰ μοῦ
ἐπιτρέψετε, λοιπόν, ἐξ ὀνόματος τῶν
νά σας φιλήσω ἐγώ;

—Πολὺ εὐχαριστῶ!

Ἐτεῖνε τὸ μάγουλό της καί ὁ γέ-
ρος τὴν ἐφίλησε.

Τὸ πλῆθος παραληροῦσε ἀπὸ τὸν
ἐνθουσιασμό του.

Καί παρεμέρισε γιά ν' ἀφήσῃ νά
περάσῃ ἡ «Μπεκροῦ» πού εἶχεν ἀπο-
κατασταθῇ ἡ τιμὴ της, ἡ εὐτυχισμέ-
νη πλέον «Μπεκροῦ»...

Μικρά ἀριστουργήματα

‘Ο παππούς Αϊμίλιος

Ένα διήγημα του Άντρε Μπिरαμπώ

Ζε να ακολουθή τις ύμορφες γυναίκες που συναντούσε στὸν δρόμο. “Α, όχι, ὁ “Εκτωρ ἦταν μοντέρνος νέος. Μόνο οἱ προσπελειακοὶ νέοι ἐπαιρναν ἀπὸ πίσω τις γυναίκες στὸ δρόμο.

Μπορούσε όμως νὰ κάμῃ διαφορετικά, στὴν περίπτωση αὐτῇ ὁ “Εκτωρ; Ἀφοῦ εἶχε συναντήσει στὸ δρόμο τὴν γυναίκα τῶν ὁνείρων του, εἴν δὲν ἤθελε νὰ τὴν χάσῃ δὲν τοῦ ἔμενε παρὰ νὰ τὴν παρακολουθῇ.

Καὶ τὴν παρακολουθῇ.

Στάθηκε ἄτυχος ὅμως. Κάποια στιγμή τὴν ἔχασε μέσα στὸ πλήθος. Ἐκύτταξε παντοῦ νὰ τὴν ξαναβρῇ, στάθηκε ἀδύνατον ὅμως.

Καὶ ὁ “Εκτωρ ἦταν ἀπαρηγόρητος. —Θὰ κάθεται, ἴσως, σ’ αὐτὴν ἐδῶ τῇ γειτονιά... συλλογίσθηκε.

Τὴν ἄλλη μέρα, τὴν ἴδια ὥρα βρισκόταν πάλι ἐξῶ ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ θείου του. Τοῦ κάκου ὅμως ἔστρεψε καρτέρη.

Ἡ ἄγνωστη δὲν ἐμφανίσθηκε. Τὴν μεθεπομένη τὸ ἴδιο.

—Φαίνεται πὼς θὰ εἶχε ἔλθει κι’ αὐτὴ νὰ κάμῃ καμμιά πρωτοχρονιάτικη ἐπίσκεψη... συλλογίσθηκε ὁ νέος.

Μὰ τότε... βέβαια, καλέ... Ἐνθουσιάσθηκε μὲ τὴ σκέψή του ὁ “Εκτωρ: τίποτε, θὰ ξαναεμφανίζοταν τὴν ἐπομένη πρωτοχρονιά, στὸ ἴδιο μέρος, ἡ ἄγνωστη! Δὲν εἶχε παρὰ νὰ περιμένῃ ὡς τοῦ χρόνου!

Κι’ ἐπερίμενε. Δὲν θέλουμε νὰ ποῦμε, φυσικά, πὼς ἐν τῷ μεταξύ δὲν εἶχε κι’ ἄλλες περιπετειοὺς ὁ “Εκτωρ... Κι’ ἄλλες ἐρωτικὲς ιστορίες.

Εἶχε καὶ παραίτη. Ἡ ἄγνωστη ὅμως πού εἶχε ἀντιρροῖς ἐκεῖνο τὸ πρῶτὸ γιὰ λίγη ὥρα στὸ δρόμο, παρέμεινε γι’ αὐτὸν πάντοτε ἡ “ἐκείνη”, ἡ αμοιραία γυναίκα.

Ἡ γυναίκα τὴν ὁποῖαν ἐνοίωσε ὅτι θὰ μπορούσε νὰ τὴν ἀγαπήσῃ πρελλὰ, νὰ τὴν κάμῃ γυναίκα του...

Ἦρθε ὅμως καὶ ἡ ἄλλη πρωτοχρονιά, ἦρθε καὶ ἡ παρα-ἄλλη, καὶ ἡ ἄγνωστη δὲν αἰνιόταν πουθενά...

—□□—

Κάποια μέρα, ὁ παππούς Αἰμίλιος πέθανε. Αὐτὴ εἶναι ἡ μοῖρα ὅλων τῶν παππῶν, ἀπὸ καταβολῆς κόσμου, ὅταν γερᾶσουν πολὺ...

Ὁ “Εκτωρ λυπήθηκε εἰλικρινά. Ἔχανε τὸν καλλίτερο φίλο του, πού τὸν ἀγαπούσε τόσο καὶ πού τοῦ ἔδινε τόσο καλὲς συμβουλὲς πάντα...

Ντυμένος στὰ μαῦρα, ἀκολούθησε τὴν κηδεῖα. Κι’ ἔξω, ἐνῶ προχωροῦσε μελαγχολικά πίσω ἀπὸ τὴν νεκροφόρο, μὴ κραυγὴ βγήκε ἀπὸ τὰ στήθη του.

Ἐκεῖ... στὴν ἀκρὴ τοῦ πεζοδρομίου... στεκόταν Ἐκείνη!

Τὴν εἶχε ξαναβρῇ τέλος πάντων! Στεκόταν ἀκίνητη, σὰν νὰ τὸν περίμενε. Κάποια, στιγμή, μάλιστα, τοῦ φάνηκε πὼς τοῦ ἔκανε κάποιο σημεῖο μὲ τὸ χέρι.

Ὁ “Εκτωρ ἔκανε νὰ ὀρμήσῃ. Σταμάτησε ὅμως.

Ἡ νέα εἶχε κάνει τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ...

Καὶ τότε ὁ “Εκτωρ ξαφνικά συνῆλθε. Ἀντελήφθη πὺ βρισκόταν. Παρακολουθοῦσε τὴν κηδεῖα τοῦ παπποῦ του... Δὲν μπορούσε βέβαια νὰ φύγῃ γιὰ νὰ τρέξῃ πίσω ἀπὸ μὴ γυναίκα...

Ἐξαμήλωσε τὸ κεφάλι καὶ ἐξακολούθησε τὴν πένθιμη πορεία του. Ἡ νέα ἐχάθηκε ἀπὸ ἐμπρός του.

Καὶ τότε... ὦ, τότε ἐμίσησε τὸν καὶ μὲν τὸν παππὸ του γιὰ μὴ στιγμή ὁ “Εκτωρ. Καὶ τὸν καταράστηκε, γιὰ τὸν εἶχε στερήσει ἀπὸ τὸν μοναδικὸ ἔρωτα τῆς ζωῆς του...

Γιὰ τὸν θὰ τὴν ξαναβλεπε ποτὲ πλέον, βέβαια, τὴν ἄγνωστη ἐκείνη...

—□□—

“Ε, λοιπόν, τὴν ξαναεἶδε! Ξαναεἶδε τὴν εἰκόνα της, μὴ μέρα, σὲ μὴ ἐφημερίδα, κάτω ἀπὸ τὸν συντακτικὸ τίτλο:

“Μία νέα ἐσχότωση χθὲς ἀπὸ ζήλεια τὸν ἐραστὴ της”.

Καὶ τότε ὁ “Εκτωρ χαμογέλασε, καὶ γύρισε πρὸς τὸ μεγάλο πορτραῖτο τοῦ παπποῦ του τοῦ Αἰμιλίου.

—Συγγνώμη, παππού, ἐπιθύρισε, καὶ εὐχαριστῶ. Μὴ νέα πού ἐσχότωση ἀπὸ ζήλεια τὸν ἐραστὴ της... “Α, παππού! Ἦταν μὴ ἀπὸ τίς γυναίκες ἐκεῖνες πού μοῦ ἔλεγες ὅταν ζούσες: “Μακρού, παιδί μου!...” Ἦσουν νεκρὸς καὶ δὲν μπορούσε νὰ μοῦ μιλήσῃ. Θέλησε νὰ μὲ σώσῃς ὅμως καὶ γι’ αὐτὸ μ’ ἐμπόδισες νὰ τρέξω κοντὰ της τὴν στιγμή πού τὴν εἶχα ξαναβρῇ...

ΑΝΤΡΕ ΜΠΙΡΑΜΠΩ

Τὸ μυθιστόρητο τοῦ μεγάλου μπαλῶ

ΕΝΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΣΥΝΤΑΡΑΚΤΙΚῶΝ
ΠΕΡΙΠΕΤΕΙῶΝ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ:

Ὁ Φίλιππος Χάρβεῦ βρῶνται μὲ μὴ φριχτὴ κατηγορία: Σκότωσε τὴ θεῖα του καὶ τὴν ἔκρυψε μέσα σ’ ἓνα μπαούλο. “Ὅλες οἱ ἀποδείξεις εἶναι ἐναντίον του. Αὐτός, ὅμως, δὲν θυμάται τίποτε, γιὰτὶ φαίνεται ὅτι ἐνήργησε ὑπὸ τὸ κράτος μέθης. Ὡστόσο, παραδέχεται τὸ ἐγκλήμα του.

8ον

ΒΛΕΠΟΝΤΑΣ ὅτι δὲν μιλοῦσε, ἔμεινα κι’ ἐγὼ γιὰ πολλὴ ὥρα σιωπηλός. “Ὅλα ὅσα εἶχα μάθει κι’ ἀκούσει πρὸ ὀλίγου δὲν τροποποιοῦσαν καθόλου τὴν ἀρχικὴ μου γνώμη. Ναι, δρᾶστης τοῦ ἐγκλήματος ἦταν ὁ Φίλιππος Χάρβεῦ, μόνος του, χωρὶς συνεργούς. Ὡστόσο, ἔπρεπε νὰ ληφθοῦν ὑπ’ ὄψιν καὶ ὀρισμένα ἐλαφρυντικά. Τὸ ἐγκλήμα του αὐτό, ὁ Φίλιππος τὸ διέπραξε σὰν αὐτόματο, σὰν μὴ μηχανή, χωρὶς νὰ ἔχῃ συνείδηση τοῦ τί ἔκανε. Πίστωση ἀνεπιφύλακτα στὴν καλὴ του πίστι. Ὁ τόνος τῆς φωνῆς του, ἡ στάσις του, οἱ ἐκμυστηρεύσεις του, ὅλα μ’ ἔκαναν νὰ πιστεύω σὰν λόγια του. Ἦταν πλέον ὀλοφάνερο ὅτι ὁ νέος αὐτός ἐσκότωσε διατελὼν ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ἀλκοόλ καὶ τοῦ χλωράλ, χωρὶς νὰ ἔχῃ τὴν παραμικρὴ ἐπίγνωση τῆς πράξεώς του. Δὲν εἶδεν καμμιά ὑπερβολὴ καὶ ἀπιθανότητα στίς ἐξηγήσεις του. Ἦξερα ὅτι παρόμοια συμπτώματα παρατηροῦνται συχνὰ σὲ πρόσωπα εὐερέθιστα καὶ νευρικά. Ἐξ ἄλλου, ἡ δολοφονία τῆς μίς Ραῖνελ θὰ ἦταν ἀνεξήγητη καὶ ἀδύνατη, ἀφοῦ εἶχε πλέον ἐξακριβωθῇ ὅτι καθ’ ὅλη τὴ νύκτα τῆς Κυριακῆς πρὸς τὴν Δευτέρα, μόνον ὁ Φίλιππος βρισκόταν κοντὰ της.

Τὴ θὰ γινόταν, ὅμως, στὸ Δικαστήριο: Οὐδέποτε οἱ δώδεκα ἑνορκιοὶ θὰ παρεδέχοντο ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ διαπράξῃ κανεὶς φόνο, χωρὶς νὰ τὸν βυβάται! Ἐξ ἄλλου, ἦταν ἀποδεδειγμένο ὅτι ὁ Φίλιππος εἶχε ἀπειλήσει ἐπανειλημμένως τὴ θεῖα του. Ἡ καταδικὴ του ἐπομένως στὴν ἐσχάτη τῶν ποινῶν ἦταν σίγουρη.

Ὁ “Ὡστεν εἶχε δίκην. Τὸ παραδεγόμενον ἀπολύτως. Ὁ ἀδελφός του ἔπρεπε νὰ φύγῃ τὸ ταχύτερο ἀπὸ τὴν Ἀγγλία...

—Ἀκούστε, εἶπα στὸν Φίλιππο, διακόπτοντας τὴν καταθλιπτικὴ σιγὴ πού ἐπικρατοῦσε. Μπορὸ νὰ σὰς δώσω ἀμέσως τὴν ἀπάντησιν πού περιμένετε γιὰ τὸ ζήτημα τῶν βιβλίων. Ἐκείνα ἔρευνα στὸ διαμέρισμά της θεῖας καὶ τὰ βρήκα μέσα σ’ ἓνα ντουλάπι.

—Εἶναι, λοιπόν, ἀλήθεια! εἶπε μὲ σπαταχμό. Ὁ “Ὡστεν εἶχε δίκην. Δὲν

μοῦ μένει πιά, παρὰ νὰ φύγω!

Σηκώθηκε. Ἀπὸ τὸ μέτωπό του ἔσταξαν χονδρὲς σταγόνες ἰδρώτος.

—Οχι, όχι, τόσο γρήγορα, εἶπα. Ποῦ πάτε; Περιμένετε νὰ ἐπιστρέψῃ ὁ ἀδελφός σας.

Τραβοῦσε πρὸς τὴν πόρτα, τρικλίζοντας σὰν τυφλός, Σταμάτησε.

—Ἀν φύγω, εἶπε, δὲν θὰ ἐπιβαρύνω περισσότερο τὴ θέση τῆς “Εδῆ; Θὰ προτιμοῦσα χίλιες φορές νὰ μὲ κρεμάσουν, παρὰ νὰ πάθῃ ἡ ἀγαπημένη μου τὸ παραμικρὸ ἐξ αἰτίας μου.

—Μείνετε ἥσυχος, ἀπήντησα, ἡ μίς Σίμπκινσον εὐρίσκειται ἐκτὸς κινδύνου. Τίποτε δὲν τὴν βαρύνει. Καὶ μάλιστα βρεθῆτε σὲς ἐξῶ ἀπὸ τὴν Ἀγγλία, θὰ μὴ μὴ ἐπιδεικνύετε πλήρως τὴν ἀθωότητά της. Δὲν πρέπει, ὅμως, νὰ φύγετε ἀμέσως. Αὐτὸ δὲν θὰ σὰς ἐνυπηρετοῦσε καθόλου. Περᾶστε ἀπὸψε στὸ Καλαί, κατεβῆτε στὴν Μασσαλία κι’ ἀπὸ κεῖ φροντίστε νὰ φύγετε γιὰ μὴ χώρα τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς, πού νὰ μὴν ἔχῃ μὲ τὴν Ἀγγλία σύμβαση ἐκδόσεως. Ἐκεῖ, μόνον ἐκεῖ, θὰ εἶσθε ἀσφαλής.

Μέσα μοι ὅμως, ἔλεγα: “Ἀλλοίμονο! Ζήτημα εἶναι ἀν θὰ γλυτώσῃ ὁ ταλαίπωρος. Ἀν πῆρε τὴν ὑπόθεσιν σὲ χέρια της ἡ Σκότλαντ Γουάρδ, ὁ Φίλιππος δὲν θὰ φθάσῃ ποτὲ στὴ Μασσαλία”.

Τὸν ἀνάγκασα νὰ καθῆσθαι. Ἦταν ἓνα σωματικὸ καὶ ψυχικὸ ράκος. Μὲ παρεκάλεσε νὰ πασανγέλω δύο οὔτις, ἀλλ’ ἀντετάχην μὲ ζωρότητα.

—Ἐχετε ἀνάγκη, τοῦ εἶπα, ἀπὸ ὀλη τὴν ψυχραιμία σας, πράγμα πού δὲν μπορεῖ νὰ σὰς τὸ δώσῃ τὸ οὔτις. Καθῆστε, ἀναπαύσθητε καὶ ἄς μιλήσουμε ἥσυχά, σὰν φίλοι. Ἐχετε δέκα ὥρες μπροστὰ σας καὶ τὸ μόνον πού ἔχετε νὰ κάνατε εἶναι νὰ μείνετε ἥσυχος μέχρι τῆς ὥρας τῆς ἀναχωρήσεως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 18

Κλειδιά καὶ κλειδαριές

“Εμείνα καθ’ ὅλη τὴ διάρκεια τῆς ἡμέρας κοντὰ στὸν Φίλιππο. Καὶ μέχρις οὗτο σκοτεινίαισε, μιλοῦσαμε διαρκῶς γιὰ τὸν φόνον τῆς μίς Ραῖνελ. Ἐπεγρίστη πολλὰς φορές, νὰ φέρω τὴ συζήτησιν ἀλλοῦ, ἀλλὰ δὲν τὸ κατάρθωσα. Τόσον ἐγὼ, ὅσο κι’ αὐτός, ἀδυνατούσαμε νὰ ξεφύγουμε ἀπὸ αὐτὸ τὸ θέμα.

Ὁ Φίλιππος μ’ ἐπληροφόρησε ὅτι ποτὲ δὲν ἤξερε ἀπὸ πρὶν, πὼς θὰ τὸν ὑποδεχόνταν ἡ θεῖα του. Ὁ χαρακτήρας της ἦταν πολὺ πλοκαρὸς καὶ παρὰ ξένος. “Ἀλλοτε, τὸν γάμειον σὰν μικρὸ παιδί κι’ ἄλλοτε τοῦ μιλοῦσε μ’ ἓνα τρομερὸ μῖσος. Ὡστόσο, μ’ ὅλο πού ἦταν εὐερέθιστη, νευρική, γκρι νιάρκα καὶ δξύθυμη φαίνονταν νὰ δαί-

χνῃ ξεχωριστὴ προτίμησιν στὸν ἄσωτόν αὐτὸν ἀνεψιό, πού μεπεκοινοῦσε, χαρτοπαίζε καὶ σὺχναζε στὰ ὑποπτα κέντρα. Τὴν προτίμησιν της, ὅμως, αὐτὴ τὴν ἔκρυβε, ἐνῶ ἀντιθέτως μὲ τὸν “Ὡστεν ἦταν πάντοτε καλὴ. Ὁ Φίλιππος πάλι τὴν ἀγαποῦσε κι’ αἰσθανόταν ἓνα εἶδος εὐγνωμοσύνης ἀπέναντί της, γιὰτὶ πολλές φορές κατῶρθαν νὰ τῆς ἀποσπᾶ διάφορα χρηματικὰ ποσά. Ἐπὶ πλέον, ἔμαθα ὅτι ἡ μίς Ραῖνελ μιλοῦσε ποτε στὸν ἑναν ἀνεψιὸ καὶ ποτε στὸν ἄλλο, ὅτι θὰ τὸν ἐγκαθιστοῦσε κληρονόμο ἢ θὰ τὸν ἀπεκλήρωνε, μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ τοὺς ἀναγκάζῃ νὰ τῆς κάνουν τὰ κέφια. Οἱ προσφιλεῖς της φράσεις ἦταν αὐτὲς περίπου: Πρὸς τὸν “Ὡστεν: “Ἀν δὲν κάνεις αὐτὸ κι’ αὐτό, θ’ ἀφίσω ὅλη μου τὴν περιουσίαν στὸν Φίλιππο”. Καὶ πρὸς τὸν Φίλιππο: “Ἀν θέλεις νὰ δῇς ὅλη μου τὴν περιουσίαν στὰ χέρια τοῦ “Ὡστεν τότε μπορεῖ νὰ ἐξακολουθήσῃς αὐτὴ τὴ ζωὴ...”. Καὶ οἱ ἐναλλαντες αὐτὲς τῶν προτιμήσεων ἐπαναλαμβάνοντο δέκα καὶ εἴκοσι φορές τῇ βδομάδᾳ. Παιγνίδι ἐπικίνδυνον... Πολὺ ἐπικίνδυνον, μάλιστα, ἀφοῦ στὸ τέλος, ἡ μίς Ραῖνελ ἔχασε τὴ ζωὴ της!

Πάντως, τὸ πῶς οἶγουρο ἦταν ὅτι τὴν περιουσίαν της ἡ μίς Ραῖνελ θὰ τὴν ἔφινε στὸν πρεσβύτερο ἐκ τῶν δύο ἀδελφῶν, στὸν “Ὡστεν. Καὶ ἡ ἀπόδειξις δόθηκε ὅταν ζητήθηκε εἰς γάμον ἡ μίς Σίμπκινσον. Ἡ μητέρα τῆς “Εδῆ, θέλοντας νὰ ξερῇ πού βάδιζε, ζήτησε ἐγγυήσεις ἀπὸ τὴν μίς Ραῖνελ. “Ἀν ἡ γρηῃ θεῖα σκόπευε νὰ κάμῃ κληρονόμο τῆς τὸν Φίλιππο, ἀσφαλῶς ἡ κυρία Σίμπκινσον δὲν θὰ τὸν ἐδίωκε. Δὲν ἀπεκλείετο μάλιστα ἡ μίς Ραῖνελ νὰ ἐδείξει τὴ διαθήκην στὴν κυρία Σίμπκινσον, γιὰ νὰ τῆς ἀποδείξῃ ὅτι ἔφινε πράγματι τὰ λεφτὰ της στὸν “Ὡστεν. Καὶ βεβαίως ὅτι αὐτὴ ἦταν ἡ διαθήκη της. Ποιὰ, ὅμως, ἀπὸ ἄλλες; Γιὰτὶ ἀσφαλῶς ἡ μίς Σίμπκινσον θὰ εἶχε συντάξῃ πολλὰς διαθήκες.

—Λίγες μέρες ἀργότερα, ἐξηκολούθησε ὁ Φίλιππος, ἡ καλὴ καὶ παρὰ ξένῃ αὐτὴ θεῖα ἔλεγε ὅτι εἶχε ἀκόμα μπροστὰ της τὸν καιρό, νὰ τροποποιήσῃ τὴ διαθήκην της ἂν ὁ “Ὡστεν τῆς γαλοῦσε τὸ κέφι...

—Ἰσως μάλιστα καὶ νὰ τῷ κάνα, εἶπα.

Ποῖος ἔφερε; εἶπε κι’ αὐτός. Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ὀλιγόλεπτης σιγῆς πού ἐπικρατοῦσε, ξαναθυμήθηκα τὴν ἐπίσκεψιν πού εἶχα κάνει στὸν ἐμπορὸ τῶν εἰδῶν ταξιδίου καὶ ἀναρωτήθηκα γιὰ μὴ ἀκόμη φορὰ, ἂν ἦταν πλήρως ἀποδεδειγμένο, ὅτι τὸ μπαούλο πού ἀνοίχθηκε στὸ Παρίσι, ἦταν πράγματι τὸ μπαούλο τοῦ Φίλιππου.

—Πὼς συμβαίνει, λοιπόν, ρώτησα.

να μη βρω το όνομά σας ως αγοραστού, στα βιβλία του καταστήματος Μπράουν και Έλντεν ;

—Αυτό είναι πολύ απλό, μου απάντησε. Πήγα μόνος μου μ' ένα ταξί, το αγόρασα και το πήρα άμέσως μαζί μου. Έτσι, δεν υπήρχε λόγος να δώσω το όνομά μου.

Είναι πολύς καιρός από τότε ; Και πού το πήγατε το μπαούλο, μόλις το αγοράσατε ;

—Είναι δυο μήνες περίπου. Το πήγα στο Γκρήνουιτς, όπου έχω δωμάτιο.

—Άλλη φορά ταξιδεύατε σιδηροδρομικώς μ' αυτό το μπαούλο ;

—Δυο φορές μόνον. Την πρώτη φορά, από το Γκρήνουιτς για το Σάουθεντ προς συνάντησιν της θείας μου και τη δεύτερη, τη μοιραία εκείνη Δευτέρα από το Σάουθεντ για το Δούβρο... Μόλις έφθασα έδω ανεκάλυψα ότι το κλειδί μου δεν ταίριαζε στην κλειδαριά του μπαούλου... Στην αρχή νόμισα ότι είχε χαλάσει ή κλειδαριά και την έσπασα... Μόλις, όμως, άνοιξα το μπαούλο και είδα τα ρούχα της μίς Σίμπκινσον, κατάλαβα ότι έγινε λάθος στον σταθμό και στενοχωρήθηκα πολύ. Έσπευσα, λοιπόν, να διορθώσω την κλειδαριά και να στείλω το μπαούλο στο Παρίσι, στη διεύθυνση της μίς Σίμπκινσον. Ταυτοχρόνως, έπληγραψα κι' έγγραφα στον αδελφό μου... 'Η πρώτη μου έγνοια, το όμολογώ, ήταν να μην άνοιξη ή "Εβίθ το δικό μου μπαούλο, που περιείχε κάτι έγγραφα... Τέλος, έκανα ένα μπουρούσι, αλλά σ'ας όρκίζομαι ότι τη στιγμή που έξωρκίζα τον αδελφό μου να μην άνοιξη το μπαούλο μου, δεν είχα ιδέαν της τραγικής τύχης της θείας μου...

—Άλλά τότε, είπα, γιατί χθες το βράδυ θυμώσατε τόσο πολύ, μόλις άνέφερα το όνομά της ;

—Δέν... δεν ξέρω... Θυμούνται ότι την είχα σπρώξει δυνατά, έξω από το δωμάτιό μου... ή ανάμνησις αυτή με τάραιξε... τοσοῦτο μάλλον, καθόσον δεν την ξαναείδα έκτοτε, για να εξηγηθούμε και να της ζητήσω συγγνώμην...

—Και τώρα, ξέρετε ότι τη σκοτώσατε ;

—Εοίγησε.

—Πώς θα μπορούσα να το άρνηθώ ! φώναξε. 'Ο Ώστεν το βεβαίωνει. Και σεις επίσης φαίσεσθε ότι το πιστεύετε. Και τα βιβλία που βρήκατε κεί κάτω, το άποδεικνύουν.

—Είσθε βέβαιος ότι έκτός από σ'ας δεν υπήκε κανένας άλλος στο σπίτι, το βράδυ της Κυριακής ; Ποιός άλλος είχε πασπαρτού ;

—Κανείς. Μόνον ή ιδιοκτήτρια και ή θεία μου. 'Η θεία μου, ήθελε να βγαίνει πολύ πρωί, για περίπατο την ώρα που όλοι κοιμόντανε. Πολλές φορές μου άδανειζε το κλειδί της αυτό, για τα βράδια...

—Την Κυριακή σ'ας τώδωσε ;

—Ναί.

—Άλλά τότε, άφου είχατε κλειδί, γιατί γτυπήσατε να σ'ας άνοίξουν ;

—Ναί... Έχετε δίκιο... 'Ημου, τόσο μεθ'ένος ώστε δεν σκέφθηκα ότι είχ' στην τσέπη μου κλειδί.

—Μεθυσμένος ;

—Άλλοίμονο !

—Είσθε, όμως, απόλύτως βέβαιος ότι το είχατε το κλειδί στην τσέπη σας ;

—'Ω ! Βέβαια ! Το β'νολα από την τσέπη μου, το πρωί της Δευτέρας.

—Είσθε βέβαιος ότι την Κυριακή το βράδυ δεν είσεχώρησε κανείς άλλος

Το μυστικό του μαύρου Μπαούλου

στο διαμέρισμα της μίς Ράινελ ; Βάζατε άμπάρι πίσω από την έξωπορτα τά βράδια ;

—'Οχι. Κλείναμε μόνον με διπλή στροφή του κλειδιού.

—Πολύ καλά. Άναχωρήσατε, λοιπόν, το πρωί της Δευτέρας με το πώμα της θείας σας μέσα στο μπαούλο. Πρίν φορτώσατε, το μπαούλο στο ταξί, δεν το άνοίξατε ;

—'Οχι. Θέλησα να το άνοίξω, αλλά δεν μπόρεσα να βρω τά κλειδιά. Στο τέλος, τά βρήκε ή Ώστεν.

—Πού ;

—Στο δωμάτιο της θείας. 'Α ! Είμαι ή μόνος ένοχος, το βλέπω καθαρά !

—Πράγματι, παρετήρησα, όλα είναι ενάντιόν σας. Άλλά για να δούμε. Άναχωρήσατε, λοιπόν, από το Σάουθεντ με το μπαούλο σας. Στο Λονδίνο συναντήσατε την κυρία και τη δεσποινίδα Σίμπκινσον και από εκεί, με τον αδελφό σας και τις άποσκευές σας, πήρατε το τραίνο του Λούβρου. Δεν είναι έτσι ;

—'Οχι. 'Ο Ώστεν δεν μ'ας συνώδευσεν. Τόν άφίσαμε στον σταθμό του Τσάριγκ Κρός. Οί κυρίες Σίμπκινσον παρέδωκαν τις βαλίτσες των στη σκευοφόρο, για το Παρίσι.

—Θυμάστε καλά ότι βάλατε τά βιβλία σας μέσα στο μπαούλο ;

—Ναί. Αυτή τη δουλειά την είχα κάνει από το Σάββατο. 'Αφισα μάλιστα το μπαούλο μου άνοιχτό και το βράδυ της Κυριακής, έφριξα μέσα κάτι δεσυίδες έπιστολών, επάνω από τά βιβλία, ύστερα κλειδώσα κι' έδεσα το μπαούλο με μιά τριχιά.

—Τί ; Το δέσατε από το βράδυ της Κυριακής ;

—Ναί, μ' όλο που ήμου μεθυσμένος. Κι' αυτό, γιατί ήθελα να κούψω τις έπιστολές ώστε να μη τις διή κανένα άδίκροτο βλέμμα.

—Είσθε άριστερόχειρ, κύριε Χάρβεϋ ;

—'Οχι. Γιατί με ρωτάτε ;

—Ποιός φρόντισε για τις άποσκευές στον σταθμό του Τσάριγκ Κρός ;

—'Εγώ μέσα σε μιάν άφάνταστη σύγχυση, βιασύνη και πολυκοσμία. Είχαμε άρνήσει, Κατόρθωσα, ώστόσο, να καταχωρήσω τά υπαγκάζ των κυριών Σίμπκινσον... 'Η αντικατάστασις των δύο μπαούλων δεν με άσφονιάζει καθόλου.

—Γιατί και πότε γράψατε πάνω στο μπαούλο σας, το άρχικό του όνόματός σας ;

—'Ο Φίλιππος Χάρβεϋ με κύτταξε με βλέμμα γεμάτο έκπληξη.

—Δέν έγραψα ποτέ τό άρχικό μου στο μπαούλο, είπε. Το μπαούλο αυτό δεν είχε κανένα μάρκα επάνω του.

—'Ετσι έξηγείται πώς έγινε και τό λάθος της άντικατάστασης.

—Σ'ας ζητώ συγγνώμην, είπα, αλλά σ'ημειώσατε με μολύβι, στη γωνιά της έτικέτας, το άρχικό Φ και Χ, Μή-

πως τά γράψατε μεθυσμένος και δέν θυμάστε ;

—Τάχω τελείως χαμένα, είπε ή Φίλιππος... Δεν ξέρω πιά, τί έκανα και τί δέν έκανα... 'Όλα μου διαφεύγουν. Κοντεύω να λησμονήσω και τόνομά μου...

Στο σημείο αυτό διέκοψα τη συνομιλία και κατέβηκα στο δωμάτιό μου όπου πήρα την κάσπα του Φίλιππου που βρήκα στο διαμέρισμα της μίς Σίμπκινσον, στο Σάουθεντ, τό γράμμα που έστειλε ή ίδια στον άδελφό του, στο Παρίσι, καθώς και τό γράμμα που μούχε στείλει ή Ώστεν.

—'Υστερα ξαναέβηκα στο δωμάτιο του Φίλιππου και τάπλωσα όλα πάνω σ' ένα τραπέζι. Πρώτα—πρώτα του έδειξα τον τύπο των άρχικών που είχα ξεσηκώσει πιστά από την έτικέτα.

—'Αναγνωρίζετε αυτά τά γράμματα ; ρά τσα.

—Ναί, είπε, είναι ή γραφικός μου χαρακτήρ. Πού θέλετε να καταλήξετε ;

—Τά δύο αυτά άρχικά, είπα, ήταν γραμμένα με μολύβι στην έτικέτα του μπαούλου σας.

—'Εκανα και πάλι την παραβολή των δύο αυτών γραμμάτων με τά ίδια γράμματα που ήταν στην κάσπα και στο γράμμα του Φίλιππου, Χάρβεϋ. Κι' έξαφνα, έμπηξα μία μικρή κραυγή έκπληξως. 'Αρπαξα τον Φίλιππο από τό μπράτσο και τοῦπα !

—'Εχετε χαρτί και μολύβι ;

—Ναί. Τί τό θέλετε ;

—Καθήστε και γράψτε πενήντα φορές συνέχεια τά άρχικά του όνόματός σας, χωρίς διακοπή.

—'Μ' όλη την έκπληξή του, ή Φίλιππος υπήκουσε. Καθώς έγραφε, δέν τον άφισα ούτε στιγμή από τά μάτια μου. 'Εγραφε άδίσταχτα, χωρίς διακοπή. Σέ κάθε του γράμμα, έπαναλαμβάνοντο οί ίδιες κινήσεις, ίδιες άκριβώς. 'Όταν τελείωσε, άρπαξα τό χαρτί από τά χέρια του και παρέββα τά άρχικά που έγραψε μπροστά μου, με τά άρχικά της έτικέτας.

—Φυσικά, έμοιαζαν πολύ μεταξύ τους... Κατά βάθος, όμως, υπήρχε μία μικρή, άδιόρατη έκ πρώτης όψεως, διαφορά στο Φ. Πώς, λοιπόν, ή άνθρωπος αυτός που έγραψε πενήντα φορές τά δύο αυτά γράμματα δεν έέφυγε καθόλου από τον χαρακτήρα του, ενώ στην έτικέτα το Φ ήταν έλαφρότατα διαφορετικό ;

—Σηκώθηκα και κύτταξα τον Φίλιππο κατάματα.

—Τά άρχικά αυτά της έτικέτας, είπα, δέν τά γράψατε σεις, κύριε Χάρβεϋ. 'Η λεπτομέρεια αυτή δεν έχει βέβαια μεγάλη σημασία... Στην προκειμένη, όμως, περίπτωση, δείχνει καθαρά ότι κάποιος άλλος θέλησε να μιμηθή τον γραφικό σας χαρακτήρα. Κι' αυτό είναι πολύ σοβαρό.

—'Ο Φίλιππος δέν έδωσε στην άρνή μεγάλη προσοχή στα λόγια μου. 'Εμενε συντετριμμένος από τις φοβερές τύψεις που δοκίαζε.

—Είσθε απόλυτως βέβαιος, τον ρώτησα, ότι τά γράμματα αυτά ήταν γραμμένα στην έτικέτα του μπαούλου σας, το βράδυ της Κυριακής ; Σκεφθήτε καλά, προσπαθήσατε να συγκεντρώσατε όλες σας τις άναμνήσεις γιατί τό πράγμα είναι πολύ σοβαρό.

—Δίτασε λίγο και ύστερα είπε :

—Ναί. Παρ' όλες τις καταστάσεις της νάρκης από τις όποιες πέρασα, υπάρχουν άρισμένα πράγματα, για τά όποια είμαι απόλυτως βέβαιος. Σ'ας βεβαίω, λοιπόν, ότι τά άρχικά για τά όποια μού μιλάτε, δέν ήταν γραμμέ-

να στην έτικέτα, όταν άνεχώρησα τό πρωί της Δευτέρας από τό Σάουθεντ. Θυμάμαι καλά ότι κύτταξα την έτικέτα του Γκρήνουιτς και είπα μάλιστα μέσα μου, γιατί δέν την ξεκόλλησα, άφου ξεκινούσα για νέο ταξίδι. 'Αφού, λοιπόν, την πρόσεξα την έτικέτα, ή ά έβλεπα και τά γράμματα. Πώς ήταν ;

—'Ηταν γραμμένα με μολύβι στην άκρη της έτικέτας. Μεγάλα, ευδιάκριτα, ώστε να φαίνονται καθαρά. Στον σταθμό, όμως, του Τσάριγκ Κρός, οί υπάλληλοι κόλλησαν άπό πάνω μία νέα έτικέτα που έγραφε «'Από Λονδίνο εις Παρίσιους». 'Η κόλλα τά έξέβαψε λιγάκι, αλλά έξακολουθούν να φαίνονται.

—'Όταν έφυγα από τό Σάουθεντ, είπε ή Φίλιππος με πεποίθηση, δέν υπήρχαν αυτά τά γράμματα.

—'Εξ ού όλοι συμπεραίνω, είπα, ότι κάποιος άλλος είχε συμφέρον να τά γράψη μισούμενος τον γραφικό σας χαρακτήρα. Το πρόσωπο αυτό είχε μεγάλο συμφέρον, να μαρκιασθή το μπαούλο σας. Δεν σκέφθηκε ότι θα κολωνούσαν από πάνω άλλες έτικέτες, όπως και συνέβη. Λοιπόν ! Το πρόσωπο αυτό, κύριε Χάρβεϋ, έγνωρίζε τό περιεχόμενο του μπαούλου σας !

—'Ο συνομιλητής μου με κύτταξε με ύφος έμβρόντο.

—Μόλις άνεκάλυψα αυτά τά άρχικά, είπα, δοκίμασα την έντύπωση ότι άποτελούσαν μία πολύτιμη ένδειξη και ότι χάρις σ' αυτά, θα μπορούσα ν' ανακαλύψω τον δολοφόνο. Στην αρχή, ή ιδέα αυτή θα μπορούσε να φανή στον καθένα κάπως τολμηρή. Σήμερα, έπιβεβαιούται. Τώρα προχωρώ άκόμα περισσότερο σε κείνα που λέγαμε προηγουμένως και σ'ας βεβαίω ότι αρχίζω ν' άμφιβάλλω για την ένοχή σας... Συνεπώς, πρέπει να έπιστρέψω στο Παρίσι, να φωτογραφήσω τά άρχικά του μπαούλου και να συμβουλευθώ ένα γραφολόγον. Θα φύγουμε άπόψε μαζί !

—Μά όλα αυτά είναι πολύ άόριστα, είπε ή Φίλιππος.

—'Οχι, απάντησα με ζωηρότητα, γιατί εκείνος που έγραψε αυτά τά άρχικά πάνω στο μπαούλο σας, μετεξύ Σάουθεντ και Δούβρου πιθανώς, γνωρίζει όλη την αλήθεια για τό φόνό της μίς Ράινελ. Και τό πρόσωπο αυτό, όποιοδήποτε κι' άν είναι, θα τό βρούμε !

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 20

Και πάλι το μπαούλο

Τό ίδιο βράδυ, άναχωρήσαμε για τό Παρίσι. Βρήκα ότι ήταν σκοπιμότερο να μη περιμένουμε την έπιστροφή του Ώστεν Χάρβεϋ. 'Η άστυνομία ίσως να βρισκόταν ήδη έπί τά ίχνη του Φίλιππου και δέν θάπρεπε να συλληφθή, σε μία στιγμή που άρχινοῦσα ν' άμφιβάλλω, με τά συμπεράσματα που είχα σχηματίσει μέχρις εκείνης της στιγμής.

Θά ξανάρχιζα, λοιπόν, τώρα από την αρχή : Τά άρχικά αυτά που με είχ'αν βοηθήσει να βρω τον Φίλιππο Χάρβεϋ με είχ'αν άπατήσει ; 'Αλλ' άν ή Φίλιππος Χάρβεϋ ήταν άθώος, ποιός τότε ήταν ή ένοχος ;

Τό ταξίδι υπήρξε πολύ κοπιαστικό. 'Ο Φίλιππος ήταν διαρκώς άνήσυχος, άραγμένος. Έβλεπε διαρκώς άστυνομικούς και κατέβαλλα ύπεράνω των προσπαθειών για να τον έμποδίσω να προδοθή μόνος του. Την άπόβραση του Καλαί τη φοβόμουν

λίγο, αλλά πολύ γρήγορα διεπίστωσα ότι ή άστυνομία του λιμένος δέν έξασκούσε κείνη τη μέρα, καμιά έξωριστή έπαγρύπνηση.

Αυτό μ' εύχαρίστησε. Προς μεγάλη μου, ώστόσο, σύγχυση, γιατί κατά βάθος δέν ήξερα άν δέν ήμου συνεργός της φυγής ενός πραγματικού δολοφόνο. Μιά τέτοια άμφιβολία είναι πολύ όδυνηρή για ένα ντετέκτιβ.

Είχαμε συμφωνήσει να περιμένουμε τον Ώστεν στο Παρίσι. 'Ο Φίλιππος τοῦχε άφίσει ένα σχετικό σημείωμα στο Δούβρο. Για περισσότερες προφυλάξεις, ή Φίλιππος πήρε από τό Δούβρο έπιδεικτικά είσιτήριο για τό Λονδίνο, ενώ τά δύο είσιτήρια για τό Παρίσι, τά είχα προμηθευθή έγώ, κρυφά.

—'Εγκαταστοθήκαμε σ' ένα μικρό ξενοδοχείο. 'Ο Φίλιππος έξακολουθούσε να είναι συντετριμμένος. Και διαρκώς έμψύριζε : «Δολοφόνος... τά βιβλία...». 'Ηταν φανερό ότι ή παρουσία των βιβλίων του σ' ένα ντουλάπι του διαμερίσματος της θείας του, άποτελούσε γι' αυτόν άναμφισβήτητη άπόδειξη της ένοχής του.

—'Ωστόσο, τοῦ είπα, δέν είναι καθόλου άποδεδειγμένο ότι έσεις βγάλατε τά βιβλία από τό μπαούλο. 'Η παρουσία των βιβλίων στο ντουλάπι αυτό άποδεικνύει μόνον ότι ή φήνος διεπράχθη μέσα στο διαμέρισμα της μίς Ράινελ και ότι τό πώμα εκεί μπήκε μέσα στο μπαούλο. Αυτό είναι όλο.

—'Οχι, όχι, απάντησε, κουνώντας

το κεφάλι. Εκείνο το βράδυ, δέν υπήρχε άλλος στο σπίτι, έκτός από μένα και τη σπιτονοικοκυρά. Δεν πιστεύω να υποπτεύσθε την κυρία Τζέζοπ !

—'Οχι, απάντησα,

κρατώντας στο χέρι μου έναν γερό φακό έσκυφα πάνω στο μπαούλο.

Σίγουρα, τό ξεκόλλημα της έτικέτας έγινε πρίν φύγη τό μπαούλο από τό Λονδίνο. Και να γιατί υιοθέτησα προσωρινώς αυτή την κάπως αῦθα ῖρη υπόθεση :

—'Οχι, απάντησα,

το κεφάλι. Εκείνο το βράδυ, δέν υπήρχε άλλος στο σπίτι, έκτός από μένα και τη σπιτονοικοκυρά. Δεν πιστεύω να υποπτεύσθε την κυρία Τζέζοπ !

—'Οχι, απάντησα,

κρατώντας στο χέρι μου έναν γερό φακό έσκυφα πάνω στο μπαούλο.

Σίγουρα, τό ξεκόλλημα της έτικέτας έγινε πρίν φύγη τό μπαούλο από τό Λονδίνο. Και να γιατί υιοθέτησα προσωρινώς αυτή την κάπως αῦθα ῖρη υπόθεση :

—'Οχι, απάντησα,

το κεφάλι. Εκείνο το βράδυ, δέν υπήρχε άλλος στο σπίτι, έκτός από μένα και τη σπιτονοικοκυρά. Δεν πιστεύω να υποπτεύσθε την κυρία Τζέζοπ !

—'Οχι, απάντησα,

κρατώντας στο χέρι μου έναν γερό φακό έσκυφα πάνω στο μπαούλο.

Σίγουρα, τό ξεκόλλημα της έτικέτας έγινε πρίν φύγη τό μπαούλο από τό Λονδίνο. Και να γιατί υιοθέτησα προσωρινώς αυτή την κάπως αῦθα ῖρη υπόθεση :

—'Οχι, απάντησα,

το κεφάλι. Εκείνο το βράδυ, δέν υπήρχε άλλος στο σπίτι, έκτός από μένα και τη σπιτονοικοκυρά. Δεν πιστεύω να υποπτεύσθε την κυρία Τζέζοπ !

—'Οχι, απάντησα,

κρατώντας στο χέρι μου έναν γερό φακό έσκυφα πάνω στο μπαούλο.

Σίγουρα, τό ξεκόλλημα της έτικέτας έγινε πρίν φύγη τό μπαούλο από τό Λονδίνο. Και να γιατί υιοθέτησα προσωρινώς αυτή την κάπως αῦθα ῖρη υπόθεση :

—'Οχι, απάντησα,

το κεφάλι. Εκείνο το βράδυ, δέν υπήρχε άλλος στο σπίτι, έκτός από μένα και τη σπιτονοικοκυρά. Δεν πιστεύω να υποπτεύσθε την κυρία Τζέζοπ !

—'Οχι, απάντησα,

κρατώντας στο χέρι μου έναν γερό φακό έσκυφα πάνω στο μπαούλο.

—Τότε δέν μένω παρά έγώ.

—Κι' αυτό άκόμα πρέπει ν' άποδειχθῇ, φίλε μου, είπα έγώ.

Τό πρωί της Κυριακής, άφου καθυσάχαα όσο μπορούσα τον Φίλιππο, πήγα και βρήκα τόνεπιθεωρητή Φρανσουά Ντυμπέρ. Με δέχτηκε με άρκετη έγκαρδιότητα, αλλά διέκρινε στη στάση του ένα έλαφρόν τόνο ψυχρότητας. Μου όμολόγησε ότι οί έρευνές του για την υπόθεση του μαύρου μπαούλου δέν είχαν κάνει καμιά πρόοδο.

—'Ας έλπίσουμε ότι ή Σκότλαντ Γουάρδ θα φανή πιο ίκανή από μ'ας, είπε βγάζοντας έναν άναστεναγμό.

—'Επέτυχ'α την "δεια να ξετάσω άκόμα μία φορά τό μακάβριο μπαούλο. Κρατώντας στο χέρι μου ένα γερόν φακό, έσκυφα πάνω από την έτικέτα και ξαναείδα τά άρχικά που ήταν γραμμένα με μολύβι... 'Οχι, δέν είχα γελαστή... Τά είχα πιστά άντιγράψω.

Για να μην είμαι άναγκασμένος να έπιστρέψω, έξήτασα και πάλι, με την πιο μεγάλη προσοχή όλες τις έπιφάνειες του μπαούλου. Σ' ένα μέρος του κατακτιού, τό βερνίκι φαινότον λιγώτερο γυαλιστερό. Έβαλα τό δάχτυλό μου και είδα ότι τό μέρος αυτό είχε ευσθεί με γόμμα. Σίγουρα, στο μέρος αυτό είχε τοποθετηθή μία έτικέτα. 'Η έτικέτα που έβαλαν οί υπάλληλοι, κατά την άναχώρηση από τό Σάουθεντ ! Και όμως ή έτικέτα αυτή άπεσπάσθη από τό μπαούλο, πρίν τό τελευταίο φθάση στο Παρίσι.

—'Ας έλπίσουμε ότι ή Σκότλαντ Γουάρδ θα φανή πιο ίκανή από μ'ας, είπε βγάζοντας έναν άναστεναγμό.

—'Επέτυχ'α την "δεια να ξετάσω άκόμα μία φορά τό μακάβριο μπαούλο. Κρατώντας στο χέρι μου ένα γερόν φακό, έσκυφα πάνω από την έτικέτα και ξαναείδα τά άρχικά που ήταν γραμμένα με μολύβι... 'Οχι, δέν είχα γελαστή... Τά είχα πιστά άντιγράψω.

Για να μην είμαι άναγκασμένος να έπιστρέψω, έξήτασα και πάλι, με την πιο μεγάλη προσοχή όλες τις έπιφάνειες του μπαούλου. Σ' ένα μέρος του κατακτιού, τό βερνίκι φαινότον λιγώτερο γυαλιστερό. Έβαλα τό δάχτυλό μου και είδα ότι τό μέρος αυτό είχε ευσθεί με γόμμα. Σίγουρα, στο μέρος αυτό είχε τοποθετηθή μία έτικέτα. 'Η έτικέτα που έβαλαν οί υπάλληλοι, κατά την άναχώρηση από τό Σάουθεντ ! Και όμως ή έτικέτα αυτή άπεσπάσθη από τό μπαούλο, πρίν τό τελευταίο φθάση στο Παρίσι.

—'Ας έλπίσουμε ότι ή Σκότλαντ Γουάρδ θα φανή πιο ίκανή από μ'ας, είπε βγάζοντας έναν άναστεναγμό.

—'Επέτυχ'α την "δεια να ξετάσω άκόμα μία φορά τό μακάβριο μπαούλο. Κρατώντας στο χέρι μου ένα γερόν φακό, έσκυφα πάνω από την έτικέτα και ξαναείδα τά άρχικά που ήταν γραμμένα με μολύβι... 'Οχι, δέν είχα γελαστή... Τά είχα πιστά άντιγράψω.

Για να μην είμαι άναγκασμένος να έπιστρέψω, έξήτασα και πάλι, με την πιο μεγάλη προσοχή όλες τις έπιφάνειες του μπαούλου. Σ' ένα μέρος του κατακτιού, τό βερνίκι φαινότον λιγώτερο γυαλιστερό. Έβαλα τό δάχτυλό μου και είδα ότι τό μέρος αυτό είχε ευσθεί με γόμμα. Σίγουρα, στο μέρος αυτό είχε τοποθετηθή μία έτικέτα. 'Η έτικέτα που έβαλαν οί υπάλληλοι, κατά την άναχώρηση από τό Σάουθεντ ! Και όμως ή έτικέτα αυτή άπεσπάσθη από τό μπαούλο, πρίν τό τελευταίο φθάση στο Παρίσι.

—'Ας έλπίσουμε ότι ή Σκότλαντ Γουάρδ θα φανή πιο ίκανή από μ'ας, είπε βγάζοντας έναν άναστεναγμό.

—'Επέτυχ'α την "δεια να ξετάσω άκόμα μία φορά τό μακάβριο μπαούλο. Κρατώντας στο χέρι μου ένα γερόν φακό, έσκυφα πάνω από την έτικέτα και ξαναείδα τά άρχικά που ήταν γραμμένα με μολύβι... 'Οχι, δέν είχα γελαστή... Τά είχα πιστά άντιγράψω.

Για να μην είμαι άναγκασμένος να έπιστρέψω, έξήτασα και πάλι, με την πιο μεγάλη προσοχή όλες τις έπιφάνειες του μπαούλου. Σ' ένα μέρος του κατακτιού, τό βερνίκι φαινότον λιγώτερο γυαλιστερό. Έβαλα τό δάχτυλό μου και είδα ότι τό μέρος αυτό είχε ευσθεί με γόμμα. Σίγουρα, στο μέρος αυτό είχε τοποθετηθή μία έτικέτα. 'Η έτικέτα που έβαλαν οί υπάλληλοι, κατά την άναχώρηση από τό Σάουθεντ ! Και όμως ή έτικέτα αυτή άπεσπάσθη από τό μπαούλο, πρίν τό τελευταίο φθάση στο Παρίσι.

—'Ας έλπίσουμε ότι ή Σκότλαντ Γουάρδ θα φανή πιο ίκανή από μ'ας, είπε βγάζοντας έναν άναστεναγμό.

—'Επέτυχ'α την "δεια να ξετάσω άκόμα μία φορά τό μακάβριο μπαούλο. Κρατώντας στο χέρι μου ένα γερόν φακό, έσκυφα πάνω από την έτικέτα και ξαναείδα τά άρχικά που ήταν γραμμένα με μολύβι... 'Οχι, δέν είχα γελαστή... Τά είχα πιστά άντιγράψω.

Για να μην είμαι άναγκασμένος να έπιστρέψω, έξήτασα και πάλι, με την πιο μεγάλη προσοχή όλες τις έπιφάνειες του μπαούλου. Σ' ένα μέρος του κατακτιού, τό βερνίκι φαινότον λιγώτερο γυαλιστερό. Έβαλα τό δάχτυλό μου και είδα ότι τό μέρος αυτό είχε ευσθεί με γόμμα. Σίγουρα, στο μέρος αυτό είχε τοποθετηθή μία έτικέτα. 'Η έτικέτα που έβαλαν οί υπάλληλοι, κατά την άναχώρηση από τό Σάουθεντ ! Και όμως ή έτικέτα αυτή άπεσπάσθη από τό μπαούλο, πρίν τό τελευταίο φθάση στο Παρίσι.

—'Ας έλπίσουμε ότι ή Σκότλαντ Γουάρδ θα φανή πιο ίκανή από μ'ας, είπε βγάζοντας έναν άναστεναγμό.

—'Επέτυχ'α την "δεια να ξετάσω άκόμα μία φορά τό μακάβριο μπαούλο. Κρατώντας στο χέρι μου ένα γερόν φακό, έσκυφα πάνω από την έτικέτα και ξαναείδα τά άρχικά που ήταν γραμμένα με μολύβι... 'Οχι, δέν είχα γελαστή... Τά είχα πιστά άντιγράψω.

Για να μην είμαι άναγκασμένος να έπιστρέψω, έξήτασα και πάλι, με την πιο μεγάλη προσοχή όλες τις έπιφάνειες του μπαούλου. Σ' ένα μέρος του κατακτιού, τό βερνίκι φαινότον λιγώτερο γυαλιστερό. Έβαλα τό δάχτυλό μου και είδα ότι τό μέρος αυτό είχε ευσθεί με γόμμα. Σίγουρα, στο μέρος αυτό είχε τοποθετηθή μία έτικέτα. 'Η έτικέτα που έβαλαν οί υπάλληλοι, κατά την άναχώρηση από τό Σάουθεντ ! Και όμως ή έτικέτα αυτή άπεσπάσθη από τό μπαούλο, πρίν τό τελευταίο φθάση στο Παρίσι.

—'Ας έλπίσουμε ότι ή Σκότλαντ Γουάρδ θα φανή πιο ίκανή από μ'ας, είπε βγάζοντας έναν άναστεναγμό.

—'Επέτυχ'α την "δεια να ξε

Περίεργα

Μέχρι πρό όλίγων έτών ήταν άπαγορευμένο στους Εύρωπαίους έπι ποιή θανάτου νά πηγαίνουν στή Μεδίνα. 'Η ίδια ποιή έπιθαλλόταν καί στους Έβραίους. Μόνο δυο τολμηροί έξερευνητές, ό Έλβετός Μπούραχαρντ καί ό "Αγγλος Μπώρτον κατώρθωσαν νά τήν έπισκεφθούν μεταμφιεσμένοι σέ μωσαμβανούς προσκυνητάς.

—

'Η θάλασσα δέν έχει παντού τό ίδιο ύψος. 'Η Βαλτική ύψώνεται όσο πηγαίνει κονείς άπό δυσμάς πρός ανατολάς. 'Ο κόλπος τής Βισκάγιας έχει ύψος 663 χιλιοσπομέτρων ύπέρ τήν έπιφάνεια τής Μεσογείου, ή Βαλτική έχει ύψος 664 χιλιοσπομέτρων καί ό λιμν ήν τοῦ "Αμστερντα 956 χιλιοσπομέτρων.

—

ΟΙ κρεμαστές κούνιες εισηχθησαν στήν Εύρώπη άπό τόν Χριστόφορο Κολόμβο, ό όποιος γιά πρώτη φορά τίς είδε χρησιμοποιούμενες άπό τούς Ιθαγενείς τοῦ Μπαχάμας.

—

'Απέναντι στις άκτές τής Φλωρίδος καί στή μέση τοῦ πελάγους, ύπάρχει μιá πηγή, άπό τήν όποία βγαίνουν 40—50 έκατομμύρια λίτρες γλυκού νερού τήν ώρα. 'Η πηγή έρίσκεται σέ βάθος πενήντα μέτρων, ένώ στό μισό βάθος τής θαλάσσης σ' έκείνο τό μέρος δέν υπερβαίνει τά 15 μέτρα.

—

ΟΙ πρώτες καμπάνες έφευρέθηκαν άπό τόν έπίσκοπο Πωλν ντέ Καμπανί, στό 400 μ. Χ. Στή Γαλλία εισηχθησαν μόλις περί τό 610 μ. Χ. 'Η έφευρέσεις αὐτή έκανε τέτοια έντύπωση στόν κόσμο, πού ό ήχος μιάς καμπάνας τήν εποχή εκείνη έτρεψε είς φυγήν τά στρατεύματα τοῦ βασιλέως Κλοταίρ Β', πού ήθελε νά καταλάβη μιá περιοχή τής Βορείου Γαλλίας.

—

Είνε γνωστόν ότι μέχρι πρό έτών όλη σχεδόν ή πλατίνη προήρχετο άπό τήν περιοχή τοῦ Ούράλη ποταμού τής Ρωσίας. Τελευταίως όμως ανακαλύφθηκαν κοιτάσματα τοῦ πολυτίμου μεταλλοῦ καί στό Τράνσβαλ. 'Από ένα τόνο μεταλλεύματος έξάγονται 4 έως 6 γραμμάρια καθαρής πλατίνης.

—

Στό Μάγιο τής 'Ιαπωνίας, ένα χωριουδάκι κοντά στήν 'Οσάκα, θρίσκεται τό άρχαιότερο χαρτοποιείο τοῦ δήλου. 'Εδώ κι' όκτακόσια χρόνια δηλ. άπό τήν ημέρα τής ίδρύσεώς του, ή κατασκευή τοῦ χαρτιοῦ μέσσω σ' αὐτό γίνεται μέ τά χέρια. Στό χαρτοποιείο τοῦ Μάγιο εργάζονται έν όλω έκατό εργάτες καί ή ήμερησία παραγωγή άνέρχεται σέ 400 φύλλα χαρτιοῦ κατ' άτομον,

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

'Η ζωή είναι ένας ύμνος τοῦ όποίου κάθε ψυχή είναι καί άπό μιá φωνή.

Λαμαρτίνος

—'Όταν συναντήσετε στόν δρόμο τής ζωής έναν άνθρωπο τόσο κουρασμένο, ώστε νά μήν μπορή ούτε νά σας χαμογελάσει, χαμογελάστε του έσεις. Γιατί τίποτα δέν έχει ανάγκη τόσο άπό ένα γλυκό χαμόγελο, όσο αὐτός πού δέν τοῦ έμεινε πιά στό χέιλι.

Κάριεν Σύλβα

—Φυλάξου άπό τή γλώσσα σου. Είναι ένας σύντροφος έπικίνδυνος κι' έτοιμος νά σε έξαπατήσει.

'Αραβική παροιμία

—Μιά περιουσία πού είναι τόσο μεγάλη ή τόσο μικρή, ώστε νά μήν είναι άνάλογη μέ τίς άνάγκες εκείνου πού τήν έχει, είναι σαν ένα παπούτσι πολύ μεγάλο ή πολύ στενό, πού έμποδίζει τό βάδισμα. Νά είσθε λοιπόν, ευχαριστημένοι άπό τήν τύχη σας. 'Ετσι θα είσθε ένας φρόνιμος καί λογικός άνθρωπος.

'Οράτιος

—'Η ανθρώπινη ψυχή είναι σαν ένα μουσικό όργανο. 'Η μόρφωση κάνει τόν άνθρωπο νά μεταχειρίζεται τήν ψυχή, αλλά δέν κάνει τήν ψυχή καλή ή κακή.

Βίκτωρ Ούγκώ

NEOI
ΠΟΙΗΤΑΙ

IDEAL

Λάμπος άπό βλέμμα άγγελικό στήν άνάμνησή μου βλεφαρίζει. (Κ' είναι σαν άπό άστρο φιλικό, πού σε νύχτα δμίχλης λαμπυρίζει).

...Διάβαινε ντυμένη άπριλινό φόρεμα άπό τοῦλι μέ λουλούδια. (Σέ γαλάζια φέγγη τοῦ λιγνού χέρι κυνηγοῦσε πεταλούδια).

Τρελλοπαρινιδίζαν τά μαλλιά στοῦ λαίμου τής γύρω τά λυμένα. (Κ' ήταν σαν φερμένη άπ' τά παλιά παραμύθια—τά λημονιμένα).

Τί λαχτάρα εκείνα τά γυνά πόδια μέ τά κόκκινα σαντάλια! (Κ' ήταν σαν τά πρόσωπα τ' άχνά σε μιá γιαπωνέζικη βεντάλια).

Στάθηκε γιά λίγο, καί δειλά μίλησε τό βλέμμα τής σ' έμένα. (Κ' είναι εκείνο, εκείνο! πού μιλά σιά θολά μου βάθη τά ύπνωμένα).

Τί καὶμός καθώς σιγαλινά χάνονταν στοῦ μακρός άλλου δρόμου! (Κ' ούτε ξέρω άν ήρθε άλληθινά, μήτε άν μέ πλανεύει τ' 'Ονειρό μου).

ΠΕΤΡΟΣ Α. ΔΗΜΑΣ

'Ιστορίες

'Ενας Παρισινός δικαστής, ήταν φανατικός λάτρης τοῦ κυνηγιού αλλά καί διάσημος άπό τό άλλο μέρος άδέξιος. Κάποτε, λοιπόν, πού επέστρεφε άπό τό κυνήγι ρώτησαν τόν ύπηρέτη του, πώς τά κατάφερε ό κύριός του.

—Περίφημα είπε ό ύπηρέτης. 'Ο κύριος δικαστής έκτύπησε όλα τά πουλιά, αλλά ό καλός Θεός δέν θέλησε νά σκοτωθῇ κανένα!

—

'Ενας κύριος πηγαίνει ν' αγοράσει μιá έπαυλη. 'Ο ιδιοκτήτης τοῦ δείχνει τό σπίτι χωρίς νά παύσει νά τοῦ έκθειάζη τίς άρετές του. 'Όπως, όμως, έθέλεπε ότι ό άλλος δίσταζε τόν ρωτά:

—Μήπως ό κύριος πηγαίνει στοῦ κυνηγι;

—Κατά τάς περιστάσεις.

—Λαμπρά! Χάρης στοῦ σπιτί μου, δέν έχετε πιά ανάγκη νά τρέχετε στά βουνά. 'Εχουμε ένα λαγό πού έρχεται τακτικά καί μάς τρώγῃ τά λάχανα τοῦ κήπου!

—

'Η Μαρία: Κυρία, να ήθελα νά μου δώσετε άδεια τήν έρχομένη Κυριακή, γιά νά πάγω στήν κηδεία τοῦ θείου μου.

'Η Κυρία: Ζητάς άδεια γιά τήν Κυριακή κι' είμαστε άκόμη στήν Δευτέρα! Πώς γίνεται κηδεία μετά μιá έδομάδα;...

'Η Μαρία: Μά, δέν πέθανε άκόμη, κυρία.

'Η Κυρία: Δέν πέθανε άκόμη; Καί πού ξέρεις έσύ ότι θα πεθάνῃ τήν Κυριακή γιά νά ζητάς άπό τώρα άδεια;

'Η Μαρία: Τόν έχουν καταδικάσει σέ θάνατο, κυρία καί πρόκειται τήν Κυριακή νά εκτελεσθῇ!

—

Μιά άπ' τίς τραγικώτερες θεατρικές παραστάσεις είναι εκείνη πού δόθηκε τόν Μεσαίωνα στή Σουηδία μπροστά στοῦν δοῦκα 'Ιωάννη Β'.

'Επαιζαν τά «Μυστήρια τών Παθών». 'Ενας ήθοποιός, πού παρίστανε τόν ρωμαίο στρατιώτη παρεούρη άπό τό παίξιμο κι' άντι νά έγγίση μόνο μέ τή λόγχη του τήν πλευρά τοῦ Χριστοῦ, τήν έβύθισε ως τήν καρδιά καί τόν έσκότωσε. 'Ο Χριστός πέφτει πάνω στήν Παναγία καί τής σπάξει μέ τό θάρος του τούς σπονδύλους τοῦ λαιμοῦ τής, αφήνοντάς τήν στοῦν τόπο. 'Όταν ό δοῦξ είδε αὐτά, τόν έπιασε τέτοιος θυμός, πού άνέβηκε τρέχοντας στή σηνή, άρπαξε άπ' τά μαλλιά τόν ρωμαίο στρατιώτη καί τοῦκοψε τό κεφάλι. 'Αλλά κι' οι αὐλικοί του τυφλωμένοι άπό τό αίμα, ώρμησαν κι' αὐτοί στή σκηνή κι' έκοψαν τό κεφάλι τοῦ δοῦκός.

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΕΣ ΠΕΝΝΕΣ

Διήγημα τοῦ κ.

ΣΤΑΘΗ ΨΥΛΛΑ

ΝΑ βρισκσαι μέ παρέα στήν έξοχή καί νάρχεται ένα φιλόδοχο νά διακόψῃ τή διασκέδασή σου, δέν είναι τίποτα παραπάνω άπό μιá ευχάριστη περιπετειούδα.

'Αλλά γιά φανταστές... νάσαι αναγκασμένος ν' άνηφορίζεις μονοπάτια καί νά σκαρφαλώνεις στά κατσάβραχα γιά νά έπισκεφτής κάποιον άρρωστο, μιá κι' είσαι ό μοναδικός γιατρός σέ κείνη τήν περιφέρεια... Κι' ένα φθινοπωρινό δειλινό, καί πού ρουφάς ξένοιαστος τή γοητεία τοῦ πράσινου, σιγοσφυρώντας ένα παληό τραγουδάκι, νά σε πιάνη ή μπόρα... 'Ε! Αὐτό είναι κάτι πού δέν θάθελα νά τό εὐχθῶ οὔτε στοῦν έχθρό μου.

Κι' έδώ πού τά λέμε, ευτυχώς πού έσπρόβαλε άνάμεσα άπ' τά πεῦκα, σαν σωτήρας εκείνο τό κάτασπρο βλαχόσπιτο. Τόχα, άλλωστε, άκούσας πώς κάπου έκει κοντά, γωμένο μέσ' στήν πρασινάδα, βρισκόταν όλομόναχο ένα μικρό πανδοχείο. 'Ωστόσο, όταν βρόντηξα βιαστικά τήν πόρτα του, είχα κι' όλας μουσκέψει ως τό κόκκαλο.

Μιά σκιά κουκουλωμένη καλά σέ μιá γωνιή καπότα, μου άνοιξε καί μούκανε τόπο νά περάσω σαν νά μέ περίμενε. 'Εκείνη τήν ώρα, τό σφύριγμα πού άφαινε ή βροχή, καθώς περνούσε άνάμεσα άπ' τά σπαθωτά πευκόφυλλα, δυνάμωνε άκόμα πιό πολύ.

—

'Ητανε, όπως είπα, δειλινό, ένα φθινοπωριάτικο δειλινό. 'Όμως είτε άπ' τήν κατάνυρο οὐρανό, ποῦς κατέβει πάνω άπ' τό κεφάλι μου, είτε άπ' τή δυνατή βροχή, πού δέν έλεγε νά πάψῃ, είχε κι' όλας άόχρσις νά ξεδιπλώνῃ τά πέπλα τής ή νύχτα. Καί κάπου—κάπου οι φλογρές λεπίδες μιάς άστραπής έσχιζαν πέρα ως πέρα τ' άγνοσκοτάδο.

—

—Μπ, σέ καλό σου, χριστιανέ μου!... 'Εσύ 'σαι μούσκεμα.

'Ητανε τά πούτα λόγια πού με τόνιζαν μέ συμπόνια. 'Ετσι με καλωσόρισε μιá ασχημόγερα με πονηρό μάτι, ενώ σύγχρονα προσπαθούσε νά δώσῃ ζωή στοῦ ξεψυχισμένο φῶς μιάς λάμπας πού κρεμόταν στοῦν τοίχο. Κι' είχε τόσο δίκιο... Τά ρούχα μου καθώς προχωρούσα μέσ' στοῦ δωματίου, άφιναν ζοπίσω μου ένα ύγρο αὐλακάκι.

—Καί νά δῆς τί τυχερός πού είσαι!... Δέν περισσεύει κανένα δωμάτιο...

Τί νά σάς πῶ! Κάνι με τή βροχή, καί με τά λόγια τής γοησας, έννοιωθα τό κρύο νά με περονιάζῃ μέσ' στό κόκκαλο. Ευτυχώς πού εκείνη τήν ώρα έμπαινε άπ' τό διπλανό δωμάτιο ό γεράκος πού μου είξε άνοιξει. Στήν άμασάλη του κουβαλούσε ένα ξεθωριασμένο βλάχινο παλτό.

—'Ε! Κάπου θά βολεუτῇ. Δέν μπορούμε ν' άφίσουμε τόν άνθρωπο όλη νύχτα στή βροχή... είπες βραχνά.

Άφισε δίπλα μου τό παλτό καί σου-

φρώνοντας τό μπουτάκι του, σαν νάθελε άπό καλωσύνη νά γελάσει, ξανάφυγε.

'Η γοηδία με τράβηξε κοντά σέ μιá σταχτιασμένη γωνία καί με βοήθησε ν' αλλάξω. Τά μάτια τής με ψυχούλευαν άπ' τά νύχια ως τήν κορφή. Τό στόμα τής όλο καί κάτι εύρισκε νά πῇ. Δέν έπαυε. 'Από πού είμαι, πού πάω, τί δουλειά κάνω...

—'Αν' ό Θεός σ' έστειλε, βλογημένος. 'Εχουμε δυο άρρώστους έδώ μέσα. Δυό: έναν πελάτη καί τό γέρο μου, τόν κακομαϊγμένο... 'Όλη τή νύχτα δέν κλείνει μάτι... 'Η μέση του, γιατρέ μου, τόν εξαγει ή μέση του...

Κείνη τή στιγμή άνοιξε ή πόρτα καί πρόβαλε πάλι ή άγαθή μορφή τοῦ γεράκου.

—'Ελα δῶ, έλα κοντά. Δεῖς στοῦν κύριο πού πονάς... Είναι γιατρός. Πές του πού...

—'Όχι τώρα! πρόλαβα εγώ. Αῦριο, σάς παρακαλῶ, αῦριο καλλίτερα πού δέν θάμαι πιά κουρασμένος.

—Σ' αὐτό έχει δίκιο, ξανάπεν ή ίδια. 'Ας τόν άνθρωπο νά ήσυχάσῃ τώρα.

—

Νά ήσυχάσω! 'Ο λόγος τῶλεγε, δηλαδή! γιάτί όλην τή νύχτα δέν μόρεσα νά κλείσω μάτι.

Τί τά θέλετε, φίλοι μου! Είν' αλήθεια πώς οι περιπέτειες πάντοτε με μάγευαν. 'Ερχόμουν όμως γι' άλλη μιá φορά νά βεβαιώσω τόν εαυτό μου πώς μονάχα ή άνάμνησής τους είναι γοητευτική, όχι όμως κι' ή στιγμή πού τίς ζούμε...

'Η βροχή είχε πάψῃ πιά όταν βεβόηκα πάνω σ' ένα άγαρμπο κρεβάτι. Κι' ή ατύχησινά τής κάμαρας μου ήτανε φορτωμένη μέ μιá λεπτή μυρουδιά θυμариού. Τίποτα όμως δέν μπορούσε νά με συνεφέρει... Τίποτα... Χίλια-δυό άκαθόιστα συναισθήματα μ' είχανε κυριέψει κείνο τό βράδυ. Κάτι σαν κακές προαισθήσεις.

Σάν νά μήν έφτανε, μάλιστα, πού χίλοι εφιάλτες με βασάνιζαν σαν ναμουνά φωνές, μέσα στοῦ ίδιο δωμάτιο κοιμότανε κι' ένας ξένος. 'Ημασταν δυο. Καί τό χειρότερο είναι πού ό άγνωστός μου έβηξε διακόως κι' ανατραχίζταν σύγκορμος σ' αντικρουστέ κρεβάτι. Κάπου—κάπου, μάλιστα, ανασηκώνόταν, έβγαζε κάποι άπ' τό μαξιλάρι του ένα μεγάλο μαντήλι κι' έφτυνε απαίσια. 'Από φοίχη έκλεινα τά μάτια μου. Τί φοβέρα αλήθεια πράγματα βλέπει κανείς σέ κάτι τέτοιες στιγμές! Τά σκέπτεται μονάχα κι' ανατριχιάζει.

'Ηλάνε όμως πού εγώ αισθανόμουνά οίκτο γιά τόν φτωχό άγνωστό μου... Καί σκεφτόμουν ν' άνασηκωθῶ, νά τοῦ μιλήσω καί νά τοῦ δώσω μερικά σκονάκια, άπ' αὐτά πού έσερνα πάντοτε μαζί μου. Τό καθήκον τό επαγγελματικό, βλέπετε. Κι' έξ άλλου... έτσι θά μπορούσε καί νά κοιμηθῶ ήσυχος. Κάτι όμως πού είδα με κάρφωσε στή θέση μου καί μ' έκανε

κυριολεκτικά νά παγώσω.

'Εκείνη τή στιγμή ό ξένος μου άνασπληώθηκε μέ κόπο στά σίδερα τοῦ κρεβατιοῦ του. 'Αναψε τή διπλανή του λάμπα κι' άρχισε νά ψάχνεται σαν νάθελε κάτι νά βρῇ...

Στά βαθιά χαρακτηριστικά του, πού ζωήρευαν μπρός σ' άδύνατο φῶς τής λάμπας κι' έπαιρναν μιá έκφρασι μυστηριώδη, δέν μόρεσα νά συγκαταξῶ μιá φωνή άπ' τήν έκπληξη... Μιά φωνή πού τέ μισόνιζα στοῦ λαίμου μου κι' άκούσθηκε σαν μουγκρητό άνθρωπο, πού προσπαθούσε νά τόν πνίξουν... Σέ κείνο τά φάσμα είχα ξανάβρει μιá γνωστή μου μορφή... Μπρός στά μάτια μου φτερούγισαν γιά μιá στιγμή φριχτές άνάμνησεις...

Κείνη τήν ώρα ό άρρωστος ξένος έδῆγε. 'Εβήχε καί έφτυνε στοῦ μαντήλι του. 'Εφτυνε... Αίμα, όμως! Τό μαντήλι πού άπλωσε γιά μιá στιγμή στά χείρια του, φαίνονταν πιτσιλισμένο μέ κατακόκκινες σταγόνες, αίματος...

—

'Εννοιωθα κάτι νά μου σφίγγῃ τήν καρδιά. 'Εμεινα άγρυπνος. 'Όλη τή νύχτα μ' είχαν κυκλώσει συλλογισμοί έφριαλτικοί...

Μονάχα άργά, πρὸς τό πρωί, κλείσαν γιά λίγο τά βαρειά μου βλέφαρα. Κι' έβλεπα, έβλεπα, ό άγνωστός μου είχε φύγει. Πετάχτηκα βιαστικός κι' έτρεψά στήν ασχημόγερα βιαστικός κι' έτρεψά άπόσκιό τής αὐλῆς τής, αντίκρισά στοῦ γέρο μου...

—'Αν' γι' αὐτόν μιλάγαμε κι' έμείνα... Αὐτός, παιδάκι μου, μέ ζύπνησε, ζήτησε νά πλερώσῃ καί νά φύγῃ... Έσώ κι' εγώ τί νά πῶ!... Εξά τό γέρο τής, σαν νάθελε νά τό πῇ στή συγκατάθεση γιά νά συνεχίσῃ:

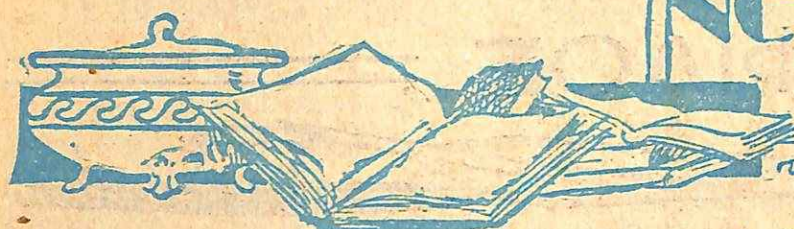
—Είχε γίνει πιά δικός μας... Τόσο καί μου, καλός. Καλός άνθρωπος, γυιό τοῦ φίλοῦ τοῦ τῶς, καί κακότυχος. Τόν καιρό πού ένας φίλος του, καί φίλος τοῦ ποῦλκεψε φίλος του. Καί τί πῇ άνθρωπο. 'Ηθε εἶναι γιά νά βλέ- κι' εδάχρως... Τῶς κόστισε. Τό θυμόταν καψερῶ!... 'Αν' δέν πῆρε τό παλτό τοῦ μπήξῃ στοῦ λαίμου πού καίαιρι νά τήθηκε... Φίλος, βλέπετε. Τόν άγάπαγε... Γι' αὐτόνο δά κι' ήταν ό δόλιος μετα- λιγάκι τό μαχαίρι, τόν παρῆρες τόν τι- ποτένο στοῦ λαίμου. Λίγω σαν γρατῶ- νά...

'Αθελα σήκωσα τό χέρι μου, νά κρῶ- ψω τό γραμμάτιο σημάδι τοῦ λαιμοῦ μου...

ΣΤΑΘΗΣ ΨΥΛΛΑΣ

Ο ΦΙΛΟΣ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ένα δράμα σε τρεις πράξεις και φινάλε

«Αγαπητή μου αδελφούλα, μοναδική μου σύντροφο των ατελείωτων φρικτών στιγμών μου, θέλησες να σου πω κάποια ιστορία. Ίσως θαρέθης να με βλέπεις να σιωπώ! Ίσως...»

Θα σου πω χυστή μου την δική μου ιστορία. Είναι το τραγικό γαρνίρισμα μιάς ζωής που ευτύχισε λίγες στιγμές και που πλήρωσε την ευτυχία της πολύ άκριβاً...

Ας κάνω καλή μου την ιστορία σαν δράμα κι' ας την χωρίσω σε τρεις πράξεις και φινάλε.

ΠΡΑΞΗ ΠΡΩΤΗ

Μέσα στις πρώτες ζεστές ακτίνες του ελάνθου ηλιού αγγίζει η ιστορία. Όπως όλες οι ιστορίες αγγίζει κι' αυτή με την άνοιξη, με το χτίσιμο μιάς αγάπης που την στεφάνωσαν τα νεοανθισμένα λούλουδα τ'. Απρίλη. Και μιά ευτυχία ένοιωσα στην ψυχή μου. Τόση μεγάλη ευτυχία που σκέφτηκα: «Ο κόσμος είναι ανόητος. Πολλές φορές αυτά που λείει δεν έχουν κανένα στήριγμα. Όπως αυτό εδώ. Η απόλυτη ευτυχία είναι απίτητο χιμαίριδο. Πώς νάναι χιμαίριδο—σκεφτόμουν τότε—αφού μιά απόλυτη ευτυχία παραστένει δίπλα μου; Έδώ πέφτει η Αύλα της πρώτης πράξης.

ΠΡΑΞΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

Σαν πέρασαν γοργά οι θερμές του καλοκαιριού μέρες άφησα το χωριό της αγαπημένης μου και κατέβηκα στην πόλη για να συνεχίσω τις σπουδές μου. Και στο διάστημα που δρισκώμουν μακριά της ανταλλάξαμε φλογερά γράμματα, γεμάτα όνειρα, γεμάτα ελπίδες.

Και κάποια μέρα του Δεκέμβρη σκοτεινή, μιά μέρα που ο Βορρής έριχνε και τα πιο πεισματώδη φύλλα πέρα κάποιο γράμμα απ' την αγαπημένη μου που με καλούσε κοντά της. Μαύρες ιδέες άρχισαν να βασανίζουν την σκέψη μου. Κι' όμως αυτό που έκαναν ήταν τόσο αλλόλο. Ίσως σ' αυτή την πράξη της να την κίνησε η νοσταλγία...

ΠΡΑΞΗ ΤΡΙΤΗ

Έτρεξα στο γραφικό χωριό της αγαπημένης μου. Πήγα στο μικρό της σπίτι. Μόλις με είδε έβγαλε μιά κραυγή χαράς...

Θεέ μου πόσο είχε αλλάξει! Βρισκόταν ξεπλωμένη σ' ένα κρεβάτι. Κάθησα κοντά της. Πήρα το μικρό της χεράκι και το πλησίασα στο στόμα μου. Αρχίσαμε ύστερα να αναπολούμε τις παλιές στιγμές της ευτυχίας μας. Ίσως αυτό να την κούρασε. Για τούτο άρχισε να βήχει...

Από το στόμα της το αίμα έτρεχε άφθονο. Από τα μάτια μου τα δάκρυα έτρεχαν ποτάμι...

«Όλα τα όνειρα συντρίμια πιά απομένουν στ' αργωσιμένο μου κορμί. Πάντοτε σε κάτι που μας χωρίζει λίγη χαρά προσπαθούμε να δώσουμε μιά αίγλη. Κι' όμως αυτό δεν μπορεί παρά να είναι ε-

Χαμένη αγάπη

«Όπως ο ήλιος έδωσε εις το θούνο από πέρα κι' η πλάση μας σ' όλοπυκνο σκοτάδι έδυθήσκη, έτσι και η αγάπη της έσβύστηκε μιά μέρα, και στην καρδιά μου καταχνιά όλόμαυρη σκορπίστηκε.

«Ο ήλιος όμως την αύγη θα ξαναβγί και πάλι και θέ να λάμψη ό σύρανος κι' η πλάση μας μαζί. Μόνο η αγάπη σου ποτέ δε θα ξαναπροβάλλη, και η καρδιά μου αλάνια σε καταχνιά θα ξή.

ΓΙΩΡΓΟΣ Γ. ΠΑΠΑΔΗΜΑΣ

Όνειρα της ζωής στολίδια

Όνειρα, της ζωής στολίδια—εφήμερες της πρώτης νεότητος ευτυχίες, άπλωστε τις άπατηλές φερούσες σας στις δύστυχες ψυχές...

Χρυσόνευρα—αχτίδες του ήλιου στην κορνα χειμωνιά, γενήτε στους δυστυχισμένους στεγνή παρηγοριά...

Γλυκά όνειρα, στείλτε μας σε χώρες μακρινές ευτυχισμένες, τα βάσανα τις πίκρες της ζωής για μιά στιγμή σκορπίστε... Και δεν περνάει, άπατηλά όνειρα, αν το καθένα από σας κρύβη μέσα του το μικρό φαρμάκι της άπογοήτειας.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΟΣΜΙΔΗΣ

ήμερο. Όπως εφήμερα είναι όλα τα πράγματα της ζωής. Κι' έτσι όταν έρθη το τέλος του—επειδή πάνω σ' αυτό στηρίζουμε κάθε μας ελπίδα νοιώθουμε το είναι μας πληγωμένο. Τα φτερά μας που όνοίξαμε πολύ, άσυλλογιστα, κόβονται. Και μένουμε τα πιο δυστυχισμένα έρείπια τότε. Έτσι και γώ έρείπιο μένω τώρα. Τα όνειρά μου πήρε μαζί της μιά ψυχή καθώς πέταξε ψηλά, πολύ ψηλά ανάμεσα απ' τα χιόνια που έπεφταν στην πλάση και σχημάτιζαν την αύλαία της τρίτης πράξης.

ΦΙΝΑΛΕ

Το φινάλε, αγαπημένη αδελφούλα, συνεχίζεται εδώ στο Σανατόριο. Ακόμη δεν έχει τελειώσει. Κι' όμως δεν θ' αργήσει. Και θα πείση η τελική αύλαία του δράματος κάποιο βράδυ όταν εκεί που τρεμουλιάζουν τ' αστέρια στον άπέραντο θόλο τ' ουρανού κάποιο άφεσθ έλεύτερο στο κενό τ' αστέρι της ζωής μου. Ξέρεις αδελφούλα ότι ό καθένας μας έχει κι' από ένα αστέρι;

Μά γιατί κλαίς καλή μου; Μούπες να σου πω μιά ιστορία. Σου είπα. Πές έσύ πως είναι παραμύθι. Μην κλαίς αγαπητή μου. Μην αφήνεις τα μαργαριταρένια σου δάκρυα να ενώνονται με την μεγάλη μου θλίψη.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΟΣΜΙΔΗΣ

Τα άνοιξιάντικα νερά

Μέρες γλυκές, κι' ώ χρόνια έσεις γιομάτ' από χαρά, Σαν τα καθάρια φύγατε της Άνοιξης νερά...

ΧΡΟΝΗΣ ΣΤΕΦ. ΚΥΝΗΓΟΣ

Τί ήσουν...

Ήσουν, όταν σε γνώρισα, σαν ένα άψυχο μάρμαρο κρύο κι' άναίσθητο. Η πρώτη μου εντύπωση από σένα, ήταν πως τίποτε δεν θα μπορούσε να μικρύνει την απόσταση που μας έχωριζε... Μά κάποια μέρα σε πρόσεξα καλύτερα, και μου φάνηκε πως άκουσα μέσα σου τον άργό παλμό μιάς άσθενικής ζωής, μου φάνηκε χωρίς να ξαίρω το γιατί, πως μέσα σου έκει θαθεία εφόδια μιά άσυνήριτη μα άκαλλίεργητη όμορφιά... Σε σήκωσα τότε τρέμοντας στην αγκαλιά μου, και γιομάτος ελπίδες και όνειρα άρχισα να σε λαβύω με τη σιμλή της αγάπης μου. Έργάστηκα έτσι πολύ, έκοπίασα άφάνταστα και σου έδωσα ζωή από τη ζωή μου, έφύσηξα μέσα σου την θέρμη της αγάπης που με πλημμύριζε και σε έκανα ένα όλοζώντανο, πανέταρρο χιόνιτο άγαλμα που το έστησε εύλαβικά στο βάθος της ψυχής μου...

Κι' όλόγυρα σου έκει έφεροκοπούσαν για καιρό οι φτωχοί μου άδολοι πόθοι, και την καρδιά μου μονάχα έσύ έκυβερνούσες.

Μά κάποτε άλλαξαν όλα άπτόμα. Η αγάπη μου άρχισε να μη σου φτάνη. Της ψυχής μου τη λάμψη τη νόμιζες άνίκανη να φωτίση το δρόμο σου. Ζητούσες δόξα, κι' ήμουν άσηιος. Ποθούσες μεγαλεία κι' ήμουν ταπεινός. Ήθελες πλούτη κι' ήμουν φτωχός. Κυνηγούσες τις χιμαίρες κι' έγώ ήμουν η αλήθεια...

Κι' έτσι, όταν κάποιος άλλος πλούσιος αυτός και δοξασμένος περνώντας κάποια μέρα δίπλα σου, σου ψιθύρισε μερικά ωραία λόγια, θαυμάμένη έσύ από τ' άδειο μεγαλείο του, παραδόθηκες άξέχαστα στην αγκαλιά του, δέχτηκες να μείνης στο δικό του βάθος λησμονώντας τις ευτυχισμένες μέρες που περάσαμε ένωμένοι, περιφρονώντας τόσο άστόχαστα έμένα το δημιουργό σου...

Όμως εκείνος αφού τένγισε την όμορφιά σου και σου σπύλωσε την λαμπρόδα σου, σ' έδωσε μιά μέρα από το βάθος του, και κομματιάσθηκες. Σανάγινες ένα άψυχο κι' άναίσθητο μάρμαρο χειρότερο από πριν, που καμιά θέληση και καμιά σιμλή δεν μπορεί να σε ξαναζωντανέψη πιά...

Έκει ριχμένη στη λάσπη κάτω σε άδοξα συντρίμια, θλιβερό έρείπιο του πρώτου άσυνήριτου έαυτού σου μάταια κλαίς τώρα κι' όλοφύρεσαι, σαν σκέπτεσαι πως ήσουν κάποτε και σ' ένα λαμπρό πολυαγαπημένο άγαλμα εύλαβικά στημένο στο βάθος μιάς ωραίας ψυχής, τέτοιες που πραγματικά δεν είχες ποτέ σου έσύ...

ΑΝΔΡΕΑΣ ΣΜΥΡΑΝΣ

ΑΝΝΑ ΠΑΥΛΟΒΝΑ

ΤΟΝ κακομοίρη τόν Μπαμπά-Μπατσέφ!.. Ποιός το περίμενε να πεθάνη έτσι άξαφνα, γερός-γερός όπως ήταν, παρ' όλα τα 80 χρόνια του. Η άνηψιά του και ό άνδρας της είχε άπαρηγόρητοι. Κι' ήταν τόσο καλά τρεις μέρες πριν πεθάνη... Την τελευταία μέρα που πέρασε στο τόδι ήταν όλος εύθυμία. Ντύθηκε πρωί-πρωί και βγήκε να κάνη τον καθημερινό του περίπατο παρ' όλο το κρύο και τη βροχή. Το μεσημέρι έφαγε στο «Σέρζ», στη ρωσική παβερνούλα της Μονιάρτης, όπου συγκεντρώνονται όλοι οι Ρώσοι πρόσφυγες. Και το βράδυ γύρισε άργα, πολύ άργα, καταμουσκεμένος από τη βροχή. Πού να γύριζε τάχα τόσες ώρες;

Τη νύχτα τον έπιασε ένας δυνατός πυρετός και πριν περάσουν τρεις μέρες ο κακομοίρης ο Μπαμπά-Μπατσέφ, έσβυσε για πάντα. Κρίμα! Ήταν τόσο καλός... Ώνειρευόταν πάντα να γυρίση στη Ρωσία μιά μέρα και εκεί να πεθάνη... Γιατί να μη ζήση να πραγματοποιήση το όνειρό του;

Αυτά συλλογιζόταν ό άνειός του άπόψε, καθισμένος μπροστά στο τζάκι. Η γυναίκα του η Μαρία, είχε πάει στο «Σέρζ» για φαί, και κείνος, περιμένοντάς την, άνασκάλευε τα συρτάρια και τα ντουλάπια του Μπαμπά-Μπατσέφ. Πόσα πράγματα, πόσα ένθύμια της παλιάς ευτυχισμένης εποχής! Όγδόντα χρόνια... Πόσα δεν είδε στη ζωή του... Και τώρα είναι θαμμένος κάτω από την ξένη γή, κατάμονος... Τί θλιβερό...

Και ό Πιέτρ ξεφυλλίζει τα χαρτιά. Έξαφνα ένας κιτρινισμένος φάκελλος πέφτει στα χέρια του. Ένα όνομα μισοσβυσμένο απ' τη πολυκαιρία είχε πάνω γραμμένο: Άννα Παυλόβνα. Άννα Παυλόβνα; Ποιά είναι αυτή; Ό Πιέτρ δεν θυμάται να τάχη άκούσει ποτέ αυτό το όνομα. Άνοίγει το φάκελλο και από μέσα ξεπετιούνται τρία τετράδια κιτρινισμένα, με γράμματα ξέθωρα, θαμπά.

«ΚΡΑΣΝΟΪΕ, Δεκέμβριος 1888».

Κρασνόιε! Μά ναί! Έζησε καιρό εκεί ό Μπαμπά-Μπατσέφ στα νεύατά του... Και ό Πιέτρ άρχίζει το διάβασμα:

«Είχα μεγάλη τύχη να γνωρισθώ με τους Πάρκιν σ' αυτό το χωριουδάκι όπου ζω, διευθύνοντας ένα εργοστάσιο. Κάθε βράδυ πηγαίνω σπίτι τους και περνάω τόσο καλά στο φίλο-ξένο αυτό περιβάλλον! Η κόρη τους η Άννα— τις προάλλες έκλεισε τα δεκάδη της χρόνια— με μιά λέξη της είχε ικανά να με κάνη να ξεγύσω κάθε κάματο, κάθε στενοχώρια. Τί αντίθεσις, αλήθεια, άνάμεσα σ' αυτήν και στην έξαδέλφη της, τη Σοφία! Τα ναρκητοστικά της Άννας είναι τόσο άγνά, σχεδόν θεία, ή φωνή της είχε μελαδική, γλυκειά. Τα μύτια της ρεμβόδη. Το άκούο προσπαθώ να ξεκολλήσω τα μάτια μου από πάνω της, δεν το κατορθώνω! Και τώρα, σε λίγο θα φύγω για λίγες μέρες για την Πετρούπολη... Να της έφερε τάχα λύπη της Άννας χθές το βράδυ ή άναγγελία της άναχωρήσεώς μου; Μήπως έβρω;... Δεν έδειξε τίποτα, ούτε και πως άκουσε αυτό που είπα...

Η Άννα σήκωσε τα μάτια της και με κύτταξε άφηρημένα...

Ένα άυτότελές ρομάντζο του Ξαβιέ Νταλτουρ

Ένώ ή Σοφία, τί διαφορά!

— Και δεν θάρητε τα Χριστούγεννα, κύριε Μπατσέφ; με ρώρησε εύθυμα. Θάνε εδώ ό Γκρεγκόρ Στεφάνοβιτς Στεφάνωφ, που όνομάστηκε τώρα άνθυπολοχαγός. Θα περάσουμε θαύμα!

Έκείνη την ώρα μονάχα ή Άννα σήκωσε τα μάτια της και με κύτταξε άφηρημένα.

— Έχει δική ή Σοφία, μου ψιθύρισε. Το σπίτι θα είναι άδειο χωρίς έσας, κύριε Μπατσέφ.

Και έφυγε τρέχοντας από κοντά μου σά να την κυνηγούσαν.

ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΙΣ, 21 Δεκεμβρίου.

«Δεν ξέρω αν πρέπει να χαιρουμε ή να λυπουμαι με το νεα

"Αννα Παυλόβνα

που έμαθα τώρα το πρωί στην "Εταιρία. Το έργοστάσιο θα το μεταφέρουν εδώ, λέει, και το άλλο της Κρασνόνιε θα το πουλήσουν. "Άλλη φορά, πόση χαρά δεν θα μου προξενούσε αυτή η είδηση! Μά τώρα... "Η σκέψη μου, η ζωή μου όλη είνε αφιερωμένη στην "Αννα. Νά μη την ξαναϊδώ; Πώς θα μπορούσα να ζήσω στο δωμάτιό μου μόνος και με το πρόσωπο βυθισμένο στις φούστες μου, σκέφτομαι... Την αγαπώ τρελά, άπελπισμένα, την "Αννα. Μά εκείνη να με αγαπά τάχα; Φαίνεται να την ευχαριστή η συντροφιά μου. "Το σπίτι θάνε άδειο χωρίς έσας", μου είπε πριν φύγω. Νά πρόκειται περί όμολογίας τάχα; Είνε τόσο μικρή, τόσο άγνή, σαν άγλη σχεδόν. Θα δεχόταν άραγε να γίνει γυναίκα μου αν θα της το ζητούσα; Δεν έχω πη τίποτα σε κανέναν στο σπίτι. Φοβάμαι να έσομολογηθώ το μυστικό μου σε άλλους. Πρέπει να πάω στο Κρασνόνιε όμως. Θα προσπαθήσω να την δω, να της μιλήσω: «Δέγεσαι να γίνης γυναίκα μου;... Σ' αγαπώ, "Αννα...». "Ετσι θα της μιλήσω.

Ναί, θα δεχθώ, το ξέρω. Και οι Πάρκιν θα συγκατατεθούν. Είμαι βέβαιος. Και σ' όλη μου τη ζωή θάχω μπροστά μου το λατρεμένο προσωπάκι της "Αννας, θα ζω μέσ' στη μουσική της "Αννας, μέσα στο άρωμα, στην αγάπη της "Αννας.

Βηματίζω μέσ' στο δωμάτιό μου νευρικά. Φαντάζομαι τη σκηνή, θα ρωτώ πώς την ακούω κιόλας να μου λέει: «Την περιμένα πάντα αυτή την όμολογία, Σάσα, γιατί και γώ σ' αγαπώ!».

23 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

«"Αννα Παυλόβνα!... "Αννα Παυλόβνα!... Αυτά τα λόγια λένε οι ρόδες του τραίνου καθώς κυλούν πάνω στις ράγιες φέρνοντάς με στο Κρασνόνιε!»

26 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

«Τι φοβερή Χριστουγεννιάτικη νύχτα, Θεέ μου! "Όταν έφτασα στους Πάρκιν, η "Αννα δεν είχε κατέβει ακόμα στο σαλόνι. Όύτε η Σοφία. Στην αίθουσα δεν βρισκόταν παρά ο Πάρκιν και ένας νεαρός ψηλός, με πλούσια μουστάκια, και με την κάτασπρη έπίσημη στολή των ανθυπολοχαγών της "Ανακτορικής φρουράς.

"Ο Πάρκιν με παρουσάσε. "Ήταν ο Γκρεγκόρ Στεφάνοβιτς Στεφάνωφ. Πιάσαμε συζήτηση και οι τρεις, ώσπου σε μια στιγμή ακούσαμε βήματα και παρουσιάστηκαν στο σαλόνι η κυρία Πάρκιν με την "Αννα και την Σοφία.

"Εκανα να πλησιάσω, όταν ξάφνου είδα τη ματιά της "Αννας, την πρώτη της ματιά, να στηλώνεται πάνω στον Γκρεγκόρ Στεφάνοβιτς. "Ήταν η πρώτη φορά που τον έβλεπε μεγάλον πιά. "Α! εκείνη τη ματιά ποτέ μου δεν θα την ξεγάσω... Θέλεγε κανείς πώς η παρούσα

του την μαγνήτισε, την αίχμαλώτισε, και πώς δεν υπήρχε κανένας άλλος εκεί μέσα πιά γι' αυτήν... Εύτυχώς που επενέβη η Σοφία εκείνη τη στιγμή και έτσι άναψε η συζήτηση. "Η Σοφία ήταν έξαδελφή του Γκρεγκόρ και εύθυμη, σαν παιδί, άνοιξε να λήη για τις έρωτικές κατακτήσεις του έξαδελφου της στην Αύλη, ενώ αυτός διαμαρτυρόταν έντονα.

Σ' όλο το διάστημα της συζήτησεως η "Αννα έξακολουθούσε να τον κυτάζει κατάματα. Τι ζητούσε; Τι ήθελε απ' αυτόν; Τίποτα. "Ήταν φανερό πώς της άρκούσε το να τον βλέπει.

Δεν τόλμησα να την πλησιάσω... Και όμως το είνε μου δόλοκληρο πετούσε σιμά της. "Ενοιωθα την καρδιά μου να σφίγγεται μέσα μου από τον πόνο. Πονούσα, αλλά και συμπαθούσα όλοένα και περισσότερο τον Γκρεγκόρ.

Συγχρόνως γυρνούσα και ξαναγυρνούσα μέσ' στο μυαλό μου την απόφασή μου να μιλήσω όπωσδήποτε στην "Αννα.

Και επί τέλους κατώρθωσα να την πλησιάσω.

— Το ξέρετε, αγαπητή "Αννα, πώς σας αφίνω; "Εγκαθίσταμαι στη Πετρούπολη.

"Η νέα κάρφωσε πάνω μου τα μάτια της.

— "Αλήθεια; Λυπάμαι πολύ. Σάσα... Είμαστε τόσο καλοί φίλοι. Θα πληξώ χωρίς τη συντροφιά σας.

— Νομίζετε;

— Και βέβαια. "Ηλπίζα πώς θα με ναμε καιρό μαζί.

— Μά ίσως και σεις. "Αννα, να παντρευθήτε και να φύγετε από το Κρασνόνιε...

Δεν άποκρίθηκε αλλά σήκωσε το κεφαλάκι της τόσο μελαγχολικά, που την λυπήθηκα. "Α! γιατί να μη της πω εκείνη τη στιγμή "Αννα, αν ήθελες... "Αλλά όχι! "Ήταν αδύνατο. "Ενοιωθα πώς ήμουν νικημένος. Σε λίγο την ρώτησα δήθεν αδιόφορα.

— Πώς σας φαίνεται ο Γκρεγκόρ Στεφάνοβιτς; Θαυμάσιος έ;

— Άποκρίθηκε χωρίς να σηκώσει τα μάτια της.

— Μόλις που τον πρόσεξα...

— "Αλλά κατάλαβα πώς έλεγε ψέματα.

— Εκείνη που θα διαλέξη θα μπορ ή να νάνε υπερήφανη! έξακολουθούσα. Και εκείνη πρόσθεσε σιγά:

— Δεν καταλαβαίνω τί θέλετε να πητε. "Αν μια μέρα αγαπούσα, θα σκεφτόμουν μονάχα: υπήρξε, ήμουν και συναντηθήκαμε... Τίποτ' άλλο!

— "Ωστε εάν με αγαπούσατε, έτόλμησα να πω, δεν θα ήσαστε υπερήφανη για μένα;

Το βλέμμα της έγινε τραγικό αυτή τη φορά και άποκρίθηκε με φωνή άπόκοση:

— Θά ήμουν στην άγκαλιά σας, άπλούστατα. "Αλεξάντρ "Αλεξάντροβιτς...

29 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

«Το τράινο με πάει στη Πετρούπολη. "Εφυγα από το Κρασνόνιε χωρίς να μιλήσω. Και ίσως νάνε καλύτερα έτσι. Δεν θα σας ξαναδω ποτέ πιά, "Αννα Παυλόβνα... Την ώρα που με άποχαίρετ ήσαστε στον σταθμό, άφήσατε δυο-τρία λεπτά το χέρι σας μέσ' στα δικά μου και με κυτάξατε για πρώτη φορά με συμπόνια, σαν να μου λέγατε: «Δεν

φταώ έγώ... Και αν είχες μιλήσει ακόμα, θάταν πολύ άργά πιά!» "Αννα Παυλόβνα! "Αννα Παυλόβνα! "Ετσι λένε οι ρόδες του τραίνου... Και ο κρότος τους θαρρείς πώς μοιάζει καμπάνα που θρηνεί νεκρό.»

II

Εδώ ακριβώς τέλειωνε το πρώτο τετράδιο. Τ' άλλα δύο, παλαιά και αυτά σαν το πρώτο, αλλά πιο πρόσφατα κάπως άφου φέρνανε ήμερομηνία 189...

"Ο Πιέτρ βυθισμένος στους συλλογισμούς και στην παρακολούθηση του δραματικού αυτού ρομάντζου, έτοιμάστηκε ν' άρχιση το διάβασμα και του δευτέρου μέρους, όταν κατέφθασε η γυναίκα του ή Μαρία.

— Συγχώρεσέ με, άγάπη μου, του είπε, μόλις μπήκε, και έτρεξε να τον φιλήση. "Αργησα, γιατί καθόμουνα στο «Σέργιου» και θαύμαζα ένα γηραλέο ζευγαράκι που καθόταν πλάι μου. Φαινότανε να λατρεύονται αυτοί οι δυο γέροι. "Εκείνη ήταν τόσο γλυκεία, τόσο συμπαθητική...

Θάπρεπε νάταν πολύ όμορφη γυναίκα στα νειάτα της. Κι' έπειτα θαρούσα πώς έβλεπα τον Μπαμπά-Μπατσέφ όσην ώρα τον κύτταξα...

Πώς κυτταζόντανε στα μάτια... Με τί λατρεία... "Επρεπε νάβλεpes, Σ' αυτή την ηλικία... Θάταν υπέροχο να αγαπιέμαι έτσι σαν θα γεράσω...

"Ο Πιέτρ δεν έβγαλε λέξη. Τόσο ήταν άφηρημένος, ώσπου ή Μαρία το κατάλαβε.

— Μά τί έχεις, Πιέτρ; τον ρώτησε. Τι κάνεις αυτό;

Και ο Πιέτρ άναγκάστηκε να της διηγηθ ή όλη την Ιστορία.

— Στο Κρασνόνιε; ψιθύρισε ή Μαρία μόλις ο Πιέτρ σταμάτησε τη διήγησή του. Μά θαρρώ πώς μιλούσανε για το Κρασνόνιε τα δυο γερντάκια που παρακολουθούσα στο «Σέργιου».

Και τα δυο κεφαλάκια σκύψανε περίεργα πάνω στα χειρόγραφα κι' έξακολουθούσαν το διάβασμα:

ΠΕΤΕΡΧΟΦ, 15 Αύγουστου 189...

«Ποιός θα το πίστευε, αλήθεια... "Υστερα από τόσο καιρό...

Ταξίδευα με το τράινο για το Πέτερχοφ, όταν έμαθα πώς εκεί πού θα πήγαινα θα συναντούσα την "Αννα Πάρκιν, την μικρούλα, την αγαπημένη μου "Αννα, κυρίαν Νεμπράτσκιν πιά... Στην άρχή μου φάνηκε σαν ψέμμα... Νά την ξαναδω! Τι θ-νείρο!

— Φαίνεται πώς δεν είνε καθόλου εύτυχισμένη στην παντρεία της, με πληροφορήσε ο συνομιλητής μου. "Ο άντρας της την κακομεταχειρίζεται, μεθάει έξακολουθητικά και γλεντάει ποτέ με την μιά και ποτέ με την άλλη γυναίκα του καμπιρέ. Τον έ-γνώρισε τον Νεμπράτσκιν ή "Αννα στο «Σουτάρου, του άνδρος της έξαδελφής της Σοφίας και καθώς έμεινε πάμπτωχη, ύστερα από τον θάνατο του πατέρα της, άναγκάστηκε, μη βρίσκοντας άλλη διέξοδο να δεχθ ή την πρότασή του.

Το μυαλό μου γύριζε. Τα μάτια μου θάμπωσαν.

"Η "Αννα δυστυχισμένη... ή "Αννούτσκα, το γλυκό μου κοριτσάκι...

Κι' έγώ; "Ισως ήμουν και έγώ υπεύθυνος για την δυστυχία της. Γιατί να μη μιλήσω εκείνο το βράδυ; "Ισως νάχε δεχθ ή... ποιός ξέρει! Και

όλα αυτά για τον Γκρεγκόρ, τον ώ-ραίο Γκρεγκόρ, τον ώραίο Γκρεγκόρ Στεφάνωφ... Τεχνηέντως έφερα την κουβέντα σ' αυτόν.

— Πώς δεν τον ξέρετε; με ρώτησε κατ'άπληκτος ο πληροφοριοδότης μου. Μά είνε στο Πέτερχοφ και αυτός... λογαγός πιά, συχνάζει τακτικά στής "Αννας το σπίτι.

Και ξανάνοιωσα την καρδιά μου να σφίγγεται όπως το βράδυ εκεί-νου που σφίχτηκε τότε που ήλπίζα ά-κόμη πώς θα μπορούσα κάποτε να κατακτήσω την εύτυχία.

"Αννα!... "Αννούτσκα!... Γιατί να μην τελειώσω;... Για σένα, για την δικιά σου την αγάπη δεν παντρεύτηκα ποτέ, και ζω μέσα στη πιο φρικτή μοναξιά!...

17 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 189...

»Πήγα στην "Αννα χθές. Με δέ-χθηκε με την ίδια χαρά και καλωσύ-νη που μ' έβλεπε και άλλοτε. Πόσο είχε όμορφηνει!... Χωρίς νάχη χά-σει τίποτα απ' την παιδική της γλύ-κα και άγνότητα, είχε άποκτήσει και όλες τις χάρες της γυναίκας που σαγηνεύει και σκλαβώνει.

Άπό τη πρώτη στιγμή κατάλαβα πώς ένιωσα την ανάγκη να έξακο-λουθήσουμε την παλιά μας φιλία, γι' αυτό και τόλμησα να την ρω-τήσω:

— Είστε εύτυχής, "Αννα;

— Μά και βέβαια! μου άποκρίθηκε με ύ-φος που κάθε άλλο, παρά βεβαίωνε πώς μιλούσε ειλικρινά.

Για μια στιγμή τα μάτια της στηλώθη-καν στο κενό και νό-μισα πώς τώρα θα μου άνοιγε τη καρδιά της να μου πη όλες τις θλίψεις της.

"Αλλά γελάστηκε, γιατί σε λίγο, με ύ-φος μεγάλης κυρίας, έσήμανε το κουδούνι, για να έτοιμασθ ή το τσάι.

Άργότερα της είπα προσπαθώντας να κα-ταστήρω τη φωνή μου σταθερή:

— Είνε στο Πέτερ-χοφ και ο Γκρεγκόρ Στεφάνοβιτς, άκου-σα;...

Κι' άμέσως την εί-δα να γλωμιάζη και να ταρασσεται όλό-κληρη. Άπό εκείνη τη στιγμή πείσθηκα πώς τον αγαπούσε πάντα, και το μαρτύ-ριό μου μεγάλωνε. Τό-σα χρόνια που ζούσα μακριά της, νόμιζα πώς την είχα ξεγασει, έμεινα πιστός στην ά-νάμνησή της άπλω, αλλά δεν ήξερα πώς το αίσθημά μου σιγό-βραζε πάντα μέσα μου... Και μου ήταν τόσο τοσυνική αυτή ή, άποκάλυψη!

Σε λίγο ήθε ο ά-ν-δρας της και μου τον σύστησε. "Ήταν ψη-λός, με εμφάνιση μου-ζίκου, άγροίκος στα

φερσίματα και άγριος. "Αν ήταν πο-τέ δυνατόν να συνταυτισθ ή μαζί του ή αίθερία "Αννα!

Με φρίκη συλλογίζομουν τούς έ-ξευτελισμούς που θάπρεπε να ύφί-σταται κοντά του, και όταν άργότε-ρα έφυγα από το σπίτι της, μια λέ-ξη μόνο σκεφτόμουν και έπαναλάμ-βανα όλοένα μέσα μου: «"Η Μοίρα! Γιατί τί άλλο ήτανε, αν όχι μοιραία ή συνάντησή μας αυτή που πρό δυο ήμερών ακόμα δεν μπορούσα καν να την φαντασθ...»

21 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Τι φοβερή βραδυά, Θεέ μου!... Είχαν χορό γδές βράδυ στους Νε-μπράτσκιν, και πήγα και γώ. Ξανά-δα την Σοφία, την κυρία Σουβάρου-τώρα, και τον Γκρεγκόρ Στεφάνο-βιτς, πάντα ώραϊον και σαγηνευτι-κόν, σ' όλη την άνθηση των 30 του χρόνων. Τον πρόσεξα σ' ένα βάλς, που χόρευε με την "Αννα. "Α! αυτός ο χορός... "Ήταν μια άπόλυτη συμ-φωνία δυο βλέμμάτων, δυο χαμόγε-λων... Γι' αυτούς, ήταν φανερό, κα-νείς άλλος δεν υπήρχε εκεί μέσα. Τόσο ήταν βυθισμένοι στη γοητεία.

Νευριασμένος βγήκα από την αί-θουσα του χορού και πήγα στον μπαρ. Εκεί βρήκα τον Νεμπράτσ-κιν να πίνει βότκα.

— Είστε άνύπαντρος, κύριε Μπα-τσέφ; με ρώτησε.

Του άποκρίθηκα καταφατικά και εκείνος έπρόσθεσε:

Γι' αυτούς κανείς άλλος δεν υπήρχε εκεί μέσα.

— Εύτυχώς γι' ε-σας. Ποτέ κανείς δεν μπορεί να είνε βέβαιος για την γυναίκα που θα άποφασίση να εκλέ-ξη. Τι φρονείτε;

Τα λόγια του αυτά με φόβισαν. "Ο Νεμπράτσκιν έτρεμε δόλοκληρος απ' την ταραχή και δεν έπαυε να πίνει, άδειάζοντας ακατάπαυστα τώνα πο-τήρι πάνω σ' άλλο. Εύτυχώς που το βάλς τέλειωσε και ή "Αννα (προς μεγάλη μου χαρά, γιατί φοβόμουνά βλέποντας τον Νεμπράτσκιν σ' αυτά τα χάλια), άπομακρύνθηκε από τον Γκρεγκόρ.

Και τότε ακριβώς έγινε κάτι που ποτέ μου δεν ήτορεσα να καταλά-βω. Δεν συλλογίζομουν παρά τον Γκρεγκόρ Στεφάνοβιτς έγώ, και ό-μως ο νέος χορευτής της "Αννας έ-κανε τον άνδρα της να θυμώσει φο-βερά. Πριν τελείωση αυτό το βάλς, έφυγε από κοντά μου χωρίς να μου πη ούτε μια λέξη καν. "Εψαξα για την "Αννα, αλλά δεν την βρήκα που-θενά. "Όταν ξάφνου είδα τη Σοφία να τρέχη έξαλλη προς το μέρος μου.

— Σάσα γρήγορα! Για όνομα του Θεού, έλάτε!... με ίκέτευσε λαχανιά-ζοντας.

— Τι συμβαίνει;

— Έλάτε... Φοβάμαι μή την σκο-τώση! και με άρπαξε από το χέρι. Την παρέσυρε βίαια στο σαλονάκι ο Νεμπράτσκιν την "Αννα. Είνε με-θυμένος, Σάσα! Και ζηλεύει τόσο πολύ!...

Νά άκουσαν τάχα τίποτα στη σά-λα; Δεν ξέρω. Το γε-γονός πάντως είνε ότι ή όρχήστρα είχε στα-ματήσει και ότι άνα-μεσα στο πλήθος των κα λ εσμένων έπικρα-τούσε κάποια σύγχυ-ση...

Σκέφθηκα άμέσως, πώς ο Γκρεγκόρ έπρε-πε ν' άποφύγη κάθε συ-νάντηση με τον Νεμπ-ράτσκιν και άνέθεσα στη Σοφία να πάη να τον ειδοποιήση, ενώ έ-γώ έτρεπα εις βοήθει-αν της "Αννας.

Μά μήπως θα μπο-ρούσα να κάνω και τί-ποτα; Νά μπω στο σα-λόνι; Με ποιά δικαίω-μα;

Προχώρησα και άμα έφθασα έξω από το δωμάτιο, άκουσα τη φωνή του Νεμπράτ-κιν άγριεμένη, και λυ-γμούς.

Σε λίγο ήρθε ή Σο-φία για να μου πη πώς ο Γκρεγκόρ είχε ειδοποιηθ ή, και κείνη ακριβώς τη στιγμή ή πόρτα άνοιξε και πα-ρουσιάστηκε ο Νεμπ-ράτσκιν, μ' ένα σατα-νικό χαμόγελο στα χεί-λη, κρατώντας από το χέρι κάτωρη την "Αν-να. Οι ματιές μας συ-ναντήθηκαν για ένα λεπτό, και μέσ' στο βλέμμα της διάβασα έτσι σαν ίκεσία.

— Λοιπόν, δεν χορεύ-ετε, φίλοι μου; ρώτη-σε ο Νεμπράτσκιν.

"Η όρχήστρα άρχισε να παίζη και ο Νεμπ-ράτσκιν παρέσυρε την

"Αννα Παυλόβνα

γυναίκα του στο χορό. Για μία στιγμή νόμισα πως το σκάνδαλο είχε αποσοβηθεί. Γρήγορα όμως είδα πως είχα γελασθεί. Γιατί μόλις τελειώσε το βάλες ο Νεμπράτσκιν κατευθύνθηκε προς το μέρος του Γκρεγκόρ και αφού τον έβρισε καπηλικώς του άστραψε και ένα γαστούκι.

Όλοι αναστατώθηκαν. Επρόκειτο περί σκανδάλου!... Και μεγάλου μάλιστα!...

Η "Αννα" που παρακολούθησε δολιχά την σκηνή, δεν μπόρεσε να συγκρατηθεί περισσότερο. "Επείσε χάμω λιπόθυμη.

Ετρεξά να την σηκώσω. "Αλλά πρόλαβε η Σοφία ή οποία με πήρε από το χέρι και μου είπε οδηγώντας με προς την έξοδο:

— Φύγετε γρήγορα, Σάσα, και μην ανησυχείτε. Αύριο θα έχετε νέα της!...

22 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Ήρθε η "Αννα" ή ίδια σήμερα στο σπίτι μου. Ήταν κατάγλωμη και τα μάτια της είχαν μεγάλους μαβιούς κύκλους.

— Άλεξάντρ Άνεξάντροβιτς, μου είπε λαχανιάζοντας ακόμα απ' τον δρόμο, θέλησα νάρθω ή ίδια να σας βρω ύστερα από κείνα που είδατε γθές βράδυ. Είθε ο καλύτερός μου φίλος... Ξέρω πόσο μ' αγαπούσατε άλλοτε, γι' αυτό απευθύνομαι σε σας.

Την παρακάλεσα να καθήσει άνεσταμένος και γι' ο ίδιος απ' όσα είχα διηγήσει και άκουσε στο διάστημα της παραμονής μου στο Πέτερσοφ, κι' από την ομολογία που ήμουν βέβαιος πως θάκουγα απ' το πολυαγαπημένο στόμα της.

— Ήσυχαστε, "Αννα Παυλόβνα... ψιθύρισα. Ξέρετε πόσο σας αγαπώ! Σήμερα που κινδυνεύετε θά...

Με δέικοψε με μία χειρνομία:

— Δεν θέλω πρώτ' απ' όλα να ύπαρξη καμιά παρεξήγηση ανάμεσά μας. Γι' αυτό και θά σας πω πως γενήκαμε όλα. Μη νομίζετε, στην Πετρούπολη όπου πήγαμε ύστερα από τον θάνατο του πατέρα μου, ότι συναντούσα συχνά τον Γκρεγκόρ Στεφάνοβιτς. Ίσα-ίσα μάλιστα δεν τον έβλεπα καθόλου. Δεν έπληγαν σε συγκεντρώσεις παρά σπανιότατα, κι' έτσι ήρκομην εις το να τον αγαπάω μόνον, ενώ αυτός δεν ήξερε τίποτα. Η μόνη μου συντροφιά ήταν η Σοφία Σουβάροβνα με τον άνδρα της.

Και στο σπίτι τους άκριβως γνώρισα μία μέρα τον Νεμπράτσκιν. Αυτός από την πρώτη στιγμή με έρωτεύθηκε με πάθος, όπως είναι και ο γαρσκήτρας του άλλως τε και με ζήτησε σε γάμο. Παρ' όλο που ενώ άρνήθηκα, και τουόδεχναν σε κάθε ευκαιρία την απέχθειά μου, αυτός επέμενε. Η μητέρα μου, που είχε γίνει νευρασθενικά ύστερα από το θάνατο του πατέρα, από τις οικονομικές μας στενοχώριες, με παρότρυνε να δεχθώ και μία μέρα που έμαθα ότι ο Γκρεγκόρ ήταν έρωτεύμένος με μία κόμισσα της ανωτάτης άριστοκρατίας της Πετρούπολης, χωρίς να ξέρω τί

κάνω, γεμάτη αηδία γι' τη διαγωγή του και λυπη, είπα το ναί στον Νεμπράτσκιν.

Σκούπισε τα μάτια της τα υγρά από τα δάκρυα και εξακολούθησε:

— Και ή δυστυχία μου άρχισε από την πρώτη μέρα του γάμου μου. Υπέφερα απ' ένος γιατί ένοιωθα πως ποτέ δεν θά μπορούσα ν' αγαπήσω τον άνδρα μου και απ' έτέρου γιατί τον έβλεπα να μεθά εξακολουθητικά, να γυρίζει όλο με γυναίκες της κατωτάτης ύποσταθης όμως. "Εχει ένα χαρακτήρα άπαισιο, δύσκολο στον καθορισμό του. Παρ' όλο που με κακομεταχειρίζεται, με ζηλεύει φοβερά. Με υποπτεύεται για πράγματα που δεν πέρασαν ούτε από τον νου μου, και με βασανίζει ακατάπαυστα με σκηνές που δεν έχουν καμιά βάση ή αφορμή.

— Ένα βράδυ, πριν τρία χρόνια, συνάντησα τον Γκρεγκόρ Στεφάνοβιτς στην Όπερα. Τάνασε μόλις με είδε. Τόσο ισχυρή ήταν ή έντύπωση που του προέβλεπα ύστερα από τωσων χρόνων χωρισμό, όσο και γι' αμένα που έβλεπα ότι δεν είχα πάψει να τον αγαπώ. Αναστατώθηκα δολιχά. Δεν ήθελα να άπιστήσω στον Νεμπράτσκιν ούτε διανοητικά, παρ' όλο που δεν το άξιζε. Το ίδιο βράδυ ο άνδρας μου τον κάλεσε νάρθω σπίτι και από κείνη τη στιγμή κατάλαβα πως ήμουν χαμένη. Ένοιωσα πως μόνο ένα παιδί θά μπορούσε να με τραβήξει από το βάραθρο στο οποίο παρασυρόμουν, αλλά το παιδί δεν ήρθε ποτέ και έτσι τίποτε δεν μπόρεσε να μου άσπαχολήσει το νου γι' α να μ' απορρώ να σκέπτομαι τον Γκρεγκόρ. "Ω! Σάσα, δεν μπορείς να φαντασθής τί είναι αυτό που νοιώθω μέσα μου γι' α τον Γκρεγκόρ. Είναι κάτι σαν τρέλλα. Και αυτός, παρ' όλο που ξέρει πως τον αγαπώ, και πόσο είμαι δυστυχισμένη κοντά στον άνδρα μου, συμπεριέεται τ' α αισθημένα μου, με λυπάται, αλλά δεν σκέφθηκε ποτέ να προσπαθήσει να έπω-φελήσει της άδυναμίας μου.

— Ο άνδρας σας θά το κατάλαβε, φαίνεται, και γι' αυτό σας έκανε τή σκηνή γθές... είπα.

— Σας όρκίζομαι, Σάσα, ότι ποτέ δεν έγινε τίποτα το άνεπαγόρευτο, μεταξύ έμου και του Γκρεγκόρ. Τον αγαπώ και θά τον αγαπώ πάντα, αλλά ποτέ δεν θά ύποκύψω στις παραιτήσεις του. Θέλησε να παραιτηθώ απ' το στρατό γι' α μένα, να καταστρέψω την καριέρα του. "Αν είναι δυνατόν να δεχθώ ένα τέτοιο πράγμα...

Στάθηκε γι' α ένα λεπτό και ύστερα ξέσπασε σε λυγμούς:

— "Αχ, Θεέ μου! Είναι φοβερό!... Τι δειλός που είναι ο Νεμπράτσκιν... Δεν έτόλμασε καν να μου θέσει έρωτήματα. Μ' έβρισε γι' α τον νεαρό με τον οποίο γόρεψα ύστερα από τον Γκρεγκόρ!... Ήταν παγίδα. "Εγινά άσπρη σαν το κερί όταν άρχισε να με βρίζει. "Ημουν βέβαια πως τάχα καταλάβει όλα. Και όταν τον άκουσα να προσφέρει το όνομα του νεαρού χορευτή μου, άνακουφίστηκα τόσο, που το κατάλαβα και φώναξε γελώντας σατανικά: "Α! σ' έπιασα επί τέλους! "Εμαθα εκείνο που ήθελα... Προδόθηκες νομίζοντας ότι σωζόσασα!... Και άρχισε να βρίζει τον Γκρεγκόρ. "Εγώ μόνο έκλαιγα. Σέ λίγο, ο άνδρας μου με πήρε απότομα από το χέρι. "Πάμε στους προσκεκλημένους μας!", μου είπε. Τά ύπόλοιπα τά ξέρετε,

Και θυμήθηκα πως την παραμονή ο Νεμπράτσκιν, παρ' όλη την ταραχή του, δεν άφησε τ' α νεύρα του να ξεσπάσουν παρ' τη στιγμή που ή "Αννα γόρευε με τον νεαρό. "Ενοιωσα να με πλημμυρίζει αηδία γι' α τον τον άνθρωπο...

Η "Αννα εξακολουθούσε να κλαίη. — Θά γτυπηθώ! ψιθύριζε μέσ' στους λυγμούς της. Δεν θέλω... Δεν πρέπει! Πρέπει να τούς έμποδίσουμε όπωσδήποτε... Μά πως; "Εγώ δεν μπορώ να πάω να τον βρω, γιατί με παρακολουθούν.

Και με κύτταξε μ' ένα παρακλητικό, άπελπισμένο ύφος, που κατάλαβα τί ζητούσε από μένα.

Της ύποσέθηκα να κάνω ό,τι μου ήταν δυνατό και να την είδοποιήσω μέσω της Σοφίας γι' α το άποτέλεσμα των ένεργειών μου. Την ένοιωθα τόσο δυστυχισμένη, που δεν τόλμησα να την ρωτήσω καν γιατί να μ' θυσιάσει τον Νεμπράτσκιν, που τον μισούσε, γι' α ευτύχηση κοντά στον Γκρεγκόρ. Είχε το αίσθημα της τιμής τόσο ψηλά βαλμένο που δεν θά με καταλάβαινε, είμαι βέβαιος. Γι' αυτό και δεν είπα τίποτα. Της ύποσέθηκα να φροντίσω όμως και έφυγε άνακουφισμένη κάπως άλλα και τρομαγμένη, σαν τ' α παιδιά που φοβούνται κάποια τιμωρία όταν το σκάσουν από το σπίτι, αφού πρώτα μου έδωσε ένα γράμμα γι' α τον Γκρεγκόρ.

22 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

— Ο λοχαγός Στεφάνωφ; Με είσηγααν στο σαλόνι και σε λίγο παρουσιάσθηκε ο Γκρεγκόρ.

Πριν άνοιξω το στόμα μου γι' α να του πω τον λόγο της έπισκέψεώς μου, με άνεγνώρισε και με ρώτησε, δίνοντάς μου συγχρόνως κάθισμα, γι' α να καθίσω.

— "Ερχεσθε από την "Αννα; Του έδωκα το γράμμα.

— Δεν θέλω να γτυπηθώ με τον άνδρα της, είπε. Μά είναι δυνατό ένα τέτοιο πράγμα; "Εκτός της προσβολής που πρέπει να ξεπλυθώ όπωσδήποτε, είναι και άλλος λόγος που με άναγκάζει να γτυπηθώ. Μήπως δεν θάταν σαν να έπιβεβαιώνα τις ύποψίες του Νεμπράτσκιν εάν άρνιόμουν;...

Κούνησα το κεφάλι μου καταφατικά.

— Θά γτυπηθώ, εξακολούθησε, και ύστερα, αν χρειασθώ, θά εξαφανισθώ γι' α πάντα από τη ζωή της "Αννας.

Και έγινε τόσο γλωμός στα λόγια αυτά, που κατάλαβα πως θάταν άδύνατο να πραγματοποιήση ποτέ κάτι τέτοιο.

Νευρικά έσγισε το φάκελλο και διάβασε το γράμμα. "Όσο προχωρούσε τόσο και άλλοιωνόταν τ' α χαρακτηριστικά του.

— Πάνε τρία χρόνια, ψιθύρισε έμα τελείωσε το διάβασμα, που διαρκεί αυτή ή κατάσταση. Τρία χρόνια που ύποφέρουμε και οί δυό. Δεν χρειάζεται να σας κούψω τίποτε, κύριε, αφού τά ξέρετε όλα. "Επιχείρησα τό κάθε τι γι' α να άποσπάσω την "Αννα από την φορική αυτή κατάσταση! Τρεις μέρες που μάς κλέβουν μέρα με την ήμερα την ευτυχία μας. Κι' αυτό γιατί δεν θέλει να καταστρέψω την καριέρα μου. "Αν είναι δυνατόν να ύπολογίζω κάτι άλλο παραπάνω απ' αυτήν...

Καταλάβαινα πως μιλούσε ειλικρινά. Προσπάθησα να τον παρηγορήσω, να του πω πως ή "Αννα δεν ζού-

σε παρ' αυτόν, αλλά του κάκου. Τον έπιασε νευρική κρίσις και άρχισε να κλαίη σαν παιδί. Τί να κάνω; Πώς να τον καταπραύνω;

Επί τέλους σηκώθηκε και προχωρώντας προς το γραφείο του, άνοιξε ένα συρτάρι και μούφερε ένα γράμμα.

— Όρίστε, μου είπε, είναι ή παραίτησή μου... Την έχω έτοιμάσει καιρό τώρα. Περίμενα, ξέρω κα γι' α γιατί; Μά τώρα ήρθε ή ώρα πιά. Δεν θά γτυπηθώ, αφού δεν το θέλει. Δεν είμαι πιά, ή μάλλον δεν θά είμαι πιά έξιωματικός... Πέστε της "Αννας, πως θά φύγω γι' α πάντα απ' τη Ρωσία. "Αν μ' αγαπά, άς με ακολουθήσει. "Αλλιώς θά φύγω μόνος. Δεν μπορώ να ζώ έτσι. "Αλλως τε μήπως θά μπορέσω ποτέ να την ξαναδώ ύστερα απ' αυτό που συνέβηκε; Πέστε της πως αν φύγω μόνος, τίποτα πιά δεν θά ύπάρχη ποτέ γι' α μένα, όλοι οί τόποι στους όποιους θά πάω, θά είναι κοιμητήρια... Τιποτ' άλλο.

Και σάπασε. Το πρόσωπό του ήταν κατάγλωμο. "Ενα πτώμα ζωντανό, ένα φάντασμα, να τί τον έκανε ή σκέψη μόνο ότι ή "Αννα δεν θά τον ακολουθούσε. Σηκώθηκε και έφυγα, και σ' όλο το δρόμο στο νου μου στριφογύριζαν τ' α τελευταία του λόγια.

25 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Τελείωσε, άποφασίσθηκε. Τί άγωνία, Θεέ μου, ώσπου να την πείσουμε, έγώ κι' ή Σοφία!... Φοβόταν, έκλαιγε, έλεγε πως τό καθήκον την κρατούσε κοντά στον άνδρα της... Και τί και τί δεν της είπαμε... Η άγάπη... Νοιώθω καλά πως αν φύγη μόνος του ο Γκρεγκόρ δεν θά μπορούσε ποτέ να την ξεχάσει. Ξέρω τί είναι ή άγάπη... Μήπως την έχασα ποτέ έγώ την "Αννα; Κι' όμως δεν μ' αγαπούσε... Τί θάμουν άξιός να κάνω αν ήμουν στην θέση του Γκρεγκόρ;

Όσο που στο τέλος ή "Αννα πείσθηκε. Και άποφασίσθηκε να είδοποιηθ ή Γκρεγκόρ ή από μένα ή από τη Σοφία, γι' α την ήμερομηνία και τον τόπο όπου θά συναντηθούν γι' α να φύγουν.

Τίς άφησα με την ύπόσχεση να περάσω την έπομένη να τις δώ.

Ός στις πέντε το πρωί στριφογύριζα σαν αυτόματα στους δρόμους του Πέτερσοφ, συγκινημένος, λυπημένος. Η "Αννα, ή "Αννούτσκα! Θά την έβγαλε!... Μά τί περιάζει; "Αρκεί να βοή την ευτυχία, που της άξίζει επί τέλους!...

4 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

Τά συμβούλια όλα γίνονται στο σπίτι των Σουβάροβ. "Εκεί συγκεντρωνόμαστε και μιλούμε και κανονίζουμε τις λεπτομέρειες της άναχωρήσεως.

Η Σοφία κάνει το κάθε τι γι' α να γίνουν όλα διαλά, ήσυχα.

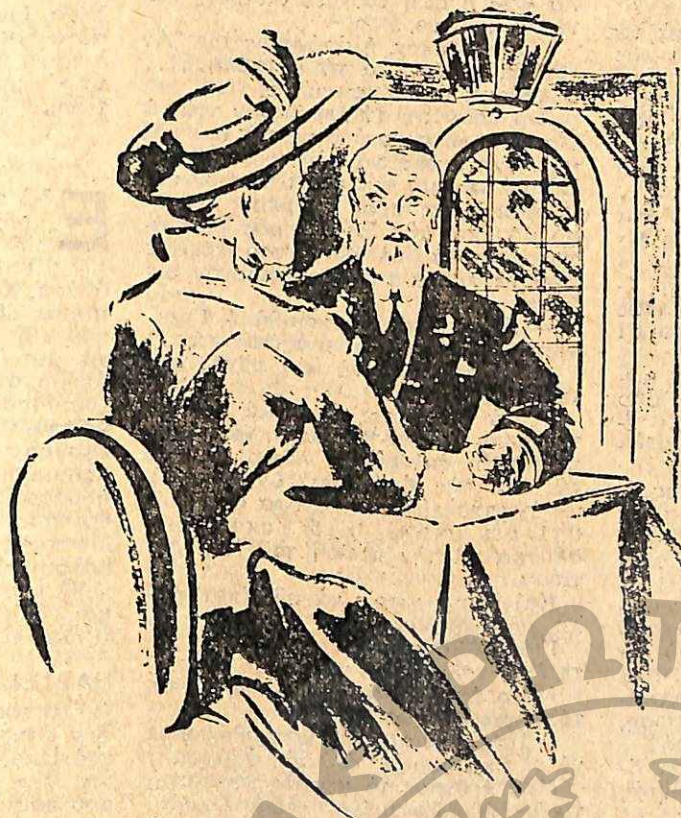
Άλλά ή "Αννα και την στιγμή αή-τη ακόμα έχει αντιρρήσεις. Θέλει, σώνει και καλά, να είδοποιήση τον Νεμπράτσκιν γι' α την άπόφασή της.

"Αν ήταν δυνατόν να γίνη όμως ένα τέτοιο πράγμα!

— Δεν θέλει να φύγη σαν κλέφτης, μου είπε ένα βράδυ ή Σοφία. Θέλει να φύγη άξιοπρεπώς. Φοβάται μήπως συγαθ ή τον έαυτό της, αν δεν φερθή όπως ή άξιοπρέπεία της της ύπαγορεύει.

Παρ' όλο που μέσα μου έπιδοκίμαζα την άπόφασή της "Αννας, φοβόμουν όμως μήπως τό φέρισμό της αυτό γίνη πρόξενος και άλλων κακών.

Τό ότι ο Γκρεγκόρ δεν γτυπήθηκε με τον Νεμπράτσκιν δεν έκανε την παραμικρή έντύπωση στην κοινωνία του Πέτερσοφ. Ίσα-ίσα μάλιστα που θαυμάστηκε ή ύποχωρητικότητα του λοχαγού. "Όλος ο κόσμος αντίπαθούσε τον Νεμπράτσκιν. Η διαγωγή του Γκρεγκόρ χαρακτηρίσθηκε ως προσπάθεια γι' α να μ' α μεγαλώσει τό

Είναι ένα γεροντάκι με πλούσια γενειάδα

σκάνδαλο και όλος ο κόσμος θεωρεί τον λοχαγό σαν έναν ήρωα δυστυχισμένο και την "Αννα σαν μάρτυρα.

Ένα βράδυ στής Σοφίας Σουβάροβ έμαθα πως ή παραίτηση του Στεφάνοβιτς δεν έγινε δεκτή, και ότι το δόθηκε άπαισιωχτή άναρρωτική άδεια μονάχα.

Φοβηθήκαμε τότε μην έπέλθη καμιά μεταβολή στις άποφάσεις της "Αννας. Άλλά την έπομένη ή Σοφία με διαβεβαίωσε πως ή "Αννα δεν άκουε πιά παρ' α τον έρωτά της, και δεν ζούσε παρ' α την ήμερα που θά ευτυχούσε. Τόσο που ύπεχώρησε στις άξιώσεις της εξαδέλφης της και άποφασίσε να μ' α μιλήσει στον Νεμπράτσκιν παρ' α την ήμερα που θά έφευγε.

Η άναχώρησις άποφασίστηκε γι' α την ήμερα που θά γινόταν τό έτήσιον κυνήγι στο δάσος του Νεμπράτσκιν. Πριν απ' τό κυνήγι ή "Αννα θά μιλήσει στον άνδρα της και ύστερα απ' αυτό θά πάη να βοή τον Γκρεγκόρ και θά φύγουν γι' α την Γερμανία.

Θεέ μου, φοβόμαι... "Αν τύχη κα-νένα άπρόοπτο;...

9 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

"Εφτασα πρωί-πρωί στο ραντεβού. Τά σκυλιά είχαν συγκεντρωθ ή στην αυλή, δεμένα τρία-τρία, όπως γίν-ται πάντα.

Όστε είναι γι' α σήμερα λοιπόν; Η σκέψη μου δεν μπορεί να άποσπασθ ή από τον Γκρεγκόρ Στεφάνοβιτς. Πού είναι; Με τί άγωνία θά περίμενε εκεί-νη τη στιγμή; Η "Αννα μίλησε στον Νεμπράτσκιν άραγε;...

Οί προσκεκλημένοι κατέφθαναν λίγοι-λίγοι την ώρα που ήρθα έγώ. Μόλις είδα την Σοφία, την πλησίασα. Και ή πρώτη λέξη που μου είπε ψιθυριστά ήταν:

— Τά ξέρετε!

— Τού μίλησε:

— Ναι! Ο Νεμπράτσκιν την κύτταξε κατάπληκτος, σαν άπολιθωμένος. Του είπε, μονάχα, πως τον άφλην, χωρίς άλλες λεπτομέρειες. Δεν της έκανε την παραμικρή έρώτηση. "Ω! πως φοβάμαι, Σάσα! Είναι τόσο άφύσικο! Τό παραδεχόσαστε;

Δυό τρεις προσκεκλημένοι που μάς πλησίασαν την άνάγκασαν να σωπάσει.

Και σε λίγο παρουσιάστηκε ο Νεμπράτσκιν, με την "Αννα, και γτύπησαν οί σάλπινγες.

— Ο Γκρεγκόρ θά την περιμένη τό βράδυ στο σταυροδρόμι, εξακολουθήσει ή Σοφία, άμα μείναμε ξανά μόνον.

— Καλύτερα, γιατί έ-τοι...

— Ναι, αλλά ως τότε; με δέικοψε.

— Τί;

— Δεν ξέρω, Σάσα... Φοβάμαι. Η σιωπή του Νεμπράτσκιν μου προε-νεί τρόπο.

— Μπορεί να κατάλαβε πως δεν μπορεί να κάνει τίποτε πιά.

— Μά αυτό έλπίζω και γώ. Κυττάχτε όμως πως την παρατηρεί, πόσο άγρια!...

Είμαστε όμως ευτυ-χώς πολλοί εδώ, και δεν θά μπορού-σιν να μείνουν μόνον...

Πλησίασα γι' α να χαιρετήσω την "Αννα. Πώς ήταν, Θεέ μου! Θάλεγε κανείς πως δεν είχε ψυχή και όμως δεν έπαυε να χαμογελά από δώ κι' από κεί.

"Ανεβήκαμε στα άλογα. Και τό κυνήγι συνεχίστηκε όμαλά όλο τό πρωί. Σε μία στιγμή ή Σοφία με πλησίασε και μου έλεγε σιγά:

— Κι' αν έκανε τον άρρωστο;

Κατάλαβα πως έννοούσε τον Νεμπράτσκιν.

Την κύτταξα ανήσυχα.

— Ναι, συνέχισε εκείνη νευρικά. Ο οίκτος, τό καθήκον... αυτά είναι τ' α τελευταία του όπλα. Η "Αννα του χρειάζεται, τό ξέρετε, μου φαίνεται άδύνατο να την άφήσει να φύγη.

Σήκωσα αδιάφορα τούς ώμους νότανε άδύνατο κάτι τέτοιο. Νά φαί-νη ως αυτό; Μά άπρεπε νάνε φτά-νος, τέλεια κτήνος αυτός ο άνθρωπος.

Και όμως τά γεγονότα διάψευσαν

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Ο θάνατος μιας ψυχής

Β ρισκόμασταν ακόμη καθισμένοι στο τραπέζι. Εγώ κι' η Λιζέττα που είχε ανεβή να μου κάνει συντροφιά εκείνο το βράδυ που θάτρωγα μόνη. Κι' εξαφνα, μια τρελλή πεταλούδα που στριφογύριζε αβρόσκιπα τόση ώρα γύρω από την φλόγα της λάμπας, έπεσε ζαλισμένη στο παγωμένο νερό του κρυστάλλινου ποτηριού.

Τίναξε απελπισμένα τα λευκά της φτερά και η διάφανη επιφάνεια του νερού γέμισε από μια λεπτή χρυσόσκονη που αντίφωγίζε παράξενα στο φως της λάμπας. Αυτό βάσταξε ένα δευτερόλεπτο. "Υστερα εγώ άρπαξα ένα... μολύβι και το πρόσφερα στη δυστυχισμένη πεταλούδα ως σανίδα σωτηρίας.

Εκείνη ανέβηκε με κόπο έπάνω και στάθηκε για λίγο διατακτική ζυγιάζοντας τα βρεγμένα της φτερά που στεγνώναν αιγά-αιγά. "Επειτα, μόλις ένοιωσε πως είχε τη δύναμη να πετάξει, όλοι οι διαταγμοί έσβυσαν μονομιάς κι' ώρμησε με τον ίδιο ένθουσιασμό, με την ίδια συγκινητική όρμη στο φως, στο φως που πριν από ένα λεπτό την είχε ρίξει ανάσπαστη σχεδόν στο ποτήρι...

Δέν άπόρησα. Ξέρω πως δεν είναι μόνο οι πεταλούδες που ακολουθούν έτσι άπερίσκεπτα. Έτσι συγκινητικά, έτσι άπεγνωμένα τη φλόγα κάποιου "Ιδανικού, κάποιου Εύτυχίας, κάποιου Χαράς... Ξέρω πως κι' έμεις όλοι αφήνουμε τόσο συχνά στο δρόμο μας την χρυσόσκονη των όνειρων μας κι' όμως δε υποχωρούμε, δεν σταματούμε, μα εξακολουθούμε να κυνηγούμε την Χίμαιρα έστω κι' αν έξομε πως θα μας καταστρέψει πως θα κάψει τα φτερά μας στην άπατηλή της φλόγα.

Παρακολούθησα με κάποια παράξενη συγκίνηση το τρελλό, το παράφορο πέταγμα της λευκής πεταλούδας γύρω από την χρυσόκόκκινη φλόγα Κι' όταν σε λίγο σωριάσθηκε —άλλοιμονο!—στο τραπέζι με τσουρουφλισμένα τα λευκά της φτερά και κατάλαβα ότι δεν υπήρχε πιά έλπίς σωτηρίας, την πήρα με προσοχή στα γένοια μου και κατεβαίνοντας στο περιβόλι την άπόθεσα άπαλά στην άγκαλιά ενός δάνοιχτου τριαντάφυλλου για να κοιμηθί εκεί τον αιώνιο ύπνο της.

Η Λιζέττα με είχε ακολουθήσει σιωπηλά.

—Γιατί, θείσασ, την έβαλες στο τριαντάφυλλο την πεταλούδισσα; με ρώτησε μόλις γυρίσαμε στην τραπέζα-ρία.

—Για να γλυκάνω τις τελευταίες της στιγμές. Λιζέττα... και ίσως-ίσως γιατί η πεταλούδα αυτή μοιάζει με πολλούς ανθρώπους σαν κι' έμεις. Μα αυτό θα το καταλάβεις μονάχα σαν μεγαλώσης Λιζέττα.

Η Λιζέττα έμεινε δυό λεπτά σιωλογοισμένη, βυθισμένη σε σκέψεις. Κι, ύστερα από τα όλοφωτα γαλάζια μάτια της κύλησε άρνα-άρνα ένα χοντρό δάκρυ σαν εύλαβική σπονδή σε μια ψυχή που έκαψε τα φτερά της κυνηγώντας με παιδιάστικο άγνό ένθουσιασμό τη Φλόγα της άπιστης Εύτυχίας...

ΤΟ ΚΑΡΝΕ

Η ΜΟΔΑ

Μάθετε να ντύνεσθε

Η γυναίκα που ξέρει να ντυθί δι-νει πάντοτε ιδιαίτερη προσοχή στις λεπτομέρειες. Έδώ θα σας δώσω μια σύντομη άνασκόπηση των ποικίλων μικρών μυστικών της νέας μόδας.

Οι γαρνιτούρες

Τα σουτάς, οι γκάνες και τα μεταξωτά κορδόνια ξαναήρθαν θριαμβευτικά στη μόδα και γαρνίρουν τα μαντώ και τα κοστούμια.

Οι τσέπες περισσότερο παρά ποτέ χρησιμοποιούνται ως γαρνίρισμα.

Βλέπουμε άπειρα βελούδινα ή γού-νινα σε μεγάλη ποικιλία σχεδίων.

Πρέπει να σημειώσουμε και την λε-πτή εργασία που γίνεται στα διάφορα υφάσματα: νεββύρ ή νεκούπ που ύ-πογραμμίζουν πιέττες και σγεδιάζουν μοτίφ, σφηκοφωλιές και ένκρουστα-σιόν από μουσελίνα ή δαντέλλα.

Και τώρα, άς πούμε για τα κομμή-ματα: συνηθίζονται τα κλίπς, τα φαρ-δειά χρυσά βραχιόλια, οι πολύχρω-μες καρφίτσες και τα μοτίφ που καρ-φώνονται το βράδυ στα μαλλιά. Βλέ-πουμε ακόμη χρυσά κεντήματα σαν κολλιέ, μπορντούρες από στράας και μοτίφ με πανιέτες. Τέλος τα φτερά της στρουθοκαμήλου και τα παραδεί-σια στολίζουν ύπεροχα τα βραδυνά χτενίσματα.

Οι γιακάδες

Οι γιακάδες είναι κατ' άνογην πολ-λύ άνεβαστοί. συχνά ντραπέ ή σουσο-τοί. Μελαταινά για τα επίσημα άπο-γεύματα ή για το βράδυ συνηθίζονται πολύ βαθεία ντεκολτέ σε στυλ «Δευ-τέρας Αυτοκρατορίας» άκίνουν έντε-λώς άκάλυπτος τους ώμους.

Τα μαντώ έχουν κάτι παράξενους γυριστούς γιακάδες ή μικρά πλατειά γιακάδκια σαν ασηνικά από άσπρα-κάν ή άλλες γούνες με γαυηλή τρίνα. Φυσικά ή Ρενάο που κολακεύει τόσο το πρόσωπο μένει πάντοτε στη μόδα.

Τα μανίκια

Τα μανίκια παρουσιάζουν μεγάλη ποικιλία. Γενικά όμως ακολουθούν δύο τάσεις έντελώς αντίθετες: είτε έ-φασιμόζουν έντελώς στους ώμους είτε έχουν μια σχετική εύρυχωρία που φσ-δώνει τους ώμους.

Στην πρώτη περίπτωση, τα μανίκια κινούν με ραφή στον ώμο και στη έ-πάνω μέρος του υποάστρου συμμαίζου-νται πολύ. Πολλά μανίκια οραγκλάν έ-πίσης, λίγο «νευσιμένα» προκειμένου για ικανό ή ζακέτες.

Στην δεύτερη περίπτωση τα μανίκια που φορούνται με περιεκές πένες ή σοβρες κολακεύουν τη σιλουέττα. Κά-νουν έπίσης μανίκια μπουφάν στο κά-τω μέρος ή στον άνωκώνα και ασημέ-να στο πουανιέ. και για τοβρόδυφωρ-δειά μανίκια «ζινγκό» έφαρμοστά στο

κάτω μέρος.

Στα μαντώ και τα κοστούμια βλέ-πουμε και μανίκια έντελώς καμωμένα από γούνα. Τα περισσότερα όμως γαρνίρονται με λουρίδες από γούνα.

Οι φούστες

Οι φούστες είναι κοντές και σουπλ: άλλες είναι πλισσέ (άπό τους γοφούς και κάτω μόνον) άλλες είναι κομμέ-νες άν φόρο και άλλες αποτελούνται από διάφορα «μήματα» ύπογραμμι-σμένα με νεββύρ.

Τα κουμπιά και οι φερ-μετύρ

Τόν χειμώνα θα δούμε ή τεράστια κουμπιά φανταζί, καμιά φορά χρυ-σά, ή μικροσκοπικά κουμπάκια ντυ-μένα με ύφασμα που περνούν άπαρα-τήρητα.

Στα μαντώ και στα κοστούμια, με-γάλα γούνινα κουμπιά.

Συνηθίζεται ακόμη και όλη ή σειρά των «φερμετύρ» που δεν φαίνονται: έ-κκλαίρ, κουμπωμα κρυμμένο κάτω ά-πό ένα πάτ κ.λ.π.

—ΕΕ—

ΚΟΥΖΙΝΑ

Η πηχτή

Η πηχτή είναι μια τροφή πολύ κα-λή για τον άνθρωπο και πολύ θρεπτική. Και τούτο γιατί ο άνθρωπος έχει άνίγνη για να τρέφεται καλά και μερικές λευ-κοματώδεις ουσίες (συγγενεύουν με τα λευκώματα) που και αυτές έχουν μεγάλη θρεπτική δύναμη. Μεταξύ αυτών συγκα-ταλέγονται και οι «ολογονοί ουσίες» που αβθονούν στα περισσότερα μέρη της κεφαλής και των ποδιών των ζώων. 'Αλλ' όμως όλοι ξέρουμε, πως ή πηχτή γίνεται από την κεφαλή του χοίρου.

Μονάχα ή πηχτή, δεν είναι και πολύ θρεπτική με συνδυασμό όμως και άλλων ζωικών τροφών είναι πολύ καλή.

Η πηχτή είναι αμωστατική, γι' αυτό και την συνιστούν για το σκουρδούτο, την αμωφιλία, την όξεία λευκαμία, την πορφύρα.

Πηχτή θωδινή

Παίρνουμε 300 gr. ψαχνό θωδινό (κίλδ-το ή ούρε), 3—4 καρόττα γοντρά 3 μικρά κρεμμυδάκια, 3 πατάτες μέτριες, ένα φύλλο δάφνης, λίγο σέλινο και μαϊντανό (ρίζες), λίγα σπιριά πιπέρι, 5—7 φύλ-λα τζελατίνα, ½ ποτηράκι κρασί. Μαδέ-ρας και άνάλογο νερό και άλάτι.

Βράζουμε πρώτα-πρώτα το κρέας με τον ίδιο τρόπο που κάνουμε το θρασό κρέας. Το ξαφρίζουμε, το βάζουμε το άνάλογο άλάτι και άρχνουμε μέσα στην κατσαρόλα που βράζει το κρέας όλα τα είδη που είπαμε άνωτέρω, εκτός από το κρασί και τη τζελατίνα. Τα κρεμμυδά-κια μάλιστα, τα καρόττα και τις πατά-τες τα βάζουμε όλόκληρα άφου τα κα-

ΤΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ ΠΥΝΑΪΚΑΣ

ΥΓΙΕΙΝΗ

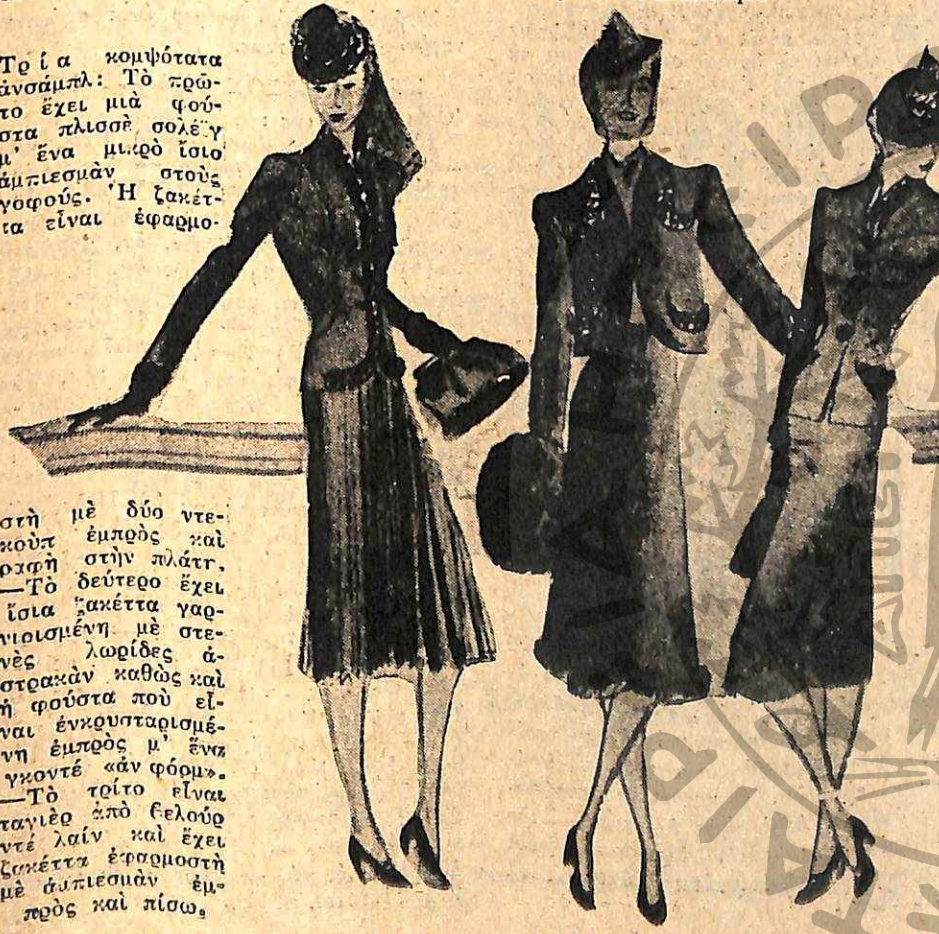
Επίκαιρες συμβουλές

Σ ήμερα θα σας δώσω μερικές χρη-σίμες συμβουλές και συνταγές για τις χειμωνιάτικες παθήσεις ώστε να τις αποφεύγετε κατά το δυνατόν προφυ-λασσόμενοι από την εκδήλωσή των που είνε και ή πιο πρακτική θεραπεία.

Κοκκίνισμα των χειρών. Τα ύπεραμικά άτομα, οι άθροτικοί και οι κα-ταγινόμενοι σε θερμείς εργασίες, έχουν σχεδόν πάντοτε κατακόκκινα σαν το αί-μα, χέρια, πρόσωπα που είνε πολύ αντιαι-σθητικών, προκειμένου μάλιστα για κυ-ρίες. Για ν' αποφεύγετε το κοκκίνισμα αυ-τό, πρέπει πρό παντός να αποφεύγετε την χρήση ψυχρού ύδατος και έρεθιστι-κών ουσιών. Κακό σαπούνι, ποτάσσα, θρωμούσα, αλλισίδα, κακής ποιότητος κολώνια κ.τ.λ. Να πλένετε δε τα χέρια σας πολλές φορές την ημέρα με χλιαρό νερό μέσα στο οποίο να διαλύετε όλίγη σόδα. Επίσης μετά το πλύσιμο να τα αλείφετε με οινόπνευμα καμφορρύχο [Alco camphre]. Κάθε δε βράδυ να τ' αλείφετε ή με γλυκερίνη ή με την κάτωθι πομάδα που είνε πολύ ωφέλιμη κι' αποτελεσμα-τική:

Lanoline	40 gr.
Paraffine	30 »
Eau de roses	25 »
Liqueur de Labarraque	5 »

Τρία κομψότατα άνσάμπλ: Το πρώ-το έχει μια φού-στα πλισσέ σολέ-γ μ' ένα μικρό ίσιο άμπιεσμάν στους γοφούς. Η ζακέ-τα είναι έφαρμο-

στη με δύο ντε-κουπ έμπρός και ραφή στην πλάτη. Το δεύτερο έχει ίσια ζακέτα γαρ-νισμένη με στε-νές λωρίδες ά-στρακάν καθώς και ή φούστα που είνε ένκρουταρισμέ-νη έμπρός μ' ένα γκοντέ «άν φόρμ». Το τρίτο είναι ταγίερ άπό βελούρ ντέ λαίν και έχει ζακέττα έφαρμοστή με άμπιεσμάν έμ-πρός και πίσω.

Επίσης ν' αποφεύγετε τα θερμά ντύ-ματα και να μεταχειρίζεσθε πάντοτε φαρδεια γάντια κι' ούδέποτε στενά γιατί τα στενά και τα πέτσινα αυξάνουν την έν-ρυθρότητα.

Χιονίστρος. Η πάθηση αυτή πα-ρατηρείται ιδίως στους εφήβους που έ-χουν μάλιστα κρύσιν λυμφατικήν εμφάνι-ζεται δε κατά τα πρώτα ψύχη του φθι-νοπώρου και τον χειμώνα. Παρουσιάζε-ται ιδίως στα χέρια, στα πόδια, στη μύ-τη και στα αυτιά. Η εμφάνισή των συνο-δεύεται από συνεχή κι' άφόρητη φαγού-ρα, ή όποια επωρύνεται όταν ο πάσχων πιάη από ένα ψυχρό μέρος σε θερμό (κοντά σε θερμάστρες κ.τ.λ.). Πολλές φορές οι χιονίστρος εξακολουτάν (πλη-γιάζουν), και μετατρέπονται σε σπινί-ως σε άγγειοκατατώματα. Γι' αυτό χρει-άζεται προληπτική θεραπεία και επίμο-νος, μόλις εμφανισθούν.

Εκτός της τακτικής θεραπείας, που θα-σας γράφω παρακάτω, χρειάζεται ο πά-σχων και γενική τόνωση του οργανισμού με μωρουνέλαιο ή σιρόπι ιοντοτανικό. Προληπτικώς πρέπει όσοι προσβάλλονται ιδιαιτέρως από τις χιονίστρος ά-πό τώρα να άρχίσουν να δούτουν κάθε πρωί τα χέρια των μέσα σε ζεστό κα-ρδοφυλλόζωμο ή άσπέρμα εύκαλύπτου. Μετά δεκά δε λεπτά άφου τα σκουπίσουν να τ' αλείφουν τριβοντάς τα ελαφρώς με ονίστρος εκτός της τακτικής αυτής κάθε βράδυ να γίνεται επάλειψι των και με το παρακάτω ύγρόν:

Huile d' olive pur	50 gr.
Alcool rectifié	50 »
Sulfate de zinc	10 »
Teint. d opium	3 »

Την ίδια τακτική ακολουθείτε και για τα πόδια. Επίσης πολλές φορές την η-μέρα ν' αυψώνετε επί 5 λεπτά τα χέρια και αν πάσχουν και αυτά και τα πόδια, με τις έυεργετικές αυτές κινήσεις ρυθί-ζεται ή κυκλοφορία του αίματος.

Τέλος να μη θγαί-νετε με ψυχρόν και-ρόν έξω χωρίς μάλα-ρα ή γαντιά.

Σχάσιμο των χειρών. Για το θάινουν στα χέρια πολλά άτομα συνιστώ-μεν την κάτωθι αποτελεσματική συντα-γή με την όποιαν πρωί και βράδυ πρέπει να τ' αλείφουν.

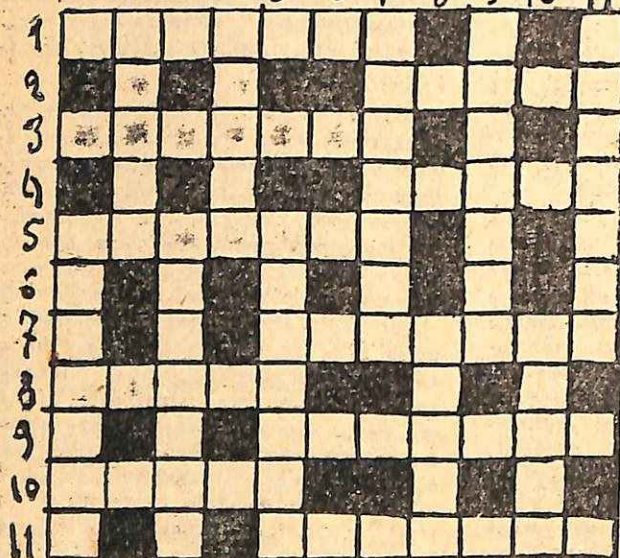
Glycerole d' amidon	50 hr.
Oxyde de zinc	5 »
Acide borique	3 gr.

Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ
Δερματολόγος ιατρός

Για να διασκεδάσετε

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11

Μέσα σ' ένα λε-

πτό

Μπορείτε μέσα σ' ένα λεπτό να μάς πείτε ποιές από τις πόλεις αυτές δεν είναι πρωτεύουσες; Πράγα, Βερολίνο, Λονδίνο, Μαδρίτη, Μόναχο, Λισαβών, Ρώμη, Τόκιο και Νέα Υόρκη;

Μαθηματικό πρό-
βλημα

Σ' ένα χωριό, ο αριθμός των σπιτιών που έχουν στέγη με κεραμίδια, είναι ίσος προς το δέκατο των σπιτιών με στέγες από πασόχαρτο. Εάν τώρα, επτά από τις τελευταίες αυτές στέγες, ξαναγινόντουσαν με κεραμίδια, ο αριθμός των σπιτιών με στέγη από πασόχαρτο, θα ήταν τρεις φορές μεγαλύτερος από τον αριθμό των σπιτιών με στέγες από κεραμίδια. Πόσες στέγες από τα νέα αυτά είδη υπάρχουν στο χωριό;

Το τούνελ

Η παρακάτω εικόνα παριστάνει είσοδο ενός τούνελ. Ίδου τώρα η ιστορία της κατασκευής του: Το τούνελ αυτό, του οποίου βλέπουμε στην εικόνα το δυτικό στόμιο, είναι το μεγαλύτερο της Γαλλίας. Είναι μήκους επτά χιλιομέτρων και 850 μέτρων. Έγινε στα 1811 και χρειάστηκε εργασία πολλή και επίπονη. Το είχαν αρχίσει και από τα δύο άκρα ταυτόχρονα και το σημείο συνάντησής των δύο συνεργείων δείχνουν ότι οι μηχανικοί δεν είχαν πέσει έξω στους υπολογισμούς των. Η κίνηση στο τούνελ άρχισε το 1875. Στα 1905 εσημειώθη ένα σοβαρό δυστύ-

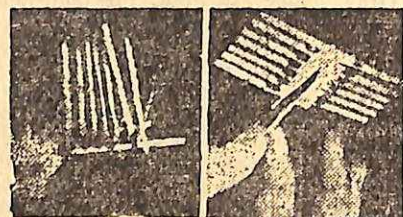
χημα. Μια πέτρα απεσπάσθη από την όροφή του τούνελ, έπεσε επάνω στην ατμομηχανή, από εκεί κύλησε και έπεσε στο κεφάλι του μηχανικού ενός τρένου που διεσταυρώθηκε την στιγμή εκείνη με το άλλο. Ο μηχανικός σκοτώθηκε άμεσως. Αυτή είναι η ιστορία. Στην ιστορία όμως αυτή, υπάρχουν μερικά λάθη και κάτι αντιφάσεις. Μπορείτε να τις βρείτε;

Για τους φίλους του σινεμά

Είσαθε φίλος της θόδης; Πηγαίνει συχνά στον κινηματογράφο; Αν ναι, τότε θα μάς πείτε μέσα σε μισό λεπτό, τα ονόματα των ηθοποιών που πρωταγωνίστησαν στις ταινίες «Βασίλισσα Βιτωργία», «Λούι Παστέρ», «Εμίλ Ζολά», «Μαρία Βαλέφσκι» και «Ναπολέον».

Τα 14 σπέρτα

Μπορείτε να σηκώσετε, χωρίς να τα εγγίσσετε, δεκατέσσερα σπέρτα με την βοήθεια ενός δεκάτου πέμπτου; Αν όχι—τότε συμβουλευθείτε την παρακάτω εικόνα μας που θα σας το πει.

Λύσεις προηγούμενων

ΟΙ ΦΑΚΕΛΛΟΙ

1) Μάλιστα, ο Α φάκελλος, ο Β, ο Γ, και ο Δ.

2) Ο Α, ο Β, ο Γ και ο Ε.

ΤΙ ΕΙΝΑΙ

Απλούστατα, το στόμιο ενός σωλήνα-ναρίου οδοντόπαστας.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΦΥΛΛΟΥ 578

Οριζοντίως:

1) Ανακεφαλαίωσης.— 3) Ρέω, μάς.— 5) Λυκόφως, άστοργη.— 7) Πέρα, Πάρος, κέρας, πανιά.— 8) Έδω, ίνα, όπλα, όκλα, όδο. 9) Σωδιά, νήσος, ίδιος, σκοπός.— 11) Όμόνοια, όν, μοχθηρά.— 12) Άσία.— 13) Όρώ, άχ, ίς.— 13) Αίρω.— 15) Νών, ναι.— 16) Ήδη, ήτοι, διά.— 17) Σούδα.— 18) Πιλότος, μά, άγρομαι.— 20) Σωτήρ, πασάς, κίσα, χάρις.— 21) Ντό, έαρ, ώστε, μία, ήδη.— 22) Λύσσα, όλίγα, άρνιά, Ντήνα.— 24) Απάλλον, Πατήσια.— 26) Έσω, διά.— 28) Υπερσυντελικός.

Καθ' ότως:

1) Έπιφωνηματικός.— 3) Πώς, σόλ.— 4) Ρέ, ως, ίώ, ύς.— 5) Ράς, τίς.— 6) Λόρα, τιμή, δίκη, σήπω.— 7) Σία, ρέα.— 8) Άνεμος, αναμύδιος, άλεπού.— 9) Πάν, πρό 10. χώρα, ήπια, νότα, Λυών.— 11) Ρίς, έν, σόι.— 12) Τό, έν, νά, γέ.— 14) Σός, άγνής, σώα.— 24) Ός, τάφ.— 15) Νί, βία.— 16) Καί, αιώνια, Κέα.— 17) Α. Ε., δέ, ψί, Ρέ.— 18) Ρεί, τί, σύν.— 19) Άσμα, έρος, ήχος, ήμας.— 20) Σός, έμα.— 21) Σκύλος, Όθωμανικός, δήμιος.— 22) Πάζ, Χ. Α. Ν.— 23) Άγία, κερί, χαρά, τρίς.— 24) Ντό, ρή.— 25) Μί, Πί, νό, χά.— 26) Άδη, Σία.— 28) Οίονπνευματώδη.

Οριζοντίως:

- 1) Μεγάλος Γάλλος ποιητής, που πέ-
ρασε τη ζωή του ως άλητης.
- 2) Αρρώστια του στομάχου.
- 3) Θέλοντας να δείξουμε τη δύναμη
ένος ανθρώπου σε κάτι λέμε ακρατάει
τά.....»
- 4) Έξοδα ταξιδίου.
- 5) Βασιλεύει.
- 6) Ναύλωμα
- 7) Γάλλος ποιητής, που καρατομήθη-
κε στη Γαλλική Έπανάσταση.
- 8) Το γυρεύουμε όλοι,
- 9) «Αρρωστό.....» (μυθιστό-
ρημα).
- 10) «Αντίθετο του νικάω.

Καθ' ότως:

- 1) Έκείνη που δεν είναι σύμφωνη με
τους νόμους της φύσεως.
- 2) Είδος διασκούπησης που έγκλη-
σιών.
- 3) Σκληρότης.
- 4) Κόβει.
- 5) Το καταλαμβάνον την μικρότερη
έκταση σ' ένα επίπεδο.
- 6) Νέος.
- 7) Έχω την ιδέα, νομίζω.
- 8) Στήνω πλεκτάνες.
- 9) Κάνω,.... = άνακινώ κάτι, ξανα-
θυμίζω κάτι.
- 10) Η Ίουλιέττα του Περικλή.
(Αποστολέας Σ. Θ.)

Μέσα σε μισό λεπτό

Μπορείτε μέσα σε μισό λεπτό να πείτε αν ο σολομισμός είναι ένα άστέρι, ένα ποιητικόν είδος, ένα μουσικό νόημα, ή ένα γεωμετρικό λάθος ή μια άλλιακή κη-
λίς

Μεταξύ μας

Θαυμαστή η Ζ. Μ. Η διεύθυνσις της Ζαννέτ Μακντόναλντ είναι:

Metro-Goldwyn-Mayer Studios, Culver City, California, U. S. A.

Έδω έχουν προβληθή, εκτός από τα «Ρόδα τ' Απρίλη», ή «Ρόζ-Μαρί», ή «Ερωτική Παρέλασις», ή «Μαριέττα» κλπ.

Κώστα η Άρχαν. Έως τη μέση καλό. Από το 8ο χειρόγραφο και πέρα αρχίζει κάποια φλυαρία που μειώνει το ενδιαφέρον του διηγήματος και προς το τέλος διάφορες κοινοτοπίες χαλούν το σύνολο. Αν μπορούσε να διορθώσει το τέλος (από τη μέση και κάτω), που είναι αδύνατα γραμμένο, ξαναστείλτε το να το δούμε.

Στάθην Ψύλλαν. Έχει αρκετά σημεία πολύ καλά γραμμένα και γενικά το θέμα είναι καλό, ύστερεί όμως στην εκτέλεση, πρό πάντων στο σημείο της συναντήσεως της Άνθούλας με τη δασκάλα που θέλει πιο μεγάλη άνάλυση (χωρίς φλυαρίες φυσικά). Έχουμε την ιδέα ότι μ' ένα καλό και προσεκτικό δού-
λεμα θα γίνει δημοσιεύσιμο.

Μ. Κ.ω. Συμπληρωτικά, αλλά πολύ κοι-
νότοπα. Μή προχειρογράφετε.

Σπ. Μυρσίνη η. Αδούλευτο και
βιαστικά γραμμένο το «Τριολέτο». Στο
τέλος καταντά και ασύντακτο. Προσέ-
χετε περισσότερο αυτά που γράφετε.

Ντόρην Κ. Χανιά. Πολύ προ-
σωπικά κι' έξεζητημένα γραμμένο το
«Κουρέλι». Πρέπει να έχετε περισσότε-
ρες απαιτήσεις από τον εαυτό σας.

Νίκον Κρίνη η. Θέλει ένα έλαφρό
«ρετούς» το ποίημά σας «Θλιμμένες ώ-
ρες». Έκείνο το «βουτηχτή» είναι πολύ
κακόχο. Αλλάξτε το.

Τακτική η Άναγνώστριαν.
Ν. Χ. Πολύ κοινότοπη ή «Νοσταλγία»
και λίγο σχολαστικά γραμμένη. Μή βιά-
ζεστε να δημοσιεύσετε. Αν δείχνουμε α-
σθηρότητα, το κάνουμε για το συμφέρον
των αναγνωστών και όχι γιατί μας ε-
χαρίστει αυτό.

Κ. Φώκια η. Δυστυχώς τα ποιημα-
τάκια σας δεν είναι δημοσιεύσιμα. Κοινό-
τοπα και άτεχνα. Μή βιάζεστε.

Γεώργιος η Δημ. Στεργίου.
Και το δικό σας θέμα φοβερά κοινότοπο.
Χιλιοειπωμένα πράγματα. Διαλέξτε κάτι
πιο πρωτότυπο.

Νίκον Κιούση η. Έγκρίνεται ή
«Συμφωνία» που θα δημοσιευθή με μια
έλαφρή διόρθωση όταν έρθη ή σειρά της.
Τά άλλα άτεχνα. Μή γράφετε από τις
δύο πλευρές του χαρτιού.

Ν. Ζυμαράκη η. Δυστυχώς δεν εί-
ναι δημοσιεύσιμο το πεζό σας. Τα γρά-
ψιμά σας δεν είναι στρωτά και το θέμα
είναι χωρίς ενδιαφέρον, εκτός από την
τελευταία φράση. Σας ευχαριστούμε για
τα καλά σας λόγια.

Μελγίω η. Έγκρίνεται το διήγημά
σας και θα δημοσιευθή. Όσον άφορά την
ερώτησή σας, βρίσκουμε ότι έννέα φορές
στις δέκα, ο χώρος της μιάς σελίδος εί-

«Έβδομος»

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ — ΕΓΚΥΚΛΟ-
ΠΑΙΔΙΚΗ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ
ΕΤΟΣ 12ον

ΓΡΑΦΕΙΑ και ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ

ΣΑΡΡΗ 11 άριθ. Τηλεφ. 28517

Έκδóται:

ΕΤΑΙΡΙΑ Α)ΦΟΙ ΓΕΡΑΡΔΟΙ

Άρχισυντάκτης και υπεύθυνος:

ΒΑΣ. ΣΑΜΠΑΣ, Νικαίας 17

Καλλιτεχνικός συνεργάτης:

ΑΝΔΡ. ΒΛΑΣΟΠΟΥΛΟΣ

Διαχειρ.: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Έτησία έσωτερικού δρ. 250

Έξάμηνος » 125

Έτησία έξωτερικού Λίραι 1.10

» Άμερικής Δολλάρια 6

Τιμή Φύλλου Δραχμαί 5

Προϊστάμενος Τυπογραφείου:

ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΜΑΞΙΔΗΣ

(Π. Τσαλδάρη 10 Ύμητός)

ναί αρκετός για ένα διήγημα. Και θα
προτιμούσαμε να μη μάς τύχη ή... δεκά-

Κάθε κομψή Κυρία
γνωρίζει πλέον, ότι το ΝΕΟΝ Κατάστημα

Κ. ΠΑΞΙΜΑΔΑΣ & ΣΙΑ

(με τούς άποχωρήσαντας έκ της διαλυθείσης Έταιρίας («Ν. ΜΟΡΦΗΤΣ και ΠΑΞΙ-

ΜΑΔΑΣ») κ. κ. Κ. ΠΑΞΙΜΑΔΑΝ, ΕΜΜ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ, Ι. ΑΔΑΛΗΝ και ΧΡ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΝ)

50^Α ΕΡΜΟΥ 50^Α

προσφέρει ό,τι άπαιτεί

ή τελευταία λέξις της μόδας.

Σημειώσατε την διεύθυνσιν:

50^Α ΕΡΜΟΥ 50^Α

Τηλ. 28929

«ΜΗΝΥΤΩΡ»

τη! Το άλλο εστάλη εις τὸν πρὸς ὃν ὄρον.

Κώσταν Μανδάλην. Σὰς ἀπάντησας ἐπὶ ἀριθ. 574 φύλλον. Γὰρ τὰ καλά σας λόγια εὐχαριστοῦμε.

Σοφίαν Πιλαφιτζή. Σὰς παρὰ μὲν στήν ἀπάντησιν πού δώσαμε ἐπὶ «Μεταξύ μας» σὺν ἑμ. Σοφίον ἐπὶ ἀριθ. 568 φύλλον τῆς 17 Αὐγούστου 1938.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἐξεδόθη καὶ κυκλοφορεῖ τὸ βιβλ. τεύχος τοῦ τετάρτου ἔτους τῆς «Επιθεωρήσεως», τοῦ ἱατροῦ Κλεοβούλου Χ. Κοκκολάτου. Περιέχει ἐπιστημονικὰς πραγματείας τῶν κ.κ. Συμβουλίδου Δ. Δημ., Χόρτη Παναγ., Κουμούλου Κωστ., κτλ.

ΨΥΧΙΚΑΙ ΕΡΕΥΝΑΙ

Τὴν προσεχῇ Δευτέραν ἡ Ἑταιρεία Ψυχικῶν Ἐρευνῶν ἀρχεῖται τῶν ἐτησίων πειραμάτων Τηλεπαθείας μακρᾶς ἀποστάσεως, ἅτινα θὰ διαρκέσουν καθ' ὅλην τὴν χειμερινὴν περίοδον 1938-1939.

Ἡ πρώτη Τηλεπαθητικὴ ὁμάς μεθ' ἧς θὰ ἀρχίσῃ τὰ πειράματα εἶναι ἡ ὑπὸ τὸν καθηγῆτὴν τῆς Φιλοσοφίας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Τυβίγγης Ἑστερράιχ, ἓνα τῶν μεγαλειτέρων Γερμανῶν φιλοσόφων, ὅστις κατέχει ὁ ἴδιος ἰσχυρὰς διανοητικὰς ιδιότητας.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ ΠΕΡΙΔΙΚΗΣ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Σωκράτους 63 ν. Τηλ. 53292

ΑΛΛΑΓΗ ΚΑΤΟΙΚΙΑΣ

ὁ Ὁδοντίατρος

ΦΙΛΩΤΑΣ Ι. ΚΡΕΗ

Μετώκησεν εἰς τὴν ὁδὸν Νίκης 11. Πλατεία Συντάγματος Ὁραὶ ἐπισκέψεως 10-1 καὶ 4-8.

ΣΙΝΔΟΝΙΑ δρχ. 75 ἡμίλινα ἀζούρ δρχ. 125 χρωματιστὰ δρχ. 135, κουβέρτες πικὲ δρχ. 130, σερβίς φαγητοῦ δρχ. 285, μπουρνούζια, προσόψια παντὸς εἶδους. Γραφεῖον Θησέως 20 1ον πάτωμα.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ διαμέρισμα μεσημβρινόν, γωνιαίον ἐκ 5 δωματίων, λουτροῦ, κουζίνας καὶ λοιπῶν χρειῶν. Πληροφορίαι εἰς τὸ κάτω πάτωμα, Δαφνομή-Δη 44.

ΔΙΤΣ

Φωτίζει τὴν ἀμορφιά σας
ὅαν ἰσχυρὸς προβολεὺς

Η ΠΟΥΔΡΑ

FORVIL

Ζητήσατε δείγμα πρὸς δοκιμὴν

Γεν. Ἀντ. Ἀλεξ. Θεοχάρης Αἰόλου 31-ΤΗΛ 25-202

Κυκλοφορεῖ προσεχῶς:

ΤΟ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ

Κ. Δ. ΨΑΘΑ

Η ΘΕΜΙΣ

ΕΧΕΙ ΝΕΥΡΑ

ΣΚΙΤΣΑ Φ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΛΟΡΑΣ

Α. Α. Ἡράκλειον. Ἡ τριγύπτωσή σας οφείλεται ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὴν ὑπερλίπανση τοῦ τριγύπτου τῆς κεφαλῆς. Νὰ λούσετε τὸ κεφάλι σας μ' ἓνα κρόκο αὐτοῦ κτυπημένου καλὰ μέσα σ' ἓνα δοχεῖο μὲ ἓνα ποτήρι γλυκὺ νερό. Ἀλλὰ λούσετε καλὰ μὲ τὸ μίγμα αὐτὸ τὸ κεφάλι σας, τὸ ξεβγάξετε μ' ἄφθονο γλυκὺ νερό. Αὐτὸ θὰ γίνεταί δις τῆς ἑβδομάδος. Ἐπίσης κάθε 10 ἡμέρας νὰ λούσεσθε μὲ κατραμυσάπουνο καὶ κάθε θράδυ μὲ τὴν κάτωθι λοσιὸν νὰ κάνετε μιὰ καλὴ φριξὶν τῆς κεφαλῆς:

Alcool 100 gr.
Naptol 10

Μετὰ τρίμηνον ξαναγράψτε μου.

Ἀρμεν Μ. Θεοσινίκη. Πρὸς τὸ παρὸν καὶ μέχρις ὅτου ἔλθετε ἐπὶ τὴν Ἀθήνας ἀκολουθήσατε τὴν κάτωθι τακτικὴν ἵφου ἀδυνατεῖτε νὰ μᾶς καθορίσετε τὴν ποιότητα τῆς ἐπιδερμίδος σας. Δις τῆς ἑβδομάδος νὰ μεταχειρίζεσθε κτυπημένο

ἀσπράδι αὐτοῦ, τὸ ὅποιον ν' ἀφαιρῆτε μετὰ 10 λεπτὰ τῆς ὥρας. Ἐπίσης πρὸ τῆς πούδας τὴν ἐξῆς λοσιὸν:

Eau de fleurs d' orange 125 gr.
Glycerine 8
Teint de benjoin 10

Ἡ ποιότης τοῦ δέρματος καθορίζεται ὡς ἑξῆς: Ἄν μὲν τὸ δῆμα λιγιδιάζει σ' ὅλο τὸ πρόσωπο χειμῶνα καὶ καλοκαίρι εἶναι λιπαρὸ, ἂν σκάζει εὐκολὰ καὶ κάνει λειγῆνες εἶναι ξηρὸ, ἂν δὲ πάλι εἶναι λιπαρὸ μόνον στὴν μύτη, ἐνὸς τὸ ὑπόλοιπον εἶναι ξηρὸ, τότε εἶναι μέτριον. Σὰς τὰ γράφω αὐτὰ, γὰρ νὰ ξέρετε νὰ μὴ γράψετε, ἂν δὲν ἔλθετε ἐπὶ τὴν Ἀθήνας πρὸς ἐξέτασιν.

Ἀσπ. Ἐνταῦθα. Καθὼς ἔχω γράψῃ ἐπανειλημμένως, οἱ ρυτίδες τῶν ματιῶν πολὺ δύσκολα ὑποχωροῦν. Μόνον μιὰ ἐλαφρὰ βελτίωση, ὑποεῖτε νὰ ἐπιτύχετε, κάνοντας κάθε θράδυ μιὰ ἐπάλειψη τῶν βλεφάρων μὲ λάδι τῆς βελιδίνης ἢ μὲ μιὰ ἀγνή κολκὴν ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸ ἄνω βλέφαρον καὶ καταλήγοντας ἐπὶ τὸ κάτω κοντὰ ἐπὶ τὴν μύτη. Ἡ ἐπάλειψη θὰ γίνεταί πολὺ ἐλαφρὰ τελείως ἐπιφανειακῇ.

ΚΟΠΤΙΚΗ ΡΑΠΤΙΚΗ

ΟΡΕ

Διδασκαλία παρὰ τοῦ ἰδίου κ. ΟΡΕ. Καθημερινὴ ἐξάσκησης τῶν μαθητῶν εἰς τὴν ραπτικήν.

ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ

ὑπὸ τὴν αὐστηρὰν ἐπιβλεψιν τῆς Κας ΟΡΕ. Ζητήσατε Κανονισμὸν καὶ τὰς ἐνυπογράφους εὐχαριστηρίους δηλώσεις τῶν μέχρι τοῦδε τελειοποιηθεισῶν μαθητῶν. Ἐγγραφεῖτε καθ' οἵανδήποτε ἐποχὴν.

ΟΙΚΟΣ ΟΡΕ

ΑΘΗΝΑΙ:

Περικλέους 44.

Τηλ. 26-391.

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ:

Ἀλκιβιάδου 170.

Τηλ. 45-077.

ΠΑΘΗΣΕΙΣ

ΣΤΩΜΑΧΟΥ, ΗΠΑΤΟΣ, ΕΝΤΕΡΩΝ

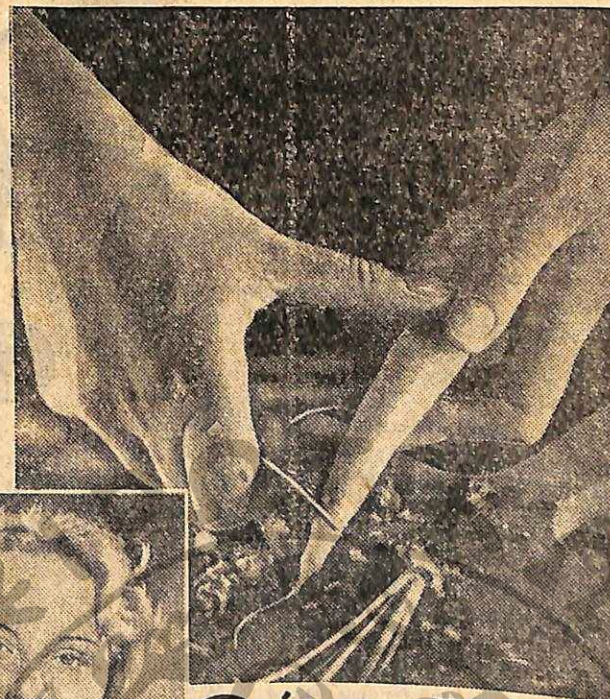
Ἱατρός Ι. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ

Εἰδικευθεὶς ἐν Παρισίοις

Ἐξέτασιν δι' ἀκτίνων Ραϊντγκεν

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ καὶ

ΣΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 19 6

Πρόσωπο 30 ἐτῶν!
Χέρια 50 ἐτῶν!

Συχνότατα ἀκούει κανεὶς νὰ παραπονοῦνται νοικοκυρὲς διὰ τὰ ἐκ τῆς ἐργασίας σκληρανυγμένα, γηρασμένα καὶ ζαρωμένα χέρια τους. Μερικὲς λέγουσιν: «τὰ χέρια μου φαίνονται γυναικὸς 50 ἐτῶν, ἐνὸς εἰμὶ μόνον 30». Ἐν τούτοις τὰ χέρια διατηροῦνται εὐκολότερον νεὰ τὰ χέρια ἔχουν ἀνάγκην περιποίησεως διότι ἐκ τῆς συνεχὲς ἐργασίας, (πλύνσιμος, σκούπισμα καὶ καθάρισμα) χάνεται ἡ οὐσία ἐκείνη τοῦ δέρματος ἡ ὁποία κρατεῖ τὰ χέρια νεανικά. Διὰ νὰ διατηρήσῃτε λοιπὸν πάντα νεαυτὰ καὶ τρυφερά τὰ χέρια σας χρησιμοποιεῖτε τὴν EUCERIT, τὴν μόνον οὐσίαν πού τὴν ἐργασίαν. Μὲ τὴν κρέμα NIVEA ἡ ὁποία περιέχει τὴν EUCERIT μπορεῖτε ἀφοδὰ νὰ κόμειτε ὅλες τὰς ἐργασίας τοῦ σπιτοῦ σας καὶ νὰ ἔχετε πάντοτε χέρια νεανικά καὶ τρυφερά.

NIVEA
CREME

τι πήρατε τον άνθρωπο στον λαιμό σας; Είναι η πρώτη φορά στα 22 χρόνια της ιατρικής μου ζωής που συναντώ τέτοιον αλλόφροντα και σχιζοφρενή χαρακτήρα. Εκπληρώσατε ένα όνειρο με τον γάμο σας, που περιμένει με λαχτάρα κάθε κορίτσι και τώρα αποφεύγετε με διάφορες ανοησίες και εγωιστική ιδιοτροπία τας υποχρεώσεις που απορρέουν απ' αυτόν. Σας δίνω μια συμβουλή σαν γιατρός και σαν άνθρωπος. Να πάτε σε νευρολόγο.

Έχετε απόλυτο ανάγκη ψυχοθεραπείας. Αυτός θα σας δώσει τα κατάλληλα φάρμακα με τα οποία θα σωθήτε και σεις, αλλά θα σώσετε και τον άτυχο σύζυγό σας. Οι γιατροί δεν θέλουν πολλά για να καταλάβουν την ψυχική κατάσταση ενός ατόμου. Μια πράξις των άρκων για να τους την διαδεσμάσει. Η πράξις αυτή είναι η σωρεία των επιστολών που μας έστείλατε, υπό διάφορα ψευδώνυμα, και διηλεκώς ρωτώντας για το ίδιο πολυπόθητο ζήτημα. Σας απαντήσαμε λεπτομερώς προ καιρού σ' άλλην επιστολήν, νομίζοντας ότι η κατάσταση σας όφειλεται σ' ένα πρόσκαιρο και στιγμιαίο φόβο. Άλλα δυστυχώς διαπιστώνεται τώρα πλέον ότι θαυότερα ψυχικά αίτια την προκαλούν. Όλα αυτά θα σας περάσουν να είσθε θεαία μόλις γίνει η πρώτη άρχη. Αυτό θα το επιτύχει μόνο ένας καλός νευρολόγος. Βάλτε κάτω τον εγωισμό σας κι' υποταχθήτε στην μοίρα και στην φύση. Η άτροφία του στήθους, ο μαρμαρικός του προσώπου κ. τ. λ. αντιαισθητικά ελαττώματα, οφείλονται όλα στην κατάσταση σας. Αν ψυχικώς δεν ήσυχάσετε τίποτα δεν θα δελτιωθεί. Όστε προχωρήστε και τότε γράψτε μου να σας κατατοπίσω για την ωμορφιά σας. Είμαι πάντα στην διάθεσή σας. Την απάντησή αυτή σας την γράφει εξ ολοκλήρου ο κ. Λαδάς.

Γιούλιαν. Ξάνθη. "Όστε βλέπετε ότι όχι μόνο δεν σας έδωκε το φάρμακο, αλλά σας έδωσε μέσα σε δεκαπέντε ημέρες την λευκότητα της επιδερμίδας, την λειότητα και την παύση της λιπάνσεως. Τώρα θα συνεχίσετε την θεραπεία σας με μίαν στυπτική μόνον λοσιόν και τίποτα άλλο. Μ' αυτήν θα ξεκαθαρίσετε το θράδυ και αυτήν θα χρησιμοποιείτε προ της πούδρας. Μή ξεχνάτε το αυγό. Για την φρεσκάδα του λαιμού χρησιμοποιήστε την φθηνή κρέμα λι-

ΑΡΡΑΒΩΝΑΣ

Κατασκευάζομεν καλλιτεχνικούς, τελευταία μοντέλλα με τας κάτωθι τιμάς:

18 Κάρ. τ. ζεύγος δρχ.	850
14 " " " "	700
12 " " " "	650
10 " " " "	600
8 " " " "	500
6 " " " "	425

Αγοράζομεν διάφορα κοσμήματα. Τελεία και ήγυνημένη επισκευή ωρολογίων δια 3 ετη. Εξαιρετική ειδικότης δια επισκευή ωρολογίων αμερικανικών Γόλθαμ. "Ελτζη, "Ελλινόις, Ζενίθ, "Ομέγας, Λονζίν. "Επίσης αφίχθησαν τα τελευταία μοντέλλα δι' ανδρικά δακτυλίδια Σμάλτο.

ΝΙΚ. ΡΕΠΟΥΣΗΣ

Πατησίων 8. Τηλέφ. 28-407
Παρά την "Ομόνοιαν και Πανεπιστήμιον 50 Τηλέφωνον 20 441

παρά Χαρύμ. "Οσάυτως για τον ιδρωτα της μασχάλης το άβλαβές κι' αποτελεσματικό υγρό Inodorine. Θα τ'α βρήτε ασφαλώς στο Χ. Λήτου (Σταδίου 13). Οι επιστολές μετά την απάντησή σχίζονται. "Όστε δεν έχετε να φοβηθήτε για το μυστικό σας. Πάντως σας την επιστρέφωμεν στο Πόστ ρεσάντ για να διώξετε τους φόβους σας. "Αλλοίμονο αν ο αρραβωνιαστικός σας παρακολουθεί κι' αυτές ακόμα τις μικρολεπτομέρειες.

Κάθριν Σόρον. Με την τακτική που ακολουθείτε στα μαλλιά σας όχι μόνο φαλλίδα θα κάνετε αλλά θα γίνετε θαυμάσι άσπρη και θα γεμίσετε έκζημα. Το παπαζοτό με ζυδι δεν γίνεται ανεκτό κι' από το λιπαρότερο δέρμα, αφήνω που κοκκινίζει τις τρίχες. "Εξ άλλου το πετρέλαιο σε ξηρά επιδερμίδα του τριχωτού της κεφαλής, επιφέρει ακόμη μεγαλύτερα ζηρήματα κι' έρεθισμό. Να πλύνετε ημέρα παρ' ημέρα το κεφάλι σας με

"Αρρωστα δόντια - άρρωστος άνθρωπος

Τα χαλασμένα δόντια είναι όπως η πληγή. Είναι δηλαδή η καλλίτερα ενσυντοδος των μικροβίων και άλλων ενσυντελεστών άσθενείας, οι οποίοι εισέρχονται εις την κυκλοφορίαν του αίματος και συχνά προκαλούν επικινδύνους ισχυρούς έρεθισμούς των έσωτερικών άδένων. Μπορείτε να τ'α αποφύγετε με απλούστατα μέσα:

- 1) Κανονική περιποίηση των δοντιών με Χλωροδόντ πρωί και θράδυ.
 - 2) Δύο φορές το χρόνο εξέτασις των δοντιών από τον οδοντίατρον.
- Το κυριώτερον, όμως, πάντοτε η κανονική περιποίηση των δοντιών με οδοντόπαστα Χλωροδόντ. Λόγω της περιεκτικότητός της εις οξυγονούχα έλατα προκαλεί τους σιελογόνους άδένους εις μεγαλύτεραν δράσιν διευκολύνουσα ούτω τον καθαρισμόν του στόματος δια του φυσικού τρόπου.

Πρώτη δουλειά το πρωί και τελευταία το θράδυ:

Οδοντόπαστα Χλωροδόντ

το έξης μίγμα: Να κτυπάτε 2 χροίκους αγγών μέσα σε 3 ποτήρια νερού. Με το άφρώδες αυτό μίγμα να λούζετε το κεφάλι σας καλά κι' ύστερ να τ'α ξεβγάξετε με άφθονο χλιαρό νερό. Κάθε θράδυ δε ν' αλείφετε τις ρίζες με την έξης αλοιφή:

Huile de ricin	6 gr.
Moelle de boenf	14 >
Cloryde de quinine	0,25 cent.
Pilocarpine	0,25 >
Acetate de plomb	0,30 >
Teint. de cantharides	0,30 >
Baume de perou	0,60 >

Για το πρόσωπο ν' αποφεύγετε το σκπούνι όλότελα. Να τ'α αλείφετε δις της έβδομάδος με κτυπημένο άσπραδι αυγού. Μετά 10 λεπτά να τ'α καθαρίζετε με χλιαρό νερό. Μασάζ καθόλου. "Η κρέμα προς το παρόν καλή. Μόνο ύπάρχει φόβος να σας κάνει γυοδι. Γι' αυτό προτιμώτετα τ'α γάλακτα.

ΛΟΡΑ

ΙΔΙΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Γιόλαν. "Εκείνο που καταλαβαίνω είναι ότι με την επιμονή που έχετε να ασχολησθε με ζητήματα που δεν είναι διόλου της άρμοδιότητός σας θα καταντήσετε στο τέλος νευρασθενής. "Εφ' όσον τ'α ούρα δεν έχουν λεύκωμα ώστε να διακασιολογηται ή άνωμαλία που παρουσιάζεται νομίζω ότι καλόν είναι να παύσετε να την σκέπτεσθε. Τό μόνον που πρέπει να κάμετε είναι να φροντίσετε να τονώσετε τον οργανισμό σας και να καταπολεμήσετε την άναίσιαν τρώγοντας σκληνές και σηκώτια όχι πολύ ψημένα. Γενικά δε να προτιμάτε τα λιπαρά. Για τους πόνους και την ταχυπαμία, να πάρετε το κάτωθι φάρμακο: 40 σταγόνες ήμερησίως, 20 το πρωί και 20 το θράδυ.

Bromure de sodium	)	à 6 hr.
Bromure de potassium	)	à 6 hr.
Chloral	)	à 4 gr.
Valeriane	)	4 gr.
Siro de Menthe	)	50 >
Eau	)	250 >

Φ. Χ. Ψ. "Η γνώμη μου είναι ότι όλη αυτή η ιστορία είναι αποτέλεσμα της παλαιάς γριππώδους πνευμονίας ή όποια άφησε υπολείμματα. "Εκείνο που πραγματικά θα σας ωφέληση στην περίπτωση αυτή είναι αι ενέσεις Κάλσιου. Να κάμετε δε όσες μπορείτε περισσότερες. "Επίσης να αποφεύγετε να κουράζεσθε. "Αν μπορούσατε να φεύγατε για δύο μήνες σε κανένα ξηρό κλίμα, θα κάνατε πολύ καλά. Τό μουρουνέλαίο είναι άπαραίτητο. "Η ανάπαυσις σας πρέπει να είναι πλήρης. Εί δυνατόν τελεία άκνησία. Τό θράδυ δε να κοιμάσθε όσο μπορείτε νωρίτερα όχι πέραν της 9 30'. Μετ'α παρέλευσιν μηνός έχετε την καλωσύνη να μου ξαναγράψετε.

Εύθ. Καπ. Λάρισα. "Όλη αυτή η ιστορία είναι αποτέλεσμα μιάς έλαφράς νευρασθενείας ή όποια χρειάζεται βέβαια φάρμακα αλλά χρειάζεται προ πάντων θέληση για να υποχωρήσει. Δεν είναι λοιπόν ανάγκη να στενοχωρησθε

PERMANANT M. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ

"Αγ. Κωνσταντίνου 11 και 12 τηλ. 53-100. Είμεθα γνωστοί εις την PERMANANT, στις ΦΑΡΔΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ και ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ. "Η επιτυχία μας έγκειται εις την μεγάλην μας πείραν και εις την εκλογήν ώριμμένων ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΦΑΡΜΑΚΩΝ. "Από τ'α Κομωτήριά μας εξέρχονται όλα τ'α ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΑ κτενίσματα. Είμεθα άφθαστοι εις την επιτυχίαν των βαφών και εις τ'α θραδυνά κτενίσματα. ΕΠΙΣΚΕΦΗΤΕ ΜΑΣ και θ'α ΠΕΙΣΘΗΤΕ.

ΦΟΙΝΙΞ

με τ'ο παραμικρό. "Όσο ο κήρυς τ'ο έπιδείξει καλόν είναι να κάμετε μοικά ντους. Γενικά δε να προσπαθήσετε να τονώσετε τον οργανισμό σας. "Από τ'ο φάρμακο που σας γράψω θα παίονετε δύο κουτάλια σούπας την ημέρα στο μέσον του φαγητού. "Υστερ' από λίγες μέρες μου ξαναγράψετε.

Teint. de Valeriane 20 gr.

Δαμαίρη ν. "Η πάθησή σ'αυτή δεν έχει κατά την γνώμη μου ανάγκη χειρουργικής επεμβάσεως. "Εκείνο που θα χρειάζεσθε είναι πλύσεις με αλάτι κοινό.

"Ένα κουτάλι της σούπας σε μισή όκά νερό. "Αφού θράση καλά θ'α τ'αφήσετε να γίνη χλιαρό και κατόπι παίονοντας με την παλάμη σας θ'α εισροφάτε. Αυτό θ'α γίνεταί τρεις και περισσότερες φορές την ημέρ. "Επίσης και μερικά έμβόλια θ'α σας ωφέλουσαν αλλά πρέπει να γίνουν από γιατρό και μάλιστα ειδικό. Σας συνιστώ ως τέτοιον τον κ. Ζαχαριαν Δημητριάδην, "Αγίου Δημητρίου 14. Κάμετε αν θέλετε χρήση του όνόματός μου. Μην αφήσετε τ'ο κακό να προχωρήση γιατί τ'ο αποτέλεσμα θ'αναι πολύ δυσάρεστο.

SPECIAL
Το καλύτερο Ραδιόφωνο του Κόσμου
Radio OPTA
ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ Γ. Σ. ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ
ΑΘΗΝΑΙ: ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8 ΤΗΛΕΦ. 21-590 - ΚΑΛΛΙΘΕΑ: ΣΤΑΘ. ΗΛΕΚΤΡ. ΤΗΛΕΦ. 9.239

Αυτό τ'ο Μικρό Λάθος μπορεί ν'α σας κάνει ν'α φαίνεσθε 10 Χρόνια Μεγαλύτερα

"Ενώ ένα χρώμα πούδρας μπορεί να σας κάνει να φαίνεσθε νέα και να στολίση την επιδερμίδα σας με απεριόριστον ωραιότητα, μία άλλη μπορεί να σας κάνει να μοιάζετε σάν γρηά. Τό να είσθε μελαγχροινή δεν θέλει να π'α ότι πρέπει να μεταχειρίσεσθε μία πούδρα δια μελαγχροινές ή ρασέλ σκούρα, εάν π'α είσθε ξανθείά τίποτε

me είναι επιστημονικώς άναμειγμένη, ακριβώς εις την πρόπουσαν αναλογίαν με πούδρα έκτάκτως λεπτήν, αεροποιημένην. Δεν σχηματίζει ούτε κηλίδας, ούτε πλάκας επί της επιδερμίδος και μία απλή χρησιμοποίησης θ'α σας δώση επί όκτώ όλοκληρούς ώρας τ'ο καλλίτερο και γοητευτικώτερο χρώμα.

3.000.000 γυναίκες μεταχειρίζονται κάθε πρωί την πούδρα Τοκαλόν. "Η άπόχρωσις έλέγχεται τη βοήθεια τελευταίως άνακαλυφθέντος μηχανήματος πού αποκλείει οίδηποτε λάθος.

δεν επιβάλλει την χρήση πούδρας ρασέλ άνοικτης. "Ο άσφαλέστερος τρόπος να εκλέξητε τ'ο χρώμα όπου σας πηγαίνει καλλίτερα είναι να δοκιμάσητε τ'ο πρόσωπόν σας ξε διαφόρους γωαματισμούς και να δ'ατε π'ο σας πηγαίνει καλλίτερα. Δύνασθε επίσης να χρησιμοποιήσητε μίαν πούδραν πού κρατά επί της επιδερμίδος σας για να μη βρίσκεσθε εις την ανάγκην να πουδράρεσθε συνεχώς. Μπορείτε να κάμετε κάθε πούδρα να κρατά, άρκεί να προσθέσετε σε κάθε κουτί ένα κουτάλακι του καρέ mousse de creme. Εις την πούδραν Τοκαλόν ή mousse de creme

Ἄσμοδαϊον, Πειρα: ἄ. Ἐφ' ὅσον δὲν κάματε τὴν θεραπείαν ποὺ σὰς εἶχα γράψει δὲν μπορεῖτε νὰ πῆτε τίποτε. Οἱ ἐνέσεις ἔκρεπε νὰ γίνουν καὶ μάλιστα ἡ μιὰ μετὰ τὴν ἄλλη, συνέχεια γιὰ νὰ φέρουν ἀποτέλεσμα καὶ ὅχι ὅποτε θέλετε. Ἐφόσον θορίσκεσθε ἐδῶ ἐπισκεφθῆτε με ἂν θέλετε στὴν διεύθυνσίν μου γιὰ ν' ἀντιληφθῆτε καὶ μόνος σας ποῦ ὀφείλεται ὅλη αὐτὴ ἡ κατάστασις. Εἶμαι δὲ πρόθυμος νὰ σὰς βοηθῶ γιὰ νὰ ἀπαλλαγῆτε ἀπ' αὐτὴν.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Κυκλοφορεῖ προσεχῶς

ΤΟ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΒΙΒΛΙΟ

ΤΟΥ

κ. Δ. ΨΑΘΑ

Η ΘΕΜΙΣ

ΕΧΕΙ ΝΕΥΡΑ

ΣΚΙΤΣΑ Φ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗ

ΟΙΚΟΣ ΒΑΖΑΙΟΥ

Γουναρικῶν καὶ γυναικείων φορε-

μάτων, Ταγιέρ, νυφικῶν.

Ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς Κας Αὔρας

Ἐπιδιορθώσεις καὶ φύλαξις

ΓΟΥΝΑΡΙΚΩΝ

Οἱ πελάται τοῦ Οἴκου Βαζαίου δὲ

μείνουν εὐχαριστημένοι ἀπὸ ἐκτέ-

λεσιν καὶ ἀπὸ τιμᾶς.

Εὐαγγελιστρίας 5

Τηλ. 29-156

● ΠΩΣ ΜΙΑ ΓΗΡΑΣΜΕΝΗ ΕΠΙ-ΔΕΡΜΙΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΝΕΑΝΙΚΗ ΤΙ ΑΠΟΔΕΙΚΝΥΕΙ ΠΕΙΡΑ ΔΕΚΑΕΤΗΡΙΑΔΩΝ

● Τὸ δερμα τοῦ προσώπου λόγῳ τοῦ ὅτι μένει ἀκαλυπτον ὑφίσταται, ἐπὶ ζῆμιά, ὅλας τὰς ἐπιδράσεις τῶν μεταβολῶν τοῦ καιροῦ, τὴν σκόνην τῶν δρόμων, τὸν ἥλιο, τὸ κρύο, τὸν στεγνὸν ἀέρα κτλ. Εἶνα φυσικὸν κατόπιν ὧν αὐτῶν νὰ λεκιάζη, νὰ ρυτίδουται, νὰ ξηραίνεται καὶ νὰ παρουσιάσῃ δὲν γηρασμένην.

● Ἡ Κρέμα "ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΧΙΩΝ", εἰδικῶς παρασκευασμένη διὰ τὰς ἀνωτέρω περιπτώσεις, ζωογονεῖ τὸ δερμα, ἐξαιλεῖ τὸς λεκέδες, τὶς ζῆρες, τὶς αἰσινὲς καὶ δίνει ὁρσερότητα καὶ ἀπαλότητα βελούδην.

ΒΟΗΘΗΣΑΤΕ
ΤΟΝ
ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟΝ
ΣΑΣ

—ΝΑ ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΣΗ ΤΟΥΣ ΟΔΟΝΤΑΣ ΣΑΣ

Χιλιάδες ἰατροὶ ἀνὰ τὸν κόσμον συνιστοῦν τὴν ΚΟΛΥΝΟΣ, διότι ἔχει ἀποδειχθῇ ἡ ἀντισηπτικὴ καὶ καθαριστικὴ τῆς ἰδιότης.

Ἐκατομμύρια μικρόβια, ἀτινα προκαλοῦν τὴν καταστροφὴν τῶν ὀδόντων, φονεύονται ὡς αἰκίς τὰ δόντια πλύνονται μετὰ τὴν ΚΟΛΥΝΟΣ.

Ὁ ἐνεργητικὸς ἀναζωογόνος ἀφρός τῆς διεισδύει εἰς κάθε

κοιλότητα καὶ σχισμὴν καὶ ἐξαιλεῖ τὰ κίτρινα κηλιδώματα καὶ ἐκδιώκει τὰ ὑπὸ σήψιν ἐναπομείναντα φαγητά. Συντόμως οἱ ὀδόντες σας ἀποκοῦν νέαν λαμπρότητα καὶ ὁλόκληρο τὸ στόμα σας γίνεται καθαρὸ καὶ ὁρσειστικό. Ἀρχίσατέ ἀπὸ σήμερον τὴν χρῆσιν τῆς ΚΟΛΥΝΟΣ, θὰ μείνετε ἐνθουσιασμένοι μετὰ ἐπὶ τῶν ὀδόντων σας ἀποτελέσματα.

ΛΑΜΠΡΥΝΑΤΕ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΜΕ "ΚΟΛΥΝΟΣ".

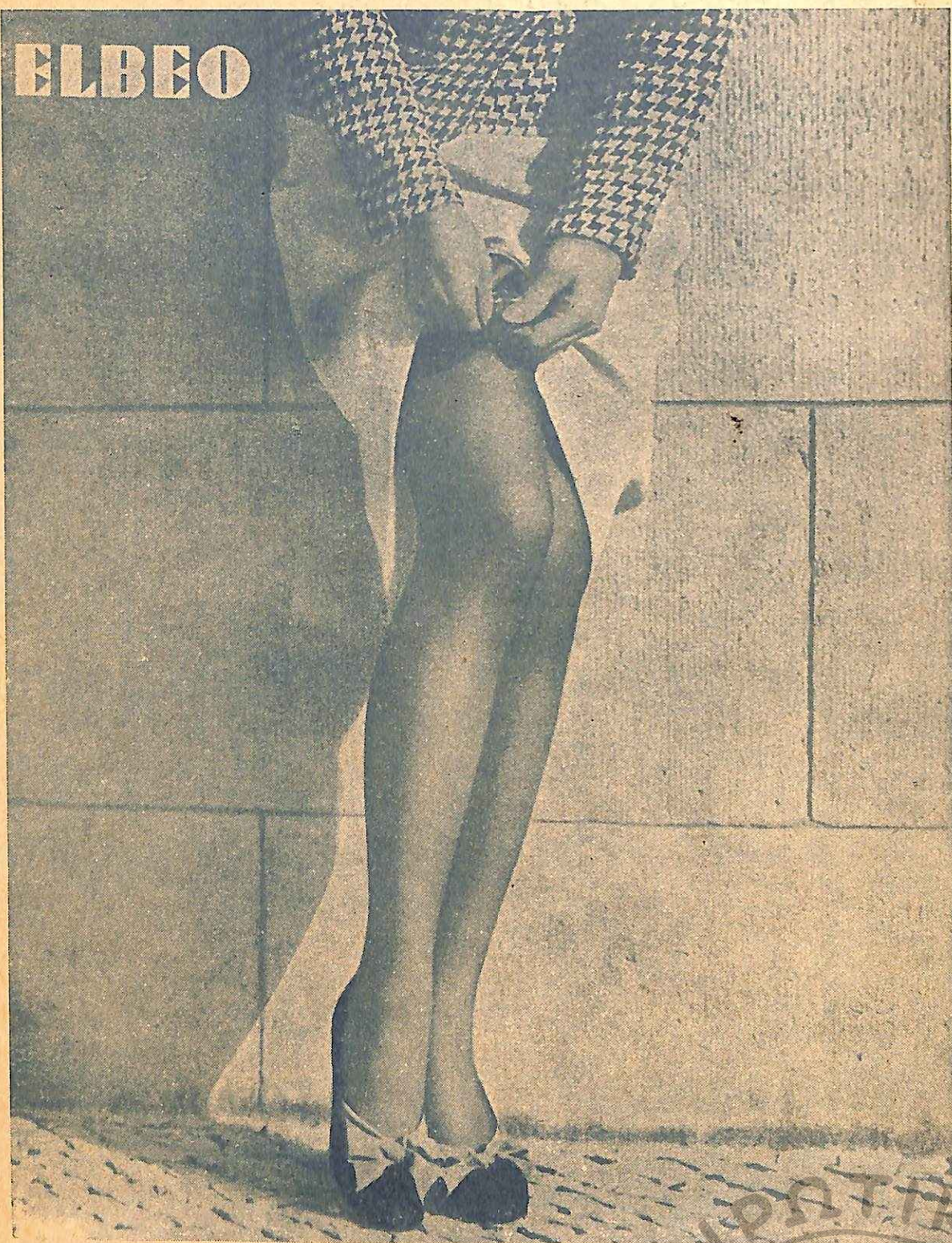
ΚΟΛΥΝΟΣ
Η ΑΝΤΙΣΗΠΤΙΚΗ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ Α.Ε. ΑΘΗΝΑΙ

ELBEO

*Η καλλιτέρα μάρκα διά κάλτσες.

ALPHA: Εσώρουχα ευρωπαϊκά
άριστης ποιότητας και ωραιότερων
σχεδίων.

Πωλούνται εις τὰ καλλιτέρα κα-
ταστήματα εις τιμὰς ἀπολύτως ὀρι-
σμένας.

ΑΠΟΘΗΚΗ ΠΩΛΗΣΕΩΣ: Μητρο-
πόλεως 44β. — Πετράκη 19α.

*Εταιρία ΣΙΛΚΑ Α.Ε. Τηλ. 25-401.